ZANUKA LISANDROS

blestemul TĂCERII

INIȚIEREA

Miliarde și miliarde de grupări a nebuloaselor și a galaxiilor pline de lumină și culoare, ce strălucesc în vastitatea întunecată a infinitei și nedeterminatei existențe, dau loc acesteia să se manifeste total imprevizibil în cele mai variate și neimaginate feluri. Iar în această conglomerație un anume loc capătă o semnificație aparte. Pământul. Și *ai săi locuitori – oamenii – a căror majoritate nu au nici cea mai vagă idee despre evenimentele la care sunt părtași într-un mod absolut inconștient și totalmente ignorant.*

Înainte de Facerea Lumii, diferite entități s-au întâlnit pentru a pune la cale conceperea Universului. Pentru planeta Pământ s-au ales câțiva conducători care să aibă în grijă tot ce ține de buna funcționare a planetei, cât și evoluția ei. Planeta numără miliarde de ani, și a trecut prin numeroase alte epoci și ere. Însă ce a rămas neatinsă a fost evoluția ei. A evoluat de la o epocă la alta, de la un stadiu la altul. Încă de pe vremurile de demult, a existat o ființă supremă, care alături de Creatorul Cerului și Pământului a menținut viața. Așa cum e ea până și azi. Aceea ființă supremă a ales calea cea mai grea. Încarnarea. Ea se numește Tora. Este înțeleaptă, iluminată și știe totul despre toate, știe orice despre orice și oricine iar puterile ei sunt nenumărate. Poate să se materializeze în orice, să fie lângă cei care o caută și care vor să învețe de la ea.Începând din anii străvechi a învățat oamenii care doreau să evolueze spiritual și îi ajuta să-și recapete puterile pe care le aveau.

PROLOG

Sunt o persoană la fel ca toți cei care mișună pe acest pământ, prea obișnuită cu durerea, lacrimile și trădarea. Atât de banală și de insignifiantă încât, de ceva vreme încoace, plâng de trei ori pe săptămână, râd doar când cineva îmi spune un banc și mereu mă aștept să am parte de surprize neplăcute în viața mea.Mă forțez să-mi imaginez cum trăiesc ceilalți, cei zdrobiți sub povara vieții antipatice pe care Dumnezeu le-a hărăzit-o, sau mai sunt și fericiți printre ei. A mea existență a fost însorită și strălucea la fiecare atingere, apoi s-a stins, puțin câte puțin, de parcă a luat-o vântul și a ascuns-o într-un Univers îndepărtat. Acum, sunt într-un stadiu în care moartea este mult mai apropiată și îmi tot șoptește la ureche să ne întâlnim și să stăm la un pahar de vorbe. Înainte, găseam fericirea mereu la un pas de mine dar în acest moment nu mă mai ajunge din urmă.

M-aș bucura ca oamenii să fie diferiți, să știe ce este acela un suflet bun și să se comporte cu ceilalți așa cum și ei ar vrea ca alții să se comporte cu ei. Să intuiască atunci când cel de lângă el are o problemă sau nu este în apele lui. Să se ridice din pat într-o zi și să privească în jur, spre soarele care strălucește pentru el, admirând frumusețile vieții și ale dragostei. Căci doar cei empatici își permit să trăiască cu adevărat. Și doar ei cunosc iubirea în totalitatea ei, dăruindu-se celuilalt precum o floare își dăruiește parfumul celor din jur. Sufletele noastre nu sunt ale noastre, sunt ale lui Dumnezeu. Cum își permit alții să se joace cu ele atât de brutal? Când îți este lumea mai dragă, ei vin și îți spun:

„Până aici a fost tot! Mi-a părut bine de cunoștință, am experimentat momente magice dar e timpul pentru altcineva. Te rog să nu suferi pentru mine, să nu plângi. Căci eu nu merit asta. Știu că sunt un jegos căci te părăsesc și nu îți mai spun cuvinte frumoase ci te rănesc. Dacă totuși o faci, măcar plânge încet, să nu te audă nimeni, într-un colțișor al camerei tale. Poate peste ani îți vei aminti de tot ce ne-a legat. Am avut și momente frumoase și momente mai puțin plăcute. Ai fost

și am fost doar doi străini ce s-au cunoscut unul pe altul, într-o perioadă scurtă. Timpul nu iartă nimic. Și tot el este cel care decide ce se va întâmpla mai departe. Adio!”

Și cum poți să fii impasibil la asemenea rânduri aruncate în grabă pe o foaie pătată de lacrimi? Căci deh... și lacrimile fac parte din ritual. Plâng și ei crezând că astfel vei înțelege și suferința lor. Va răsări în tine speranța că au curs și pe obrazul lor firicele de lacrimi, izvorâte din păreri de rău. Și astfel durerea ta nu e singură. Răzbunarea îți va încolți în inimă și te vei bucura în sinea ta: *măcar simt și ei această tortură numită despărțire!*

Cât de naiv! Ce infantil! Cum putem să fim aruncați într-o asemenea iluzie? Cum putem să credem că oamenii suferă când ei de fapt își trăiesc bucuria ascunsă de o altă iubire? Despărțirile nu pot fi decât de două feluri. Persoana iubită nu te mai dorește fiindcă a ajuns la concluzia că nu mai sunteți compatibili sau la același nivel. Sau varianta cealaltă. Persoana iubită a găsit pe altcineva...

În bucătărie miroase atât de tare a cafea încât sunt nevoită să deschid geamul. Mă cuprinde un fior rece deşi sunt îmbrăcată adecvat pentru această perioadă. Frisoanele îşi fac de cap pe spatele meu şi vocea îmi este stinsă. Aş putea să stau aici la infinit, singură, într-o bucătărie întunecată, cu o cană aburindă de cafea. În toată hărmălaia asta de pe Pământ, nu există măcar un suflet căruia să îi spun deschis tot ce simt acum. Atât de răvășite îmi sunt gândurile încât trebuie să le caut și să le ordonez pe fiecare în parte. Poate sunt pierdută într-o viață ce nu-mi aparține. Poate m-am înecat în propriul abis, prinsă într-un delir asemănător cu nebunia.

Cu mâinile tremurânde, mai iau o gură de cafea.

Recitesc din nou pasajul, literă cu literă, asigurându-mă să fiu atentă la fiecare detaliu. Iar ochii îmi cad pe un singur cuvânt. „*Adio*”.

Oamenii mereu se întreabă, *de ce*. Eu îmi dau seama că este o întrebare greșită. Ce sens mai au *de ce-urile*? Pentru acest *de ce* timpul a expirat, luând cu el toate experiențele trăite. În schimb o nouă întrebare o înlocuiește. „*Unde*”?

Vine un moment în viață, când trebuie să ridici capul sus, fruntea

înainte și să accepți să pleci din viața obișnuită pe care ai trăit-o. Nu te poți aștepta la asta, este inopinant, imprevizibil, ca și atunci când te plimbi liniștit printr-o pădure și în calea ta apare un lup. Poți să mai dai înapoi? Înfricoșat îți pui mintea la contribuție (dacă mai poți!) și ai doar două variante: ori stai drepți și nemișcat ca și lemnul ori înaintezi și vezi ce îți aduce nou această mișcare. Lupului nu-i pasă de tine, ce decizie iei, lui îi pasă de stomacul lui, de hrana după care este înfometat.

Despărțirile sunt la fel, omul ca și lupul, are nevoie de o altă hrană. Iar tu dacă ești suficient de inteligent îi lași calea liberă.

Inspiri, expiri și ai plecat. Dar, ce te faci dacă respiri prin persoana iubită și el își retrage aerul? Fără el inima nu mai bate, plămânii nu mai lucrează, mintea nu mai judecă, iar sufletul, săracul de el, a dispărut de tot, sau a rămas tot acolo, rătăcind în căutarea celui dispărut. Fără respirație, viața nu mai există. Aerul ce-ți lipsește nu-l mai poți recupera.

Un lucru important ce poți învăța din această experiență. Nu-ți mai da aerul nimănui. Este aerul tău, sunt plămânii tăi, sursa ta de viață. Dacă l-ai pierdut, nu poți să mai dai înapoi căci trecutul nu mai revine niciodată, iar prezentul îți va aminti mereu că ești un zombie ce călătorește fără vreun sens prin viață.

CAPITOLUL 1

Aerul din camera rătăcea sfios purtând cu el mirosul de parfum al lui. Capul îmi atârna parcă într-o parte, cu mâinile lăsate în gol, împrejurul corpului, stăruind asupra peisajului din fața mea, bucătăria zugrăvită într-o nuanță întunecată. Mă sileam să gândesc, să vorbesc cu mine însămi, dar, parcă uitasem cu desăvârșire silabele din alfabet. Inima însângerată nu mai avea putere să lupte, dorindu-și să se termine totul acolo și atunci. Cine putea știi ce destin mă așteapta? Forța mă părăsea, lăsându-mi trupul secătuit, fiind nevoită să stau țintuită de scaun. Din ochi îmi ieșeau picături mici de apă sub formă de lacrimi iar sufletul îmi era ascuns în palma lui. Am încercat să mă mișc, să trec un picior peste altul, dar tremurau atât de tare încât îmi era imposibil să le urnesc din loc. Am revenit în poziția inițială, holbându-mă la ce era în jurul meu.Pe aragaz stătea oala cu ciorbă de perișoare, piureul de cartofi și pulpele ce le făcusem la cuptor. Deasupra mea, dulapul maro ticsit cu diferite condimente, dulciuri și alte ingrediente nelipsite din bucătărie, mă îndemna parcă să-l deschid. Mirosul mâncării proaspăt terminate îmi invada nările și totuși, pofta nu își făcea simțită prezența. Trebuia să mă adun! Atunci ori niciodată! Viața mea nu însemna doar el, nu mai voiam să depind de un băiat ce încă asculta de maică sa ca un copilaș. Un gând îmi năvăli în mintea pierdută, să plec și să-l las să-și vadă de fericirea ce apăruse în calea lui. Am tras aer adânc în piept și m-am ridicat de pe scaun, sugestionându-mă că sunt bine și trebuie să ies din peisaj. Mi-am trecut mâinile peste masă și dulapul de deasupra mea, luându-mi rămas bun.

În cameră, atmosfera era rece, vântul adiind prin geamul deschis. Patul cu coverturi albastre în care am dormit doi ani de zile îmi făcea cu ochiul. M-am așezat pentru ultima dată, admirând perna personalizată pe care scria: „*Te iubesc, Maria*”, trezindu-mă la realitatea dureroasă. Aceea iubire nu mai exista. Mi-am luat hainele din dulap, rând pe rând și le-am îndesat într-un troler. Nu mai lăsasem nimic, nicio urmă de-a

mea pe aceea suprafață, nici măcar o fotografie înrămată. M-am îndreptat apoi spre baie, unde se mai găseau ultimele lucruri indispensabile, apoi spre holul lung unde aveam încălțămintea. Jurnalul, pozele, laptopul, romanele de dragoste, închise și ele în bagaj, erau conduse către un destin necunoscut. Să plec cât mai departe de el era tot ce îmi doream. Să nu-i mai văd chipul răvășit de lacrimi false, amărăciunea pe care o evoca, și buzele ce șopteau: „*nu te mai iubesc*”. De când am avut discuția, mi se perinda prin minte cele mai tulburătoare cuvinte existente „*nu te mai iubesc, mi-am găsit pe altcineva, sunt fericit*”, ca o placă stricată ce turuie într-una. Blestematele astea de vorbe îmi urcau sângele în cap. De ce mi-am lăsat viaţa în mâinile lui? Dependentă de el, în orice vorbă și faptă, mă agățasem cu unghiile de iluzii. Îl ascultam mereu acționând în direcția propusă de el chiar dacă uneori nu era ceea ce îmi doream. Iubirea m-a împins în păcatul cel mai strașnic. Iubirea, care continua să existe și nu se lăsa dusă cu una cu două, se ținea ca scaiul de mine. Oarbă am fost în ultima lună, atât de oarbă, încât nu vedeam la doi pași de mine. Schimbarea lui de comportament, vorbele frumoase pe care nu le mai spunea și veșnica scuză: oboseala, trebuia să-mi dea de gândit. Prietenii vedeau mai bine, cine îi asculta pe ei? La câtă invidie și ură există pe Pământ, nu aveam încredere că îmi vor binele. Următorul pas era căsătoria. O relație de doi ani se termină de cele mai multe ori cu legământul iubirii veșnice. Vise plăcute, Maria!

„*Până aici mi-a fost scris. De acum, te las cu bine... draga mea casă!*”

Stătusem pe gânduri, oare să plec așa, fără niciun cuvânt? Mă puneam în situația lui și totuși, era și el un suflet, de ce să fiu diabolică, nu-mi stă în fire. M-am așezat din nou la masa din bucătărie și am început să-i scriu o mică scrisoare de rămas bun. Înainte de a apuca să pun pixul pe foaie, amintirea unei seri îmi invada spațiul cranian. Momentul acela și ceea ce simțisem în urmă cu șapte zile, apăru dintr-odată, provocându-mi dureri toracice.

Soarele apusese de ceva timp, iar vântul bătea cu putere, agățându-se de geam. Ciorba era caldă, așezată în farfurie. Dragul cu care îl așteptam să vină acasă și să-mi povestească isprăviile de la muncă

existau în continuare ca întotdeauna. Nu se schimbase nimic în atitudinea mea față de el. Lucra la o companie de producere a pieselor auto și tocmai fusese avansat la stadiul de maistru. Când a ajuns s-a așezat la masă și cu o privire gravă mi-a zis:

— Maria, trebuie să vorbim.

Era evident acest fapt și nici nu mă gândeam să nu-i ascult poveștile. Știa să o facă într-un mod atât de surprinzător încât tot timpul termina într-o atmosferă umoristică. Avea toate vorbele la el, parcă ținându-le în buzunarul de la piept, le împletea în fraze lungi, amuzante și de multe ori ne durea burta de la atâta râs. Îmi imaginam că îmi va spune despre locul de muncă, fericirea banilor mai mulţi sau cine ştie, eventuala căsătorie a noastră?! Tocmai atunci spălăm vasele şi eram cu gândurile aiurea la cadourile de Crăciun ce urma să le cumpărăm pentru părinţii noştri. A închis ochii şi a respirat zgomotos.

— Da, iubire? Te ascult.

Pe fața lui puteai observa cum angoasa îi dădea târcoale. Își căuta cuvintele atent, cu o dibacitate înăscută, de parcă era un om al literelor. Se fâstâcea, frecându-și mâinile una de alta și privind în jos. Pe moment, crezusem că l-au dat afară de la lucru. Într-un final, se auzi vocea lui, clară și hotărâtă.

— Acum două luni, am cunoscut pe cineva.

M-am oprit privindu-l atent. O mână îmi stătea lipită de gură, iar cealaltă în dreptul inimii. Chipul mi se distorsiona lăsând la suprafață durerea provocată de acest individ ce-l crezusem iubitul meu pe vecie. Inima începu să bată cu viteză provocându-mi palpitații. Tare, animalic, dureros. Îmi era greu să-mi stăpânesc lacrimile care năvăleau peste mine, ca și germanii peste evrei.

— Sunt îndrăgostit de altă persoană, Maria! Îmi pare nespus de rău. Dar nu mai pot să ascund acest lucru. Mă doare și cuvintele sunt de prisos. Am avut o relație frumoasă, perfectă aș putea spune. Ne-am iubit, a fost real, draga mea. Nu știi de câte ori îmi zburda inima de fericire doar când te vedeam. Iubirea noastră a existat dar, timpul ei din păcate, a trecut. Probabil fiecare relație are o anumită perioadă de valabilitate. Nu mai sunt fericit cu tine...

Am căzut pe scaun brusc, amețeala făcându-și loc în capul meu. Se învârtea totul cu mine, bucătăria, Ovidiu, masa la care stăteam. Mi-am pus mâna la frunte căutând temperatura dar, nu mai apucasem să verific, lumina dispărând din fața ochilor mei. Leșinasem.

Ovidiu, tremurând din toate încheieturile și cu teama că m-a omorât, a chemat salvarea. Am ajuns la urgenţe, doctorii declarând că am avut o cădere de calciu. A hotărât brusc şi fără echivoc să aibă grijă de mine şi să nu mă mai supere niciodată. Deşi îl durea a preferat să se despartă de noua individă și să rămână cu mine. Dar, nu... eu nu pot să fiu a treia roată la căruță! Nu exista siguranța că el nu s-ar mai întâlni cu ea, pe la spatele meu. Trecuseră câteva zile de atunci, când mi-a venit mintea la cap şi mi-am dat seama că omul e fericit când e lăsat liber. Totuşi, întrebările se înghesuiau în capul meu, nelăsând loc răspunsurilor.

„În ce moment s-a terminat totul? Ce am făcut greşit de a cunoscut pe alta? Relaţia noastră chiar a existat sau a fost doar un vis frumos din care a trebuit să mă trezesc prea devreme?

Nu, nu eram dispusă să accept această concizie. Ori era cu mine, ori cu ea. Cu amândouă, nu se putea.

Alungând din minte momentul acela tragic, m-am pus să scriu ultimele rânduri de dragoste și dor. Poate, într-o zi, destinul ne va da două palme și ne va trezi la realitate. Am pus pixul pe foaie, scriind neîntrerupt în timp ce fiorii își făceau culcuș în corpul meu.

„Dragul meu Ovidiu,

Mi-ar fi plăcut să putem avea această discuție între patru ochi dar nu mă simt în stare. M-am decis și este momentul să ne despărțim. Te iubesc enorm, încă o fac dar eu îmi doresc fericirea ta. Iar fericirea ta nu sunt eu în acest moment. Relația noastră a fost minunată și știm amândoi cât de mult ne-am distrat, ce boacăne făceam. Au fost doi ani frumoși pe care i-am petrecut împreună. Pot să spun cu mâna pe inimă că tu ai fost cel care mi-a redat speranța și zâmbetul. Chiar dacă sunt încă tânără și pot să-mi găsesc pe altcineva, amintirea ta va fi vie cât timp voi trăi. Te-am iubit cel mai mult dintre toți foștii mei. Regretul meu cel mai mare este că nu am avut un copil împreună. Dar,

poate e mai bine. Erai mai legat de mine. Nu sunt genul de om care să își dorească pe cineva cu forța. Niciodată nu mi-au plăcut aceste compromisuri. De aceea te rog să accepți decizia mea și să fii fericit cu noua ta iubită. Îți doresc din suflet ca toate bucuriile din lume să se aștearnă în calea ta și să te însoțească pretutindeni!

Cu multă dragoste, Maria.”

M-am ridicat și am lăsat foaia pe masă. Curgeau picăturile de lacrimi fără încetare, iar trupul îmi era amorțit. Odată cu această scrisoare, mi-am lăsat și o parte din suflet. Oare, acolo afară, mai există vreo rază de soare?

Pe stradă, îngândurată, priveam în jos, atenția fiindu-mi distrată de la peisajele din jurul meu. Mi-am ridicat ochii, când sunetele unor câini ce se luptau, au ajuns și la mine. O singură opțiune îmi traversa destinul. Să merg la mama acasă. Conștientizam că nu îi va plăcea deloc situația și că vom trece prin certuri și neînțelegeri. Ajunsesem la vorbele ei. Convingerea că îmi va reproșa câte a făcut pentru mine și că ea mi-a zis că aici se va ajunge, îmi invada căpățână. Mă mișcăm încet, încât să ajung cât mai târziu. După o oră, timp în care, mai mult m-am plimbat beată prin ditamai orașul București, traversând Piața Victoriei și Piața Unirii, am ajuns într-un final, în casa în care copilărisem, tocmai pe Bulevardul Ștefan cel Mare. Cu înfrigurare, am sunat la interfon. Mama a fost pe fază și mi-a deschis repede, fără întrebări.

Sus, am avut parte de o surpriză plăcută. M-a luat în brațe, strângându-mă tare și zicând că totul va fi bine de aici înainte. I-am povestit pe scurt prin ce am trecut și mi s-a părut că m-a înțeles. Surprinzător, având în vedere că ea de obicei îmi arunca în față tot ce făcea și eram oarecum, dependente una de cealaltă. Îmi privea ochii cu duioșie, sărutându-mă pe obrajii înroșiți de lacrimi, și bucurându-se că mă are alături de ea. Părea îmbătrânită, cu firicele de păr alb, strecurându-se printre celelalte fire vopsite, cu ochii gri, luminoși și fața aspră. În tinerețe le

întrecea pe multe din fotomodele. Îmi povestea adeseori cum băieții se luau la trântă și își dădeau pumni pentru a-i câștiga inima. Tot tata a fost învingător, și va rămâne acolo pentru totdeauna, chiar dacă, s-a stins, înainte de vreme.

Mă mințea frumos dar, măcar o făcea cu stil. Nu-mi imaginam frumuseţea vieţii fără iubire, aşa că, vorbele astea treceau pe lângă mine, ca şi acceleratul pe lângă personal. Cum se poate iluziona cineva că totul va fi bine, când nu observi decât tristeţea şi amărăciunea? Oricât m-aş strădui, reuşita de a sesiza o schimbare în bine este egal cu zero. Prezența lui fantomatică îmi pricinuia dureri în piept. Amintirile se roteau ca un roller coster suspendat, iar iubirea... nu mai voia să plece din sufletul meu. Mă puneam la somn, cu rugămintea să nu-mi apară măcar acolo, îmi era suficientă înfăţişarea lui pe timpul zilei. Adormeam şi el se ivea, precum un prunc inocent, zâmbind şi mângânindu-mă, strângându-mă în brațe și continuând cu disperarea lui de a mă iubi. Ura ar fi fost bine-venită în acele momente, dar, cine m-a învățat să urăsc? Mama a iubit un singur bărbat toată viața, pe tata, și singura ură pe care o simțea era către situația tragică prin care trecuse când a murit. Un accident de mașină l-a proiectat direct în lumea cealaltă, fără drept de apel. Iar ea, și-a jurat să nu mai iubească pe nimeni. O întrebam uneori, „*mamă, dacă ai putea, l-ai urî pe Dumnezeu fiindcă l-a luat pe tata?*” Iar ea, stătea aplecată asupra farfuriei din care sorbea ciorba și își întorcea fața către mine, cu o privire crispată. „*Nici nu mi-a trecut prin cap așa ceva. Ura nu există. Cel puțin pentru mine. Iar Dumnezeu, El știe mai bine, de ce face ceea ce face cu noi.*”

Relația noastră nu a fost mereu atât de fericită. O iubeam nespus, dar, apariția lui Ovidiu în viața mea ne-a îndepărtat. La câteva luni după ce l-am cunoscut, ne-am mutat împreună, în Titan, la apartamentul pe care l-am închiriat amândoi. Mama nici nu voia să audă că voi locui cu un bărbat înainte de căsătorie. Îmi tot arunca în față, ce mare păcat săvârșesc în fața lui Dumnezeu, fiind îndoctrinată de religie. Atunci ceva s-a rupt. Tot am plecat, lăsând-o cu sufletul sfâșiat, iar timp de câteva luni nici nu mai discutasem cu ea. Când am revenit, ca și fiul rătăcitor din parabolă, inima îi cânta în piept de fericire și decise să lase toate armele jos, vorbindu-mi ca o prietenă.

— Draga mea, lasă că poate vă împăcaţi voi...

De unde atâta speranță în glasul mamei? Rămânea o iluzie și nu-mi permiteam să mai visez.

— Niciodată, mamă! Niciodată! Iubește pe alta! Eu nu vreau să stau în calea fericirii lui.

Mă mângâia deseori de când revenisem acasă. Se putea observa părerea ei de rău și că undeva ținea la Ovidiu și nu-l judeca. Curios, mai ales că avusese și ea parte de câteva femei inoportune ce se băgau în viața tatălui meu. Atunci, totul i se părea că era un test de la Dumnezeu, și dacă îl trecea cu bine, avea toate șansele să rămână cu iubitul ei soț. Chiar și așa, naivitatea ei mi se părea o disperare cruntă, de a nu-l pierde pe tata, o iluzie ce dădea pe afară. Eram copil de doar 9 ani, însă sufe-rința pentru ei, se instalase tot mai mult în ființa mea. Îl voiam departe de mama, care suferea în taină, și continua să-i facă pe plac, alegând o viaţă zdruncinată. Nu după mult timp, tata alese să rămână cu noi şi i-am dat dreptate mamei, care îmi tot repeta: „*Vezi că a fost un test? Eu ți-am spus!*”. Continua să fie o naivă dependentă de bărbatul ei chiar și când târfele se arătau pe față. Uneori, venea câte una la noi acasă. La noi! Amintindu-mi, îmi vine greu să cred că asta chiar s-a întâm-plat în realitatea mea. Ea, nu spunea nimic, accepta tacit ca tata să-şi facă mendrele. Inclusiv se purta frumos cu ele, oferindu-le câte o ciorbă caldă sau friptură. Pentru mine e de neînţeles cum poţi să accepţi să fii luat de prost.

Când a murit tata toate târâturile au venit la înmormântare, plân-gând și prefăcându-se ce mult au iubit l-au iubit. Ce-i drept, fusese un bărbat frumos, galant, înalt, cu ochii albaștri precum marea învolburată și părul șaten. În satul din care a venit, undeva în apropiere de Ploiești, era cel mai frumos fecior pe vremea tinereții lui. Mama fiind de la oraș, tocmai din București, a acceptat să-i facă curte după câteva întâlniri. „*Fie el și de la țară, e un bărbat frumos, cultivat, se comportă ca un crai și mai e și admirat de zeci de femei. Cum să nu-l plac?*” Mamei îi plăceau întrecerile între domnișoare și prefera oricând unul care e dorit de mai multe decât unul care nu are pe niciuna. Apoi, după ce s-au căsătorit, vremurile s-au schimbat, ea acceptând toate mofturile și plăcerile lui,

inclusiv viciul femeilor. Avea un palmares întreg, dar ea nu se sfia să creadă în el și în iubirea lui. Poate că a iubit-o, nu contest, dar, ce iubire e aceea, când alergi după altele? Probabil acesta este motivul pentru care am ales să plec din viața lui Ovidiu și să-l las să fie fericit cu cine îi place. Am avut un exemplu de *„Așa NU”* în familie, care mi-a ajuns.

După ce tata și-a luat tălpășița spre Iad sau Rai (depinde unde a fost repartizat!), mama și-a canalizat toată energia pe mine. Mă sufoca deseori cu atenția ei, mă simțeam ca și o pasăre într-o colivie, care e iubită dar, e prizonieră între acele gratii. De aceea, apariția lui Ovi a fost pentru mine ca o gură mare de aer pe care o iei când îți revii dintr-o boală astmatică. Nu știam dacă a rămas la fel sau va continua să mă acapareze în continuare să rămân cu ea până la sfârșitul zilelor ei. E un plan gândit și analizat și pe moment ochii mei nu vedeau altă soluție. Rămăsesem cu ea, cu mama care mi-a dat viață, până când soarta va hotărî în alt fel. Nu ne aveam decât pe noi două, ce puteam să cer altceva? Pe limbă îmi era de multe ori întrebarea asta, așteptam doar momentul cel mai potrivit ca să i-o pun, iar revenirea în casa copilăriei mele, lângă o mamă iubitoare și primitoare, era clipa cea mai adecvată.

— De ce nu te-ai mai căsătorit niciodată?

Surâdea, probabil nu se aștepta să o întreb asta, dar, știam că e un surâs fals.

— Maria, eu am avut o singură iubire pe lume. Tatăl tău. După el, eu nu mai pot iubi pe nimeni.

Incredibil! Chiar și după atâta timp ea încă îl mai iubea și poate, îl aștepta în secret. Îmi venea să urlu, să-i arunc în față cât de mult se înșeală, să-i spun că poate tata arde în iad și ea nu-și vede de viața ei în continuare? Era o crimă împotriva vieții!

— Cum poți să-l aperi încă, mamă? După tot ce ți-a făcut?!

Închise ochii, suspinând uşor, cu mâinile tremurânde şi obrazul brăzdat de lacrimi.

— Așa a fost să fie, draga mea, nu-l mai judeca, a fost tatăl tău, cu bune, cu rele, și până la urmă, soțul meu iubit. Cine suntem noi să-l condamnăm? Eu l-am iubit exact așa cum a fost. Continui să-l iubesc și acum, chiar dacă nu mai e. Într-o zi, poate ne vom revedea.

Ochii i se plimbau dintr-o parte în alta, buzele îi erau uscate și își ținea mâinile la gură. Amintirile o chinuiau, știam asta, puteam să jur că i se perindau prin minte, torturând-o chiar dacă nu mai spunea nimic. Nu era de înțeles, dar așa era mama și după cum a spus ea, cine sunt eu pe acest Pământ? O deșertăciune la fel ca toți ceilalți.

Zilele se îngrămădeau una peste alta, așteptând să vină Crăciunul, apoi Anul Nou și să o ia de la capăt cu începutul. Mergeam la facultate, târându-mi pașii până acolo, așteptând să vină odată ora de plecare și să absentez nemotivat din viața mea. Învățam pentru examene însă mă simțeam ruptă de lumea asta și nu aveam niciun interes să studiez, chiar dacă materiile erau pe placul meu. Nici cel mai mare tocilar nu ar mai putea reține ceva dacă ar fi în situația mea. Respirația îmi devenea tot mai îngreunată, iar inimă tot mai slăbită. În jurul meu vedeam doar atmosfera îmbâcsită și mucegăita încât singura alinare îmi rămânea sufe-rința. Poate de asta preferam să mă complac în situație, să rămân acolo încadrată într-o bulină roșie fără măcar să îndrăznesc să ies din sfera ei. Iubeam să sufăr, ăsta era crudul adevăr. Eram cea mai mare maso-chistă ce a dat-o pământul spre naștere. Câți dintre cei prezenți fizic aici recunosc asta? Toți suntem cam la fel, deosebirea dintre noi e deseori nulă. Îmi era greu și să mă ridic din pat, iar când o făceam era din iner-ție precum un robot programat.La un moment dat, mi-am dat seama, ce era cu mine. Sufeream de depresie. Testele ce le făcusem la școală, confirmându-mi diagnosticul. Prima care a observat ceva neregularități la mine a fost chiar colega mea, Silvia. Făceam un efort supraomenesc să mă mai bucur de viață, târându-mă ca o șopârlă prin grădină zoolo-gică. Mama mă asculta și îmi dădea sfaturi, era alături de mine, în toate crizele mele, însă eu nu mai eram acolo. Fizic, da, același corp, aceeași față (poate mult mai tristă ca înainte), aceeași durere. Ființa mea înce-tase să mai existe din momentul apariției depresiei. Peste tot vedeam doar tristețe și suferință, totul era negru, și nimic nu mă mai bucura. Observam în jurul meu atât de multă ipocrizie, falsitate, încât de multe

ori preferam să mă închid în casă și să nu mai văd lumina soarelui, (mai ales atunci când nu mergeam la cursuri) care și așa era mai anemic, fiind iarna. Colegele mele, majoritatea arătau ca scoase din cutie, frumos aranjate mereu, zici că mergeau la parada modei. Aveau relații sentimentale cu băieți ce le tratau măiestos și le ofereau până și luna de pe cer. Iar eu mă zbăteam să treacă timpul și să uit.

Într-o zi, pe când eram la facultate la un curs despre depresie, vorbeam cu Silvia, despre atracția dintre doi oameni.

— De ce ne îndrăgostim? am întrebat-o eu.

— Nu știu. Științific vorbind este o chimie, o atracție între două persoane. După un timp atracția dispare și rămâne iubirea. Apoi dispare și iubirea și rămâne respectul.

— Tu ești îndrăgostită?

Stătea cu brațele încrucișate și privea într-un punct fix. Avea ochii de-un verde smarald, buzele pline și părul prins într-un coc, ce-i strălucea în bătaia luminii. Frumusețea ei pălea pe lângă a mea, deși nici eu nu-s de trecut cu vederea. Cel puțin așa susțin cei care mă cunosc.

— Am fost. Dar nu mai vreau să fiu. Mi-a ajuns. Marea mea dragoste este psihologia și ajutorul pe care doresc să-l ofer celor din jur.

O invidiam. Doamne! Cât de tare! Avea un scop în viață, se dedica cu iubire drumului pe care dorea să-l parcurgă și eu, eu unde eram? Nici măcar la un început de călătorie sau măcar spre un scop mai înalt. Nu eram nicăieri, nu bântuia nicio parte din mine, niciunde. Nu mă întrebam, oare ce se va alege de viața mea? Ce voi face? Cine voi fi? Silvia știa ce vrea și făcea tot ce-i stătea în puteri să-și împlinească visele. Ale mele muriseră în momentul plecării de la Ovidiu. Înainte, viața se împlinea prin mine, prin iubire, și psihologia îmi acapara tot timpul. De mică eram fascinată de funcționarea minții, voiam să cunosc totul despre acest mecanism, ce anume mișcă oamenii să facă ceva, de ce se îmbolnăvesc, care este cauza obișnuințelor noastre. Curiozitatea mea nu avea limite. Ovi mă îndemna să îmi ascult glasul inimii și să devin ceea ce îmi doresc, iar mama, draga de ea, mă vedea un bun psiholog, care o va ajuta și pe ea, să treacă de moartea tatălui meu. Nu avusesem nicio restanță în primii ani, până în anul 3, care era şi ultimul.

— Hey, știi pe cine am văzut azi? mă scoase din visare o colegă, Ana.

— Pe cine? am întrebat-o eu mai mult dezinteresată.

— Pe Ovidiu. Era cu o tipă la braț. Deci, nu-ți zic. Fata aia arată ca o vrăjitoare.

Abia stăteam în bancă cu capul lăsat în jos și corpul tremurând când cuvintele colegei ajunseră la mine. Mi-am ridicat căpățâna, devenind mai atentă. Apoi, un scurt moment de „*aha*” îmi împânzea creierașul. Urechile nu erau sigure că procesează informația primită. Nu-l mai văzusem de când am plecat de la el și sincer, în acele momente voiam să-l uit, nu să-mi amintească cineva de el. Într-un fel, surâdeam la gândul că tipa avea defecte estetice, dar, în fond, ce-mi pasă mie?! Putea să fie și cu Cruela De Vil. Totuși, cuvântul „*vrăjitoare*” se încăpățâna să se învârtă în capul meu. Mi-am lăsat iar scăfârlia să alunece pe masă, și cu o mină absentă i-am comunicat, colegei mele.

— Nu mă interesează...

— E o tipă foarte ciudată. Mă și mir că Ovidiu se uită la ea. Sincer. Probabil i-a făcut ceva vrăji tipa. O prietenă mi-a zis că o cunoaște și este periculoasă. Se ocupă de ocultism, vrăji, ezoterism, dă în cărți, studiază magia. Chestii de astea.

Brusc, mi-am revenit la viață, cu inima bătând tare, să-mi iasă din piept. M-am pipăit de două ori în zona toracelui, încercând să o liniştesc, dar, se încăpăţâna să îşi crească ritmul. Eram destul de convinsă că nu-s curioasă de acele aspecte diavoleşti, şi totuşi, în mine se dădea o luptă puternică. Dacă Ovi era în pericol? La cine căuta salvarea întâi? Se spune că nu îți uiți niciodată prima iubire, și totuși, convingerea asta nu era bătută în cuie. Ovidiu cu o tipă ciudată și non-ortodoxă? Dacă ar fi știut mama lui cu cine umbla, cu siguranță i-ar fi tăiat rația de la pensia alimentară a tatălui său. Ea economisea întotdeauna banii de la fostul soț și îi dădea lui lunar, chiar dacă trecuse de optsprezece ani. Ce ciudat! Nu mai auzisem de nimeni care să se ocupe de vrăji și alte căcaturi satanice. Stăteam să meditez în bancă, dacă merită să îl ajut sau nu. Îmi apăru apoi, deodată în față, imaginea lui dinainte să-mi spună că iubește pe alta. Avea mereu fața posomorâtă, părea absent, obosit,

avea cearcăne la ochi, părul răvășit și comportamentul deviat. Cine l-a observat atunci? Eram prea ocupată cu fantasmele mele plămădite de mintea odihnită. M-am întors către Ana, ca și aterizată din cer.

— Pot să mă văd cu prietena ta?

— Sigur. Eu zic să te interesezi despre ea. Nu e bine să-l lași pe mâna unei persoane de genul.

Pentru mine misticul era egal cu fantezia, iluzia și irealitatea. Adică ceva care nu există, nu e real. Poți să faci vrăji? Poți să te transformi? Da ce viața noastră e ficțiune? O singură dată am avut o experiență de genul cu o vecină din blocul mamei. Mulți spuneau că lucrează cu Satana. Ne era tuturor frică de ea, și călcam pe vârfuri când ne apropiam de apartamentul ei, nu cumva să deschisă ușa și să ne trimită niște blesteme și înjurături. Știa tot cartierul de ea, iar uneori avea vizite de la persoane străine, pentru câteva aranjamente sentimentale sau răzbunătoare. Nu crezusem niciodată în puterile ei, însă mama, o cunoștea mai bine datorită tatălui meu care se mai împiedica de pragul ușii ei, înainte să ajungă acasă. Până într-o zi, când i-a urat de „*bine*” fiindcă nu mai dăduse pe la ea. Mama și acum o acuză de accidentul soțului ei.

Nu eram nici cu filmele SF, Fantasy, Horror sau cele cu SuperEroi. Mi se păreau pierdere de vreme căci nu vedeam realismul din ele, palpitatea. Duminicile mai călcam pe la Biserică (nu foarte des, totuși!) suficient cât să-mi dau seama ce porcărie e și acolo. Avem credința într-o zeitate pe care nu a văzut-o nimeni, niciodată!

— Bine, după cursuri vin cu tine.

În continuare mă năpădea tristeţea, urându-mi „*bine te-am regăsit, după ce te-am pierdut puțin*”, iar cursurile care au urmat, intrau pe o ureche și ieșeau pe alta. O curiozitate febrilă mă ațâța să ştiu mai multe despre tipa aia, iar în cazul în care trebuia să intervin, aş fi făcut-o fără ezitare.

Prietena colegei mele a venit cu o serie de informații, clasa întâi, care nu știam unde să le încadrez, la categoria nebunie sau revelație?

— O cunoști pe tipa care este cu Ovidiu?

Fata își descoperi gura de fularul care îi era agățat de gât, dezvelindu-și dinții albi și frumos structurați.

— Da, numele ei este Amna și este fiica unei vrăjitoare din cartier.

Pe moment, mintea mi s-a oprit la vecina noastră, dar, nu știam să aibă nicio fată.

— Vrăjitoare?? Dar cum a ajuns la Ovidiu?

Detaliile acestea erau venite parcă din altă lume, dintr-o galaxie total paralelă ce nu ajungeau la mine nicicum, în niciun mod rațional. Mă străduiam să pricep, prin mintea mea alergând întrebările de genul: „*de ce, cum, când, unde*”.

— Dacă vrei îți pot povesti, fiindcă o cunosc. Nu știam în schimb că este vorba despre prietenul tău. Te-aș fi sfătuit să nu te desparți de el. Chiar dacă el este fericit cu ea, acea fericire este o iluzie. Crede-mă! Tipa asta a distrus foarte multe cupluri. Ăsta este scopul ei.

Icnisem. Cu greu vorbele mai puteau să iasă afară din gura mea.

— Cu Ovidiu, treaba este destul de serioasă. Ea în sfârșit s-a îndrăgostit și de data asta mi-a spus că este adevărat, fiindcă până acum nu a avut relații decât așa, pasagere. L-a cunoscut odată când erați la cimitir la bunicii lui. Și ea este o tipă ce vede foarte multe. A aflat prin puteri paranormale cine este el, unde stă și toate aceste lucruri.

Puteri paranormale? Dar ce, noi suntem în filmele SF? Avem vreo alianță cu extratereștrii? Ohh! Câtă fericire ar exista pe Pământ dacă am fi puternici și am putea să creem lucruri care nu există. Dar, asta găsești doar în filme, în cărți de Science-Fiction și Fantasy. Am știi să iubim, căci nimeni nu ar fi mai presus decât celălalt și clasele sociale s-ar destrăma. Oamenii ar fi mai buni, ne-am iubi unii pe alții și ne-am ajuta reciproc. Vise frumoase, pământeni!

— Păi acum trei luni am fost ultima oară în cimitir. Și, dacă îmi aduc aminte mai bine, era acolo o tipă cu părul lung, șatena, care a venit la noi și ne-a întrebat dacă avem o lumânare în plus să aprindă la mormântul tatălui ei.

— Da. Aceea este Amna.

Din memoria mea, tipa aceea nu era urâtă deloc. Mai degrabă arăta ca o ființă ce îți dădea un fior când o priveai.

— Este drăguță, totuși.

— Da, drăguță până nu o cunoști. După ce l-a văzut acolo, mi-a zis

că i-a zâmbit și el i-a răspuns la zâmbet. S-a îndrăgostit pe loc de el și și-a dat seama că este sufletul ei pereche. A făcut tot ce i-a stat în putință ca să tot dea de el și să se reîntâlnească întâmplător. Apoi, după câteva astfel de întâlniri întâmplătoare, s-au sărutat și el s-a îndrăgostit de ea.

Durerea îmi străpungea corpul. Blestemat să fie acest sentiment! Mă ucidea doar gândul că Ovidiu era atât de prins într-o iubire, într-un sărut și o poveste cu altă fată. Însă eram și conștientă că s-ar putea să fie fericiți și să aibă nevoie de ea.

— Dacă ei sunt fericiți, să le fie de bine!

— Nu îți faci griji pentru el? Tipa este vrăjitoare!

— Și ce aș putea să fac eu? Am făcut ceea ce nu mulți fac în lumea asta... am oferit libertatea de a fi cu cine își dorește el. Mai mult nu pot să fac, îmi pare rău.

Am plecat spre casa mamei, din nou cu aceeași lacrimi în ochii. Curgeau lin pe obrazul meu mângâiat de rafalele de vânt subțire. M-am oprit și am început să urmăresc oamenii din jurul meu, până când mi-am dat seama că mișcările lor sunt identice. Nefericirea își făcuse culcuș pe fetele tuturor și nu mai era loc de niciun strop de reconciliere. Stând așa îngândurată, urmăream aiurea șirul gândurilor până când am dat peste cel mai trist: *până când o să mă mai urmărească această iubire?* Îmi păsa atât de mult de el încât simțeam că sunt o străină ce nu a fost nici-când în inima lui. Iar de acolo până la impactul cu „*ce bine ar fi dacă nu aș mai exista*” nu a mai trecut decât un minut sau două.

Dacă mi-aș lua zborul de aici, și aș curge așa lin, spre nevăzut, nimeni nu cred că ar arde de dorul meu. Oricum sunt singură pe lumea asta, mai pustie și decât deșertul Sahara. Locul meu în această exis-tență este cam limitat și nu întrevăd nimic ce ar putea schimba acest aspect.

Cu acest mirific gând în cutia craniană am ajuns în locul pe care cândva îl numeam „*acasă*”. Mama era plecată, probabil la vecina de deasupra să pună murături. Aveam suficient timp să-mi pregătesc obștes-cul sfârșit. Mi-am zis în gând rugăciunea „*Tatăl Nostru*”, cu lacrimi fierbinți de iertare. Am aprins o lumânare și smerită m-am concen-trat spre ultimele simțuri din această viață. Speram ca Dumnezeu (în

cazul în care există!) să fie blând cu mine și să nu mă lase să putrezesc în Iad până la Sfârșitul Veacurilor. Nu de alta, dar nu mă simțeam pregătită să dansez cu dracii și să îmi ard sufletul pentru simplă durere ce nu o puteam gestiona. Eram prea mică într-o lume atât de mare și grețoasă precum e asta. Iar El nu a fost Acolo când crăpam de plâns și când tortura pusese stăpânire pe mine, la auzul cuvintelor lui: „*am pe altcineva*”. Întregul organism s-a zbătut în chinuri groaznice până am înțeles că trebuie să-l las să-și vadă de viața lui cu aceea fată ciudată. Am făcut asta dar nu mai simțeam că aș fi putut îndura încă o lovitură de genul. Preferăm să-mi iau tălpășița și să părăsesc, chiar dacă înainte de termen, acest contract murdar ce l-am semnat fără să știu și fără să-mi dau seama, cu viața. Ajunge!

Sus în bucătărie în dulapul maroniu și scorojit erau pastilele mamei de inimă și sistem nervos. Am luat un pumn în mână, fără milă și fără să mă gândesc la consecințe. Ce mai conta până la urmă? Indiferent prin ce cale alegi să zbori de aici, tot un sinucigaș rămâi. Le-am analizat pe toate, pe rând, colorate sau albe și le-am dat pe gât în jos, rapid, cu un scurt frison. Am stat așa puțin timp, până am realizat că încă sunt în viață, în bucătărie și privesc în gol. Au trecut câteva minute și apoi am început să tremur, din tot corpul, cu o viteză de raliu. În secunda următoare, îmi amintesc doar că am leșinat, fără să mai protestez. Apoi, totul s-a terminat. Încăperea se transformase în negrul tăciunelui. O liniște de mormânt s-a așezat peste încăpere, uitându-mă acolo, întinsă pe jos și fără suflare.

CAPITOLUL 2

Lumina devenea din ce în ce mai albă, mai ademenitoare și m-am lăsat cuprinsă de profunzimea ei, căutând în același timp o sursă de viață. Niciun suflet sau spirit nu adia lângă mine, parcă eram într-o gaură ce nu are început și sfârșit. Valuri întregi de fiori și căldură mă contopeau formând un ocean de neîncredere şi tortură a minţii şi gândurilor care mă anunţau că sunt între Cer şi Pământ. M-am îndepărtat tot mai mult de cel ce fusese corpul meu fizic şi am ajuns într-un loc mirific ce îmi lăsa impresia că am atins Raiul. O curgere caldă de lumini în culori ţipătoare, sunete ce îmi biciuiau auzul și îmi încălzeau sufletul. Ah. Sufletul! Oare mai există? Îl mai am sau l-am pierdut în acel moment nefast în care am hotărât că este mai bine să îmi închei socotelile cu viața? Precum în vise, puteam distinge diferite voci dar nu puteam remarca niciun chip cunoscut sau necunoscut. Culmea era că dispăruse și acea undă de teamă, cu cât mai afundam mai mult în lumină. Creștea încrederea, entuziasmul, beatitudinea și recunoștința.

Nu mă consideram o persoană atât de bună și altruistă, nu ajutasem pe nimeni și nici nu făcusem acte de caritate ca să ajung în Rai. Locul însă părea plămădit din magia stelelor și frumusețea lunii și a soarelui. Pe de altă parte, nici nu omorâsem pe nimeni (în afară de mine însumi, oare se pune?) și nici nu făcusem atâtea păcate încât să mă încolțească Iadul.

O lumină orbitoare îmi făcea semne să o urmez în lumea care mă aștepta la fel de tăcută precum viața ce mi-o luasem. Am înaintat timid, căutând un semn ceresc și verificând fiecare clipă, așteptând ceva să se întâmple. Apoi, din neant, o formă ciudată se apropia de mine. O vedeam ca pe o sculptură brodată în făină, atât era de albă și de sidefie.

„*Sunt îngerul tău păzitor!*” îmi spuse cu o voce dulce, după ce cu viteza gândului ajunse lângă mine.

Acest înger nu vorbea, cel puțin nu cu sunete omenești, dar eu auzeam gândurile lui. În fața mea stătea ființa asta, în lateral, așteptând

să mă dezmeticesc și să-i răspund. Dar cum? Nici măcar nu mai aveam glas!

„Nu cred. Cum adică înger păzitor? Mă refer... tu chiar ești real?” mă auzisem strigând din interiorul meu fiindcă fața mea cred că exprima o grimasă tare șocantă (asta dacă mai aveam vreo față! Partea asta nu o ştiu cu adevărat, fiindcă nu mă vedeam pe mine însumi). Având în vedere că toată viaţa mea mă opuneam să dau crezare în ființe mitologice, în zei sau alte creaturi fantastice, îmi era tare neobișnuit să dau fata în față cu tocmai plăsmuirea neobișnuită de care râdeam.

„Da! Sunt real, exist și am avut grijă de tine. Până acum. Sinuciderea nu este cea mai bună armă. Pentru asta va trebui să vii cu mine în anticer! Întâi, am să te duc să vezi unde era locul tău, apoi vei vedea ce plan avea Dumnezeu cu tine, ce durere ai provocat părinților...”

De data asta vocea îi sună cam sugrumată și pe alocuri simțeam o stare de nervozitate.

„Stai! Îmi pare rău!”

„Nu crezi că e cam târziu?”

Pentru o secundă toată suferința mamei mele se revărsase asupra mea. Simțeam în toți porii și în toate oasele și simțurile mele cum jalea mamei datorată morții mele, o putea omorî. Nu voiam să am pe nimeni pe conștiință. Poate pentru restul omenirii nu era mare pierdere o fată obișnuită și care nu a contribuit cu nimic la clădirea societății, dar chiar și așa, plânsetul și văicăreala unei singure persoane, îmi dădea dureri în piept.

„Te rog! Crezi că se mai poate face ceva cu mine? Nu vreau ca cineva să sufere din cauza mea.” Dacă aveam ochi cred că se vedeau lacrimile provenite din interior și părerile de rău. Pentru înger nu cred că a contat asta, era rece și indiferent.

În secunda următoare am fost proiectată într-un alt loc ce părerea desprins din filmele SF. Tot ce distingeam înaintea mea era colorat în violet. Lumina strălucea în nuanțe de violet, lumânarea ce ardea pe un piedestal avea tonul violet mai deschis. Uşa pe care intrasem și ființa care stătea pe un tron împodobit cu nenumărate pietre (dacă îmi amintesc bine, erau cristale) mă transformau într-o făptură mică, mică și necunoscută.

Flacăra ce ardea tot în nuanțe de violet mă hipnotizase instant și nu-mi puteam lua privirea de la ea. Ca o intrusă pășeam înainte admirând frumusețea ce nu o cunoscusem până atunci.Aș putea să asemuiesc acest moment cu magia lucrurilor simple, de exemplu, un răsărit sau un apus de soare, zborul și ciripitul păsărilor, iubirea și joaca unui animăluț de companie, bucuria picăturilor de ploaie. Minunăția ce se desfășura în fața ochilor mei non-fizici îmi dădea fiori! Ființa de pe tron se opri din notat în momentul în care își dădu seama că eu i-am invadat spațiul. S-a dat jos de pe scaunul măreț, reușind să-i admir aripile mari sub formă de stele, violete. Peisajul mă făcu să îmi clătesc ochii și să-mi țin respirația.

„Sunt Arhanghelul Metatron. Maria! Pentru ce ai făcut acum, nu știu dacă îți dai seama dar ai încălcat Legile Divine.”

La fel ca predecesorul și această ființă mirifică îmi vorbea prin gânduri. Vocea îi suna a dezamăgire ca și cum s-ar fi așteptat la altceva din partea mea.

„Adică?”

Până atunci auzisem de legile juridice și eram tot mai tentată să le încalc de multe ori, dar nu o făceam din bunul simț care-mi transmitea că e rușinos și imoral să îmi bat joc de munca oamenilor care se zbat zi de zi ca noi să trăim frumos și în armonie. Dar, de Legile Divine nici-odată! Nu cred să fi citit asta în Biblie, iar dacă am făcut-o nu-mi mai amintesc. Stai! Erau cele zece porunci pe care Dumnezeu i le transmise lui Moise, nicidecum legi.

Arhanghelul aștepta să îmi stopez aiureala gândurilor și apoi cu o voce poruncitoare îmi spuse:

„Uite, asta trebuia să fie viața ta!”

Un ecran mare ce semăna cu o hologramă dar de dimensiuni mult mai mari, îmi apăru brusc în fața ochilor non-fizici. O viață pe care mereu mi-am dorit-o, tânjisem după ea de mic copil, o adoram, o visam, mi-o închipuiam în mii de feluri și era atât de aproape să devină realitate! Brusc am conștientizat porcăria ce o făcusem, îmi luasem viața fiindcă lipsea din mine, fără să am răbdare să mi-o construiesc pas cu pas și să aștept să văd ce vrea Dumnezeu ca eu să fac. În acest prim plan a Lui

eram căsătorită, fericită iar în brațele mele râdeau doi copii cu părul bălai și ochișorii albăstrui. Cariera era înfloritoare, psihologia aducându-mi venitul necesar să supraviețuiesc, și eu îmi trăiam misiunea vieții mele. Oamenii care veneau la mine erau tot un zâmbet, fericiți, sănătoși, în putere și se înțelegeau foarte bine cu ei înșiși. Bărbatul care îmi era soț, nu l-am văzut foarte bine la față, era estompat, parcă o ceață deasă punându-se peste el, dar simțeam că eram fericiți și ne iubeam. Apăruse la un moment dat și o boală dar trecusem de ea și fericirea era prezentă în majoritatea timpului în viața déjà planificată.

„*Însă acum*, continuă Arhanghelul după ce imaginile dispărură, *nu mai poți avea toate acestea. Dacă vrei să te întorci înapoi, trebuie să vezi ce te așteaptă!*”

Așteptam înfrigurată ce urma pentru mine, simțind că nu va veni ceva bun în viața mea. Era și normal, am stors-o de toate picăturile și m-am sinucis fără să mă gândesc la consecințe. Oamenii fac asta când sunt într-un moment de cădere și nu mai văd nimic bun în prezentul lor. Totuși, am fost nesăbuită să nu mai gândesc rațional și să mă las cuprinsă de emoțiile distructive ale iubirii. Holograma începu să se învârtă și apăru imagini înfricoșătoare pe ecranul dublu. Eram tot eu, dar de data asta, misiunea mea era de două sau trei ori mai importantă. Trebuia să ajut oamenii și să îi îndrept spre Adevăr. Trebuia să le arăt și să-i învăț ce înseamnă cu adevărat VIAȚA, ce înseamnă LUMEA SPIRITUALĂ, trebuia să fiu trup și suflet doar cu ei, să îmi pese doar de acțiunile lor și de lucrurile pe care le știu și le fac. Dar o viață personală nu mi se mai arăta. Misiunea de a avea în grijă oamenii de pe Pământ, lupta dintre bine și rău, întuneric și lumină, evoluție spirituală și dezvoltarea conștiinței. De la relații și copii puteam să-mi iau un mare Adio.

Văzându-mă afectată, Arhanghelul mă învălui cu lumina lui violetă. Îi simțeam căldura dar și lacrimile interioare ce nu se puteau manifesta în aceea lume.

„*Dacă îndeplinești toate misiunile pe care le primești de la noi prin comunicare directă, vei putea să îți iei viața înapoi. Asta înseamnă că vei cunoaște pe cineva și vei avea și un copil. Dar până nu dai dovadă că îți îndeplinești ce ai de făcut, vei trăi în suferință.*”

„Dar, dacă nu o să mă descurc?”

„Este problema ta!”

Arhanghelul Metatron îmi închise gândul urgent cu această remarcă. Mă simțeam de parcă tocmai căzusem dintr-un avion aflat la mare altitudine.

„Şi dacă nu mai vreau să mă întorc pe Pământ?”

„Există și posibilitatea asta. Uite care va fi rezultatul!”

În acel moment parcă mintea mea s-a închis cu un lacăt şi şi-a aruncat cheia într-un lac fără fund. Ce vedeam acolo era peste putințele mele a conștientiza. Nici cel mai mare scriitor nu ar putea reda în cuvinte ce putea exista în acel loc pe care oamenii îl numesc IAD. O lume în care dracii dansau, focurile erau deschise, destrăbălare, monștrii, ființe ce se agățau de cei de pe Pământ. Într-un cuvânt, ORIBIL. Tot Pământul era cea mai bună o soluție.

„*Te-ai hotărât?*” mă întrebă Metatron nerăbdător.

Decizia mea nu mai suporta amânare. Puteam să merg înapoi și să trăiesc un IAD pe Pământ sau să aleg să rămân și să trăiesc un IAD și aici. Din două rele, tot răul mai mic ar fi de preferat.

„Dumnezeu ar vrea să te vadă pe Pământ. Să vadă că evoluezi, că înveți și ajungi în CER. Dar uneori spiritele mai și greșesc și aleg să rămână în Anticer de teama experienței carnale. Eu aștept să te decizi. Dacă vrei un pont, eu voi fi alături de tine! Și niciodată nu vei fi singură.”

Era o decizie teribilă dar tot răul era spre bine, nu? Practic, ambele îmi arătau IADUL. Ambele erau o PEDEAPSĂ pentru mine.

„Bine, aleg să cobor înapoi pe Pământ.”

Arhanghelul își înălță aripile și le cuprinse fericit spre mine. Simțeam că am ales ceea ce își doreau toți și nu puteam să nu mă întreb, oare și atunci când ne naștem avem această alegere?

Nu reușisem să-mi răspund că lumina orbitoare mă chema înapoi în adâncul ei.

Corpul refuza să se miște. Când m-am trezit, dintr-odată, ochii căutau cunoscutul dar rămăsesem pironind tavanul murdar al spitalului, respirând greoi. Amețeam și îmi era greu să mă stabilizez într-o poziție, simțind că ceva îmi lipsește. Am început să mă pipăi crezând că poate am rămas fără dinți, picioare sau alte părți ale corpului dar toate erau la locul lor. Ce era atunci acea misterioasă dispariție ce o simțeam? Poate faptul că nu mai eram aceeași? Sau amintirea ce îmi revolta căpățâna și o făcea să se învârtă în vârtejuri de durere. Chiar am fost dincolo? Aceia erau cu adevărat îngeri? Nu știam dacă credința era necesară în aceste momente de cumpănă. Lângă mine, prezența mamei mă neliniș-tea și mă sufoca, înfiorându-mi pielea. Glasul ei se auzea de la kilometri depărtare și dacă nu erau și alții acolo poate că și-ar fi scos arsenalul de bocituri cu care eram obișnuită. Mă uitam la ea dar nimic nu mă făcea să îmi pară rău sau să-mi fie milă, parcă îmi pierdusem simțul păre-rii de rău. Asta era acea lipsă, probabil! Nu mai aveam niciun regret iar pentru noi, oamenii, acesta este unul din lucrurile cel mai greu de suportat.

— Mamă...

— Ohhh, Maria! Nu spune nimic... draga mea, credeam că te-am pierdut.

Lacrimile fierbinți ale mamei se prelingeau pe obrazul ei, picu-rând până pe mâna mea ce cu greu o puteam urni din loc. Privirea mi se îndrepta spre ceilalți locatari ai spitalului, oameni care stăteau lângă odreslele lor, lângă părinți sau bunici și care se rugau pentru o nouă șansă a persoanelor iubite. Voiam să mă ridic și să spun și eu câteva cuvinte, ce intuiam că aveau nevoie acei oameni să le știe. Dar ceva mă ținea pironită de pat, crucificată și bătută în cuie.

„Nu vei reuși să te ridici. Cel puțin pentru un moment.”

Vocea îmi părea cunoscută, venită de undeva din neant și îmi amin-tisem de îngerul meu păzitor. O fi el?

„Nu, nu vreau să plec! Lasă-mă în pace! Moarte! Viața mea este aici și acum.”

„Doamne, vreau ca fata mea să trăiască! Este tânără. Are doar 30 de ani.”

„De ce acum? De ce ea?”

„Pedeapsa cea mai mare pe care o poți avea este să știi că trăiești dar să fii mort!.”

Voci diferite, groase sau subțiri, înalte sau joase, mi se plimbau prin creier, făcându-mă să mă întreb dacă nu cumva, am înnebunit.

„Ai primit darul claraudiției. De acum înainte vei cunoaște fiecare gând pe care oamenii îl au.Dar ți se va activa numai în momentele în care vei avea nevoie să cunoști anumite lucruri. În rest, vei fi ca toți ceilalți.”

Îngerul îmi trânti în ureche acest anunţ fantastic de paranormal prin care mă înştiinţa că voi cunoaşte fiecare gând pe care îl au oamenii, doar în anumite momente. Frumos! Ce să spun! Numai asta îmi lipsea din minunăția de viață ce mă așteapta.

— Mamă?

Îşi ridică chipul şi se postă cu mâinile în mâinile mele, să simt şi eu umezeala lor provenită din lacrimile ce nu îşi stopau existenţa.

— Da, Maria. Sunt aici.

— Ce am? Nu îmi simt corpul fizic.

— Pentru un timp vei fi așa. Stai liniștită! Doctorii au zis că este un miracol că ai supraviețuit. Muriseși, draga mea! Muriseși...

Asta știam și eu! Am fost conștientă de propria moarte chiar și în acele momente când îmi venea să urlu de durerea neputinței.

— Când a fost asta?

— Ai fost în moarte clinică, aproape o zi întreagă...

O zi întreagă? Timpul acolo sus părea atât de scurt, trecuse decât o clipă și deja coborâsem din nou în trup.

— A venit și Ovidiu să te vadă. Vrei să-l anunț? Este aici. Plânge după tine, draga mea.

Suspinam. De ce s-ar mai catadicsi să apară în viața mea, din moment ce o iubește pe cealaltă? Din cauza lui am venit aici și tot din cauza lui am primit și altă misiune, care nu-l include. Oricum, nu era pentru mine. Dar, curiozitatea mă macina, și voiam să-l testez, să văd cât este de sincer chiar și aici pe patul de spital.

— Sigur...

Nu eram convinsă și o spusesem din inerție cu jumătate de glas. Vizita lui nu era una din cele mai dorite de mine, creierul aducându-mi aminte de acele clipe nefaste când am suferit și el îmi tot repeta că iubeşte pe alta.

A intrat în sala de terapie intensivă cu capul plecat și urme de lacrimi pe obraz. Părea că regretă acea alegere a mea, convins fiind că este autorul moral al celor petrecute. Se puse pe scaun, își ridică privirea spre mine, îmi lua mâna în palma lui, făcând cerculețe pe pielea mea netedă.

— Maria...

Îi simţeam respiraţia, abia putea să scoată un cuvânt, neştiind ce ar fi mai potrivit să grăiască. Ştiam asta de la început, parcă simţind şi intuind că el nu s-a schimbat odată cu povestea asta.

„Maria, îmi pare așa de rău că nu te mai iubesc. Ești o fată super de treabă. Dar Amna mă face acum să simt ceea ce n-am simțit niciodată.”

— Maria, ce mă bucur că trăiești! Te iubesc draga mea!

Îl priveam în ochi în timp ce minciunile lui erau înşirate una după alta, frumos împachetate în iluzii ce nici el nu le credea. Exact ca şi atunci când vine o prietenă şi te întreabă cum îi stă rochia iar tu din bun simţ şi ca să nu o superi îi spui că arată minunat pe ea, deşi nu o avantajează. Capacitatea mea de a ştii ce gândeşte o persoană şi ce simte m-a ajutat să pun toate cap la cap şi să le montez exact ca pe un puzzle. Deşi nu-mi puteam mişca corpul, mi-am retras mâna, studiind-ul atent, urmărind mişcările lui cele graţioase.

— Nu minți, Ovi.

Cu o bucurie incomensurabilă în priviri, îmi caută din nou mâna să o atingă dar o îndepărtam cât mai mult. Jubila de bucurie și se mișca nerăbdător ca un clovn de la circ.

— Nu te mint! M-am despărțit de cealaltă. Doar ca să fiu cu tine. De altfel, i-am spus mamei tale că te primesc din nou la mine.

O nouă lovitură în plex. Un mincinos ordinar mai mare ca ăsta nu există! Dacă asta înseamnă iubirea pentru majoritatea oamenilor atunci eu nu mai vreau să am parte de ea. Mai bine fac ceea ce mi s-a propus, am grijă de oameni, îi ajut, îi învăț și mă îndrept spre evoluția mea spirituală

și personală, oricum ar fi ea. Viața mea va fi mult mai cinstită și adevărată decât să fiu cu un mitocan care minte precum respiră. Normal, se simțea vinovat.

— Nu merg la tine. Nu merg nici la mama.

Ochii lui mă străpunse și puteam să observ uimirea din ei. De data asta i-am întors-o eu înapoi, așa frumos, sub centură. Credea că totul se rezolvă așa, cum ai clipi, țac-pac, fata se sinucide, nu moare, dar din cauza sentimentului său de culpabilitate, domnișoara va alege să se întoarcă la crai și să-și continue mare poveste de dragoste într-o nesfârșită minciună. Vezi să nu!

— Dar... unde vei merge?

Era atât de atent și în același timp, atât de absent. Sună paradoxal dar cam asta puteam să văd în priveliștea ochilor săi.

— Nu știu să-ți explic, Ovidiu. Eu am mai primit o șansă de la Dumnezeu. Nu mai pot avea relații cu nimeni până nu-mi îndeplinesc misiunea.

Așa! Să-i cadă maxilarul pe jos și să nu-l poată culege, ar merita asta, mincinosul ordinar!

— Dar...

— Îmi pare rău însă tu nu faci parte din Planul Lui! Te rog să mergi la Amna și să fii fericit cu ea! Ți-am auzit gândul pe care l-ai avut legat de ea și de faptul că te-a făcut să simți ce n-ai simțit niciodată.

Înghiţi în sec în timp ce clipi de câteva ori, încercând să proceseze ceea ce tocmai îi intrase în urechi. Raţional nu poţi să pricepi cum vin aceste lucruri până nu le trăieşti. Mintea nu poate să-ţi ofere această explicaţie şi abia am înţeles şi eu prin trăiri cum poate fi posibil. Logic nu este, nu am fost învăţaţi să credem în minuni, în extratereştrii, în fiinţe binevoitoare sau în capacităţi paranormale. În afară de filme şi cărţi unde totul este posibil, nicăieri nu s-a mai explicat cum funcţionează cu adevărat acest Univers.

— Nu înțeleg. Cum poți să spui așa ceva? Nu am gândit asta, în primul rând! În loc să te bucuri că îți ofer altă șansă. Eu chiar te iubesc, Maria!

Se puse în genunchi, cu capul răvășit, încercând să scoată niște

lacrimi false de crocodili. Și ce nu înțelegeam eu era cum naiba putea continua să mintă așa frumos, după ce îi spusesem în față că este un om fals și prefăcut. Mă gândeam la Dumnezeu, la ființele acelea pe care le văzusem cât eram dincolo, în Ceruri. Oare cum ne pot suporta aici pe Pământ, cât timp suntem atât de încordați sufletește și atât de ipocriți? Oamenii sunt cele mai josnice ființe din tot acest Univers măreț. În sufletul meu începuse să încolțească ura și nu mai puteam suporta atâta bătaie de joc. Pentru asta am coborât înapoi? Dacă știam, poate alegeam calea cealaltă.

— Ridică-te și pleacă! Să nu mai vii niciodată!

Urlam cât mă ținea gura, să se audă până la asistente și doctori ca să vină și să-l ia pe nenorocit de lângă mine! Mama a fost prima prezentă la apel, îngrijorată și stupefiată de vorbele mele dure ce tocmai le scosesem pe gură. Mi-a șters lacrimile căci eu nu-mi puteam mișca decât maxilarul încordat.

— Gata, fetița mea. Gata! Te rog, calmează-te!

Nu era chip să mă calmez după ce văzusem adevărata față a lui. Un zâmbet dulce îmi apăru în minte și acel zâmbet nu era a lui, ci era a Arhanghelului Metatron care îmi spusese că va fi mereu alături de mine. Poate a fost un test ca să vadă ei cât sunt de dispusă să fac din ceea ce mi s-a propus. Sper că-l trecusem cu brio. Ovidiu s-a făcut nevăzut în timp ce eu am închis ochii în speranța că somnul avea să mă ducă pe un tărâm mai liniştit.

După o săptămână, aveam o vlagă inepuizabilă, corpul începând să se miște și să funcționeze la parametrii normali. Am mers spre apartamentul mamei, cântărind bine lucrurile, cum aveam să-i spun ce am de spus, cum va reacționa. Știam că unele vești îi pot provoca palpitații puternice de aceea am ales să îi spun cu grijă tot și să nu o scot din zona de confort. După ce am ajuns în încăperea slab luminată, s-a așezat la masă și privindu-mă în ochi, mi-a zis întristată:

— Maria, te rog, să nu mai faci asta niciodată!

Glasul ei suna răgușit, poate din cauza lacrimilor ce se încăpățânau să dispară. Nu știam de unde găsea mama atâția stropi de furtună să-i pângărească obrazul. Cert e că toată săptămâna doar asta a făcut. Mă uitam în ochii ei și voiam să văd și altceva în afară de tristețe.

— Nu mamă, îți promit.

I-am luat mâinile în palmele mele și i le-am sărutat. Sunt extrem de recunoscătoare pentru viața pe care mi-a dat-o, felul ei natural de a fi, grija pe care o avea față de mine și toate acele momente în care am fost trup și suflet împreună. O mamă întotdeauna va fi lângă noi, indiferent de circumstanțe sau de călătoriile noastre. Ea nu va pieri niciodată, căci sufletul ei este legat de fiecare copil pe care-l are. Dar, când știi că locul tău nu e lângă ea și știi și că va suferi, îți vine să-ți iei inima din piept și să i-o dai ei, fără nicio remușcare. Pentru mine, mama e Raiul dar și Iadul în același timp. Cât timp am fost copil eram totul pentru ea, aerul și apq și pământul și focul. După ce tata s-a dus, rămăsesem doar eu, dar, locul lui nu a mai putut fi înlocuit de nimeni așa că s-a retras în ea și nu și-a mai dat voie să fie ea însăși. Era străină, rece, nepăsătoare și rareori își mai amintea că are un copil. Momentul tragic a venit când m-am îndrăgostit de Ovidiu și m-am mutat la el. Singurătatea o atacase în așa manieră încât îmi era teamă să mai vorbesc cu ea. Cât timp am fost acasă, chiar dacă nu eram importantă pentru ea, măcar eram acolo, nu rămăsese a nimănui. După ce am plecat, nu voia să accepte că am nevoie de un alt mediu în care să trăiesc, și mai ales că am nevoie de cineva care să mă iubească și să aibă grijă de mine, așa cum ea nu mai făcuse demult. Conștientă că iar îi voi provoca răni, mă pregăteam să-i vorbesc.

— Mamă, îmi pare rău... dar trebuie să-ți spun ceva.

Încercam să fiu cât mai blândă, cât mai lină, astfel încât să nu o şochez atât de tare deşi, şansele erau mici.

— Spune-mi, draga mea.

— Eu nu mai pot să stau cu tine.

— Poftim? Păi unde...?

— Nu ți-am spus fiindcă nu am vrut să te sperii, dar cât timp am fost în moarte clinică, Dumnezeu mi-a mai dat o șansă. Și această șansă se

numește misiune personală. Sunt pedepsită să îmi fac misiunea personală. Ceea ce înseamnă că nu pot să mai stau aici. Eu nu am să mai fiu o fată normală. Nu am dreptul la căsătorie și copii. Sunt condamnată să trăiesc în suferință și evoluție spirituală. Ceea ce am de făcut este să ajut oamenii. Eu pot să citesc gânduri... să văd ce este ascuns în sufletul fiecăruia. Eu pot să simt alte ființe... ohhh Doamne! Mă vei crede nebună acum.

Privirea ei devenise umbroasă, un amestec de ură și curiozitate, de neînțelegere și paralizie mentală. O înțelegeam, nu e ușor să reacționezi cu bucurie la inepții de genul acesta.

— Ce ți-a venit? Eu nu cred. Încă ești în convalescență, de asta vorbești așa.

Ştiam că nu mă va crede. Toată viaţa a fost o credincioasă arzândă a lui Dumnezeu. Mă ducea de mic copil la Biserică deși eu nu suportam și nu-mi făcea plăcere să mă amestec printre ciudații ăia ce cântau unui Domn nevăzut. Unde era logica?

— Pot. Și am să-ți demonstrez. Îți spun și la ce te gândești în acest moment.

Mama de teamă că îi voi ghici gândul l-a schimbat rapid. Se ridică de la masă și își făcu cruce de două ori, ținând mâna sub formă de rugăciune. Apoi se întoarse spre mine.

— La ce mă gândesc?

— Te gândești că ți-e foame și vrei să mănânci. Ai spus așa: *„Maria are nevoie de un ajutor psihiatric, de asta nu am să-i dau voie să plece, nu, rămâne cu mine şi ne vom reveni împreună. Dar, întâi mă gândesc să mănânc şi aşa, nu va ştii ea, ce gânduri am, i-auzi, cum vine asta? Doamne apără-ne şi ne fereşte!”*

Nu apucă să mai dea glas vrunui cuvânt că se prăbuși pe gresia rece.

CAPITOLUL 3

Ieșisem din bloc fără să mai privesc în urmă, fără să-mi mai număr vinovățiile care încă îmi mișunau prin conștiință. Poate unii ar judeca această lipsă de sentiment și m-ar scutura zdravăn împingându-mă înapoi. Însă eu am învățat ceva din toată această experiență ieșită din comun. Să îmi ascult inima. Ea bate, se întristează, îți șoptește lucruri ce le ții ascunse, îți spune ce să faci și tu tot nu o auzi. Cine a stat măcar o clipă de vorbă cu ea și a înțeles-o? Câți ne urmăm chemarea inimii și o facem fericită? Dacă măcar 30% din omenire și-ar asculta inima, ar exista mult mai multă fericire pe acest tărâm. Tocmai faptul că nu o facem, că ne ascundem de propriile sentimente și ne ferim de ele de zici că ne-ar împușca inima, ne duce pe calea greșită a vieții noastre. Iar aici intervine angoasa care este un dușman ascuns, ce ne izbește și dă cu noi de toți pereții. Mama își revenise rapid, nu am lăsat-o de izbe-liște. Poate m-a înțeles, poate nu, important e că îmi luasem inima în dinți și pornisem spre aventura vieții mele.

Nu știam calea ce urma să o străbat, drumul întortochiat sau lin, obstacolele și bucuriile. Tot ce inima-mi dicta era să parcurg parcul înfiorător de verde ce mi se așternea în fata pupilei vizuale. Aerul blând și seducător de cald îmi dădea fiori în întregul corp. Picioarele îmi umblau cu viteza vântului, grăbindu-se de parcă știau care este destinația. Mintea îmi era învolburată și vedeam tot felul de culori care de care mai stridente și mai aparte. În urechi țiuitul era ca la el acasă și cum treceam pe lângă cineva, auzeam așa ca un ecou, gândurile persoanei. Parcul se întindea pe o arie vastă, având și un lac pe care dansau lebedele. Problema era că nu știam unde sunt, deși mă născusem și crescusem în acel oraș. Se înșera deja și simțeam cum teama mă cuprinde în braţele ei gigantice şi mă îndrumă spre introvertire. Lângă un copac, se odihneau o copilă de 5 anișori, împreună cu mama ei, care nu avea mai mult de 20 de ani.

— Vreți să vă odihniți? răsări întrebarea din gura ei.

— M-aș bucura. Măcar puțin așa, până se face dimineață. Dacă nu deranjez, evident.

În privirea ei puteam să observ o căldură ce nu mulţi oameni o nutresc. Iar gândurile îi erau în concordanţă, nu o deranja prezenţa mea acolo.

— Puteți să stați liniștită.

Mă întinsesem pe un carton vechi și prăfuit și încercam să închid ochii, alungând din mintea mea vocile tuturor. E atât de agonizant să poți auzi tot ceea ce spun alții sau gândesc, stau să mă întreb, lui Dumnezeu nu îi este tot la fel de enervant? Este practic o corvoadă să nu poți deosebi omul adevărat de cel fals. Gândurile spun una și aparența fizică alta. Un motiv foarte bun de a începe să-i urăști din cauza nesinceritătii lor. Și ce este și mai groaznic e că nu poți să alegi momentul în care să asculți sau să le oprești, căci ele vin neîncetat, ca o bandă de casetă stricată. Motiv pentru care și durerea mea de cap era groaznică.

— Vreți să și mâncați?

Îi caut privirea, să fiu sigură că a vorbit cu mine.

— Nu, mulțumesc. O întrebare am.

— Spuneți.

Îmi zâmbeşte şi îşi arată dinţii de aur ce strălucesc în gura ei.

— Cunoști pe aici, pe cineva care să știe mai multe despre ocultism și ezoterism?

Romii trebuie să știe. Este în sângele lor să facă vrăji și să fie la curent cu această modă. Nu cred că au trecut mai mult de 3 secunde până mi-a răspuns.

— Ahh... de asta sunteți aici. Trebuia să îmi dau seama. Sigur. Este vorba despre nenea Troiță. Așa îi spunem noi. De fapt îl cheamă Aurel. Este cel mai bun vrăjitor din oraș. A ajutat o mulțime de oameni să-și aducă înapoi alesul sau aleasa, după caz. Se ocupă de multe altele. Ghicit în cărți, astrologie, vrăji, magie neagră...

Ţigăncuşa turuia într-una. Nu o mai puteam opri nici dacă dădeam cu o bombă atomică. Era atât de încântată de aceste lucruri încât stăteam să mă întreb, ce naiba se întâmplă cu unii oameni? Cum poate să te fascineze să faci rău? Poate am să înțeleg într-o zi.

— Se ocupă și de vindecări... dar dvs aveți vreo problemă în dragoste?

Tot ce îmi doream era să tacă. Și nu eram convinsă că acest domn

Troiță este cel mai bun om la care să merg. Ce puteam să învăţ de la el? Să leg oamenii? Să fac pacte cu diavolul? Trebuia să existe altă cale. La momentul potrivit Dumnezeu mi-o va arăta.

— Nu vreți să-mi spuneți. Păcat. Este totuși cel mai bun din oraș, poate chiar din întreaga țară.

Refuzam să cred că așa ceva se poate numi „*cel mai bun*”. Dacă el este cel mai bun atunci mă întrebam cum sunt ceilalți care sunt mai slabi? Oare nu am să găsesc pe nimeni, mai „*normal*”? Cineva care să-mi explice tot ce mi s-a întâmplat și să mă învețe? Cineva care să-mi ofere și spațiu de locuit. Nu e chiar sexy să dormi pe stradă.

— Nu mă interesează vrăjile de dragoste, m-am trezit eu că îi răspund.

— Și atunci, de ce întrebați?

— Lasă nu mai contează, uită că te-am întrebat asta. Noapte bună!

M-am așezat comodă pe carton și am închis ochii, în speranța că nenea ene va veni și mă va cuprinde într-un somn adânc, atât cât poate fi un somn în aer liber, pe unde mișună oameni, gâze, păsări și alte ființe. Am stat așa un timp, contemplând la cele veșnice, uitându-mă spre cer și căutând un semn. Pornisem într-o călătorie fără cap și fără coadă, de asta mi-am dat seama și singură, dar totuși, aveam nevoie de o dovadă.

Dimineața, nu bine am deschis ochii căci un om înalt, bine făcut și cu o față rotundă ca o minge, mă privea cum dorm. M-au cuprins toți fiorii existenți și m-am dat în spate, lovindu-mă la cot de trunchiul unui copac. Avea ochii mari, blânzi, fața senină și zâmbăreață. Înfricoșător nu era, dar nu puteam să-i văd gândurile.

— Ea e domnișoara?

— Da, Troiță. A întrebat de cineva în domeniul ocultismului. Dar nu mi-a dat detalii.

Aveam impresia că mă analiza din cap până în picioare. Mă studia atent, din ce sunt plămădită sau poate chiar vedea ceva în mine, ceva ce eu nu puteam să concep sau să accept. M-am ridicat să o iau la sănătoasa, cât mai departe căci era un hipnotizator ce nu îmi dădea voie nici să respir. Ca și un mentalist ce intră în mintea ta și fără să-ți dai seama, te vrăjește inducându-ți tot felul de iluzii optice pe care tu apoi le iei de bună și rămâi cu fața în palmă.

— Domnișoară! Ce probleme aveți?

Vrăjitorul îmi vorbea iar eu nu știam pe unde să-mi scot cămașa și ce să inventez pe loc pentru a scăpa din iluziile lui.

— Niciuna, domnule... ăăăă... și cred că ar fi cel mai bine să plec chiar acum.

— Oprește-te! Tu ai o problemă și e gravă din câte pot să observ.

Am amuțit și pe moment nu mi se deschidea gura nici de aveam vreo muscă în ea. Încercam să bolborosesc ceva dar teama era mai puternică și mă învingea, ca de fiecare dată. Mi-am luat apoi inima în dinți și privindu-l fix în ochi, i-am zis senină:

— Ce fel de problemă? Nu am niciuna...

— Ai nevoie de un profesor. Și l-ai găsit pe cel mai bun! Sunt Troiță, pe nume de botez Aurel și pot să-ți fiu maestru. Cu dragă inimă, accept.

Nici nu-mi era în intenție să-i propun așa ceva, și iată că el se autoproclama profesorul meu. Îl studiam și eu atentă să nu scap vreun detaliu ce mi-ar putea folosi în acea conversație mirifică. Tot ce puteam să văd era un om ce nu avea toate țiglele pe casă, vreun șarlatan care profită de cei din jurul lui, nicidecum un profesor!

— Nu sunt șarlatan! Știu ce gândești. Îmi spui și mie de unde ai aceste capacități activate?

Discuția începea să devină interesantă, așa că am rămas în fața lui, storcându-mi creierii de unde naiba a știut el ce gândeam eu.

— La ce vă referiți, domnule?

— La clarviziune, claraudiție, clarcogniție și clarsimțire. La astea mă refer!

Pff! Parcă vorbea în limbi străine pentru mine. Clar ce? Înțelegeam eu ce înseamnă clar dar celelalte nu-mi dădeam seama...Doar dacă nu cumva însemna... să pot vedea, să pot auzi, să pot simți și să pot știi fără ca informațiile să-mi fie divulgate pe cale orală. Asta trebuie să fie! Dintr-odată mă simțeam mai inteligentă decât eram.

— Nu știu să vă spun, dar nu am să mai rămân aici. La revedere!

Am dat să fac un pas înspre lac dar picioarele îmi erau amorțite, nu puteam să le urnesc din loc. Mă tot chinuiam, le spuneam mental să se deplaseze dar parcă eram într-un vis în care trebuia să fug, să alerg

și rămâneam pe loc. O fi vreun vis premonitoriu? Domnul Aurel îmi zâmbea satisfăcut și rânjea în timp ce eu disperată încercam să găsesc o soluție să zbor din calea lui. Levitația ar fi fost nemaipomenită în acele momente, păcat că există doar în imaginația noastră. Văzând că nu pot nicicum să mă mișc, am rămas pe loc, cu inima bubuindu-mi în piept.

— De ce nu mă lăsați să plec?

— Mesaj de la Divinitate. Maria, este eleva lui Aurel zis și Troiță.

M-am uitat chiorâș la el, dar atât de fix încât credeam că ajung să-l hipnotizez eu pe el. Logica mea nu-mi dădea pace, nici măcar nu m-am sinchisit să-i ofer amănunte picante din viața mea, cum ar fi numele și el ca prin magie le și știe. Și mă ia și cu Divinitatea! Oare aș fi putut să am încredere în el? Asta va spune doar clipele și timpul ce își irosea bătăile și stătea în loc.

— Bine, cedez. Dar vreau să știu totul despre dvs.

Credeți că a început să-mi turuiască despre nobila și magica lui viață? De unde! Tot drumul am stat într-o tăcere de nepătruns, ascultând doar natura, păsările, gâzele și tot felul de ființe ce populau masivul parc, până am ajuns într-un cartier mai pustiu și înfricoșător. În afară de câteva case părăsite și o clădire ce atunci se construia, nu mai era nimic. Drumul cu pietriș de țară îmi bătucea picioarele proaspăt revenite la viață. Ne-am apropiat sfios de acel edificiu ce după părerea mea, mai avea încă ani până să fie finalizată. Ori proprietarul nu mai avusese bani să o termine ori era a acestui magician care voia să facă un palat din el. Când am intrat, m-a plesnit un miros puternic de mucegai, pietriș și vopsea, în urma căreia era să-mi dau mațele pe afară. Ușa principală dădea într-un culoar aproape prăbușit iar de acolo puteai intra în patru încăperi, una fiind un fel de bucătărie, dar fără ustensile și aparate de larg consum. Pe jos era doar pietriș alb iar pereții păreau scorojiți. În următoarea cameră, erau trei tineri așezați turcește ce discutau într-un limbaj neînțeles de mine. Nu m-am preocupat să le țin minte mutrele, aveam destul timp. La fel ca bucătăria, nu era nimic ce să semene cu o

cameră, niciun pat, noptieră, dulap, nimic, bătea vântul în geamurile sparte și se auzeau trozniturile crengilor de copaci. Fața îmi deveni palidă instant când mi-am dat seama unde aveam să dorm de atunci înainte. Preferam mai bine natura decât bătaia aia de joc. A doua cameră, arăta la fel ca și prima, doar că aici se simțea și un miros de putregai de parcă cineva tocmai dăduse ortul popii. În sfârșit, în cea de-a treia cameră, locuită de un singur băiat, era parcă mai bine, mai aerisit, dar design-ul semăna cu precedentele. Am intrat ca pe ace, simțind sub picioare cără-mizile și pietrișul înalt ce îmi zgâria tălpile.

— Aici vei locui tu de acum înainte, împreună cu Iony.

Mă uitam atentă la cameră, să nu îmi scape niciun detaliu de o importanță vitală. Pereții erau atât de răpănoși încât nu îți dădeai seama dacă culoarea originală era gri sau așa se mânjiseră de-a lungul timpu-lui. Mi-am îndreptat atenția spre băiatul cu ochi căprui ce îmi prinse ochii ca într-o plasă de păianjen. Nu-mi puteam lua vederea de la el, căci nu-mi dădeam seama ce face. Stătea într-o postură de meditație (hai că de astea mai știu și eu!), cu picioarele sub fund, pe dealul de pietriș adunat și cu mâinile sub formă de rugăciune. Am rămas așa câteva clipe, tăcută, urmărindu-i mișcările. Magicianul se uită cu mândrie la el și îmi arăta gesticulând că ăsta e cel mai bun mod de a-ți petrece timpul liber. După care, își drese glasul și pe un ton înalt ne atenționă:

— Dimineața la trezire veniți jos în bucătărie să mâncăm. Apoi avem lecțiile. Voi doi fiind nou-veniți, veți lua ore în particular cu mine. Nu ore, ci instruire. Ceea ce îmi doresc de la voi este să învățați și să stăpâniți planul spiritual și pe cel material. Ceea ce înseamnă muncă. Nu permit nimănui să treacă peste ordinele mele! Un maestru nicio-dată nu va fi călcat în picioare. Apoi... după micul dejun, veți merge să munciți. Cred că știți ce înseamnă asta. În oraș, la cerșit. Nu vreau să aud comentarii! Viața înseamnă și plan material. Cât timp stați aici vă veți descurca din proprii bani câștigați. Cerșetoria nu este o rușine! Este muncă! La prânz veniți înapoi aici, la următoarele lecții, iar seara aveți un antrenament asiduu... practică. Nu vreau să fiu deranjat cât timp fac consultații și ajut pe ceilalți. În rest, să auzim numai de bine!

După ce și-a terminat discursul, nervii au început să se joace în

capul meu. Pentru asta am venit aici? Să fiu o jalnică cerșetoare? Nici nu mă gândeam! Eu trebuia să învăț despre planul spiritual, să ajut oamenii nu să stau ca o tută într-un parc părăsit și să mă apuc să jelesc din cauza lipsei de mâncare. Ce misiune e asta? Ăștia de sus chiar voiau să-și bată joc de mine? Nu voiam să accept rușinea asta nici dacă mă mai nășteam o dată. Preferam să nu mănânc nimic toată ziua!

„Credeai că e ușor?”

Vocea îngerului meu păzitor se auzi ca un scârțâit și îmi dădusem seama că era ușor abătut. Nu, nu e ușor, nimic nu e ușor în viață, dar de aici până a-ți bate joc de tine însuți, căci până la urma cerșetoria asta face, e cale foarte lungă. Eu nu suportasem niciodată pe aceia care stăteau la un colț de stradă și se milogeau pentru o bucată de pâine. Asta nu e muncă, e hoție! Iar eu nu voiam să accept înjosirea asta.

„Doar aici poți învăța. Prima lecție: smerenia. Este doar un rol. Chiar și cerșitul. Dar asta o vei afla mai târziu. Destinde-te. Relaxează-te.”

Mulțumesc! Halal relaxare cu nervii încordați la maxim, îngrijorarea din piept și stomacul strâns.

Troiță a ieşit din odioasa cameră, lăsând în urma lui mii de întrebări şi suspine. Cel puţin din partea mea, căci vecinul meu cu care împărţeam aceeaşi dărâmătură, rămăsese în aceeaşi poziţie, fără să se clintească. Am hotărât să rup tăcerea care şi aşa îngreuna mai mult şederea mea în acea ruină.

— Cum ai ajuns aici?

Își mută contactul vizual în dreptul meu și apoi cu o voce înceată, fără vlagă, îmi răspunse.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Bine... iar am să vorbesc singură sau mai rău, cu cei din lumea invizibilă.

Îi acaparasem cumva atenția cu această afirmație, căci imediat după își dădu drumul la vorbe.

— Poți să vorbești cu cei de dincolo?

— Asta sună de parcă aș vorbi cu cineva plecat în străinătate, am glumit eu.

— Ceva de genul sunt și ei.

— Da pot... de fapt, am primit acest DAR, ca să nu îi spun BLESTEM, fiindcă nu îl știu controla.

— Minunat! Eu aș vrea să fiu așa ca tine. Însă din păcate, nu am niciun dar.

Îl scanez şi eu mai atentă, dorindu-mi să-i cunosc istoria personală. Dacă tot suntem aici şi vom împărţi mirifica cocioabă, măcar să ne şi cunoaştem mai bine. Observ că nu doreşte să îmi spună de bunăvoie şi nesilit de nimeni, astfel că mă văd tentată să cercetez prin alte mijloace. Mă concentrez, închid ochii şi privirea interioară îmi cade asupra unei camere aranjate cu mult bun gust, toată în nuanţe de albastru. În aceea camera se află băiatul de lângă mine, alături de alte două persoane ce îl trag de urechi tare şi ţipă la el. Ce îi spun, nu aud foarte clar dar văd apoi cum plânge şi este trimis forţat afară din casă.

— Hey, tu ai fost răpit și adus aici?

Tresare și pot să simt fiorii ce îl cuprind. Amuzată, gândul îmi zboară la mama, a doua persoană căreia i-am făcut faza asta.

— Mda. De unde știi? Nu neapărat cu forța. Părinții m-au trimis. Fiindcă nu sunt bun de nimic. La școala am rămas repetent. Nu îmi place să învăț și toată ziua citeam numai ciudățenii și chestii paranormale. Iar eu cum sunt cel de-al optulea copil, au scăpat rapid de mine.

— Cine a venit după tine? El? Arătam cu degetul spre ușa de unde a ieșit magicianul.

— Da! Știa povestea mea. Fiindcă mama disperată a fost la el. Iar apoi a discutat cu el, să mă înfieze. Mă rog, nu chiar va reuși. Curând împlinesc 18 ani.

— Mulți înainte! Înseamnă că vei fi pe picioarele tale.

— Nu neapărat, vreau să urmez această școală de ocultism și apoi să mă ocup de oameni.

Nu mi-am imaginat niciodată că așa poate arăta o școală, cu pereții dărăpănați și geamurile sparte. Dacă magicianul crede că asta poate să ne ajute în învățăturile lui cred că și-a greșit cariera. Viziunea îmi este întreruptă brusc de sunetele stridente ce se aud din celelalte încăperi. O gălăgie infernală ce îmi provoacă o curiozitate mare de a ieși să văd ce se întâmplă. Iony, la fel de interesat ca și mine, mă urmează. Priveliștea

ne este zguduită de frica ce ne macină oasele. Magicianul strângea de gât o tânără din camera alăturată, iar aceasta cu ochii scoși din orbite, abia putea să mai respire. Mă luase cu leșin și mă țineam de o bară ce sprijinea ușa. Abia mai puteam respira, în timp ce mă rugam ca fata să nu sufere și să nu simtă durere.

— Uitați-vă aici! Asta înseamnă să mori! Vreți să treceți prin moarte? Eu vă ofer învățături, v-am luat la mine, vom construi o școală împreună și asta îmi este mulțumirea voastră? Să îmi încălecați cuvântul? Bine, atunci așa să fie!

După un efort colosal de a o ține prizonieră în mâinile sale, i-a dat drumul de la înălțimea tavanului. Când ajunse jos, gâtul îi era plin de sânge iar chipul vânăt indica un singur lucru. Fata era moartă. Mai rămase din ea un corp inert ce curând se va transforma în pământ. Încercam să-mi înăbuș strigătul disperat ce îmi năvălea pe gât în sus, oprindu-l cu un scurt oftat. Stupefiați ne-am îndreptat privirile spre magicianul care acum era și un criminal notoriu. Respirând cu greutate, ne mai spuse doar atât:

— Nu vă fie teamă! Am avut dreptul de a-i face asta. Ea nu m-a ascultat. Dumnezeu a permis această moarte!

CAPITOLUL 4

Următoarele ore trecură încet, încet, ca și cum timpul s-ar fi comprimat și s-ar fi oprit din când în când în loc. Poate asta era percepția mea datorită evenimentului diabolic ce s-a desfășurat înaintea ochilor mei. Îmi simțeam carnea tremurând, nemiloasă, batjocorindu-mi conștiința. Moartea îmi dădea târcoale iar, învrăjbită că nu m-a terminat de prima oară. Era aproape de mine, la un pas, suspinând și căutându-mă cu o jalnică savoare. Era atât de insistentă încât aveam impresia că mă va urmări toată viața. Totuși, nu aveam de ce să tremur în preajma ei, nu-i așa ? Trecusem o dată prin ea și știam că nu există un sfârșit, că totul curge la infinit. Forma este cea care se schimbă. Când am mai cerut o șansă, credeam că lucrurile vor decurge diferit. Voi pleca de acasă, voi găsi pe cineva care să mă învețe mai multe despre lumea spirituală, voi ajuta oamenii. Ce căutam totuși într-un loc atât de sadic? Tocmai ce ajunsesem și asistasem deja la o crimă odioasă a unui fățarnic magician ce se crede Dumnezeu.

Mă învârteam în camera cea plină de praf, pietre galbene și sticle sparte. Creierul meu nu putea să proceseze priveliștea la care fusesem nevoită să asist. Atât de cumplit și devastator încât îmi venea să-mi dau duhul mai repede decât era scris. Cum aș putea să înțeleg una ca asta? Cum să-l privesc pe magician şi să mă comport ca şi cum nu s-a întâmplat nimic? Era peste puterile mele de a înţelege. Iony stătea ca de obicei în poziţia meditativă bolborosind ceva sunete.

— Liniștește-te! Hai să ne rugăm pentru ea! îmi zise el, atingându-mi piciorul amorțit.

Era tocmai genul de băiat pe care îl credeam pe cale de dispariție.De unde atâta răbdare, împăcare și liniște după un asemenea eveniment?

— Nu am timp de asta acum. Vreau să găsesc o soluție pentru a pleca de aici, cât mai repede.

Băiatul mă privea cu ochii ficși, pătrunzând parcă în mine. Era atât de concentrat încât aveam impresia că îmi va atinge scalpul și toate amintirile și cunoștințele mele ar dispărea în ființa lui.

— Nu ai unde să mergi. Dacă vrei și tu să fii moartă, du-te. De asta a omorât-o și pe fata aia. Fiindcă voia să plece.

Prin ce metodă meschină știa acest detaliu important? Speram că nu a complotat şi el împotriva acelei fete.

— Și atunci ce să fac? Poate ăsta e scopul lui, să ne omoare pe toți.

Iony își continuă rugăciunea. În acel moment, o apariție fluidă și luminoasă apăru la noi în cochilie.

„Sunt Dumitra. Nu aveți de ce să vă temeți. Moartea mea este justificată. Trebuia să mor. În altă viață eu l-am omorât pe maestru. El și-a îndeplinit doar misiunea. Asta nu înseamnă că și voi aveți aceeași soartă."

Am strâmbat din nas și am simțit un gol în stomac. Nu înțelegeam nicio iotă din ce spunea aceea apariție fantomatică. Aveam halucinații? Visam? Trebuia să mă trezesc rapid și să nu mai permit niciunui gând sau emoție să mă cuprindă. Ăștia sunt magicieni, iluzioniști sau ce or fi dar pe mine nu mă vor manipula precum fac cu ceilalți. După un minut de gândire, am inspirat încet pe nas și gură. O inspirație și o expirație. Tot așa de mai multe ori până am putut să-mi revin la luciditate. În capul meu auzeam îngerii cum se hlizesc și mi-am întors privirea spre Iony.

Ce înseamnă asta? Dacă eu am omorât pe cineva, în altă existență, acea persoană mă poate ucide la rândul ei? Atunci ar fi un haos de nedescris în această lume efemeră. Am putea să mergem și noi la cei pe care nu îi suportam și să le aplicăm câte o pedeapsă de asta, concretizând că a fost o plată din altă viață! Nimeni nu ar mai ajunge la închisoare și ne-am plăti datoria prin sânge. Ceva nu era normal în toată această ecuatie!

— Eu nu cred ce a zis fata aia, am conchis eu. Nu este logic! Păi de unde să știu eu ce am făcut în altă viață? Dacă era așa, Dumnezeu ne oferea amintirea vieților anterioare.

Confuzia mă cuprinse alarmându-mi mintea beată de la prea multe experiențe. Mă țineam cu mâinile de cap și îmi venea să plâng și să urlu. Nu așa îmi imaginasem viața pe PĂMÂNT! Iadul pe care l-am văzut era mic copil pe lângă ce avem de tras aici.

După ceva timp, magicianul Troiță se apropie de noi și începu să ne povestească ce aveam nevoie să știm din domeniul acesta ezoteric și spiritual. Arată cam tras la față deși încerca să zâmbească şi să ne ofere un exemplu. Mi-am ferit privirea.

— Voi doi sunteți noi aici și de aceea vom face separat de restul. Bun. Să începem.În primul rând, trebuie să învățați despre voi. Cine sunteti voi cu adevărat.

— Cine suntem? am întrebat eu curioasă, lăsându-mă în jos pentru a fi la același nivel cu el.

Maestrul mă privea fix, având o strălucire aparte în ochi când povestea.

— Asta va trebui să descoperi singură. Eu pot doar să-ți spun și să-ți arăt din ce ești formată. Până ajungi la profunzimea de a știi cine ești tu cu adevărat, este cale lungă. Suntem formați din minim 3 corpuri. Corpul fizic pe care-l vedeți aici, corpul energetic sau corpul eteric și corpul astral. Toate cele trei corpuri au o formă. Fizicul îl cunoști prea bine. Etericul nu se vede decât prin clarviziune. Acea aură este de fapt corpul eteric. Corpul astral se ocupă de emoțiile voastre. În interiorul corpului eteric, energetic cum doriți să-i spuneți, există 7 chakre principale. Vom face o sinteză a lor. Chakrele sunt precum o roată ce se învârte și oferă energie corpului fizic. Atâta timp cât aceste chakre vă sunt echilibrate, veți reuși să fiți sănătoși și să vă simțiți bine, din punct de vedere fizic. Când sunt dezechilibrate, vă simțiți rău, nu aveți niciun chef, sunteți obosiți etc.

Îl ascultam pe Troiţă dar mintea mi se bloca după fiecare informație primită.Rațional, mi se părea o copilărie. Cine ar putea să creadă că noi mai avem câteva corpuri și suntem formați din energie? Și mai ales că putem să facem ce dorim cu aceea energie. M-am pus în poziția lui Iony, imitând mișcările lui, și mi-am închis ochii în timp ce el explica fiecare chakra la ce era folosită. Dar pe mine nu mă interesa asemenea prostie. Unde este faptic? Vreau să văd cum arată chakra! Nu să-mi spună ca la școală.

La un moment dat, ceva în interiorul meu (probabil îngerul care se ocupă de mine) îmi trântește un pumn în burtă. Am strâns din buze și ochi. Au!

— Ce s-a întâmplat? Văd că te ții de stomac. Nu crezi, nu? Uită-te la Iony cât de atent este. Măcar învăța de la el să te comporți când studiezi.

— Simt o durere în stomac, foarte puternică.

Mi-am deschis ochii iar durerea încă persista. Troița și-a frecat mâinile unele de altele și le-a pus apoi pe stomac la mine. Simțeam o căldură ce se propaga în dreptul stomacului meu. Durerea radia din toate părțile. Deja ajunsese la inimă. Maestrul merse mai sus. Își ducea mâinile acolo unde simțea durerea mea. Cum punea el căldura lui, cum durerea trecea. Mă uitam ca vițelul la poarta nouă.

— Pentru cei mai încăpățânați, care nu cred până nu văd. Uite ce se întâmplă.

Apoi am rămas fără glas. O durere groaznică îmi cuprindea gâtul ca o menghină. Încercam să dau drumul la vorbe dar cuvintele se opreau. Maestrul continuă să ducă mâna la gât. Afurisita de durere era tot mai năpraznică. Ajunse apoi la cap, în dreptul sprâncenelor. Iar la final în moalele capului. Boabe de transpirație șiroiau pe fruntea mea.

— Această durere te-a învățat chakrele. Sau măcar existența lor.

Am aflat apoi o mulțime de lucruri interesante care ar putea să aibă zeci de pagini scrise. Nu are rost să le înșir, dar ca să știți, aceste chakre energetice sunt deseori atacate de către ceilalți. Oamenii au o plăcere dureroasă de a face rău. Și culmea e că mulți fac asta inconștient! Oricând ne gândim la ceva sau cineva, acea persoană sau lucru recepționează ceea ce emitem.

— Orice gând este periculos! De aceea, primul lucru pe care îl veți învăța va fi să stați fără gânduri.

— Toată viața am gândit, magicianule. Cum poți să-mi spui acum să nu o mai fac? E absurd și imposibil!

Troiță a căscat ochii spre mine și așa ca prin vis l-am auzit: „*Maestru nu magician*.”

Dintr-odată s-a ridicat și o durere de cap a dat cu mine de pământ. Nu mai știam pe ce planetă sunt. Terra? Venus? Saturn? Îmi era imposibil să mă mai mișc. În acel moment, o fracțiune de secundă, oricum i-ar zice, nu am avut niciun gând. Am trăit fără să gândesc nimic.

— Vezi că poți? Acum, temă până mâine. Staţi aşa, cinci minute, fără să vă gândiţi la nimic.

Respirația mi se tăiase. Trecuse o veșnicie chiar și aceea fracțiune de secundă. Cum aș putea să stau fără gânduri cinci minute? Din nou, imposibilitatea făcea parte din gândurile mele. Era o capacitate pe care o dobândești poate, după ani de muncă.

Iony se așezase ca de obicei și închise ochii, respirând și spunând iar acel sunet ciudat.

— Uite vezi? Învață de la el! Este mai mic decât tine dar mai sârguincios! Pune-te în poziție lotus și spune și tu AUM.

— Ce înseamnă acel sunet?

— Te ajută să nu te mai concentrezi pe nimic. Când spui AUM nu te gândești decât la acel sunet. Apoi încerci să nu te gândești la nimic. Dar atenție! Până și „*nu mă gândesc la nimic*” este tot un gând. Să fii atentă la acest aspect.

Plictiseala începuse să-mi roadă ființa. M-am pus în poziția lotus, la ordinele magicianului maestru și am început să zic AUM de câteva ori. Mă concentram pe sunet și observam că atunci nu mai aveam niciun gând. Singura preocupare era AUM. Oare reușeam să stau așa și să nu mai mă gândesc la nimic? Atâta timp cât toate acele gânduri și idei, cuvinte, ființe inumane erau în preajma mea, nu întrevedeam posibilitatea.

— Uite... stai în tine, mi-a zis Iony prinzându-mă de mână.

— Cum în mine?

— Nu e ușor. Dar eu am reușit. Poruncești la gânduri STOP și apoi vei simți VIDUL. Adică NIMICUL. Dacă nu reușești du-te dincolo de gând. Acolo mai există ceva? Dincolo de gândirea ta?

Am făcut întocmai. Am spus STOP gândurilor care trebăluiau prin creștetul capului meu sau mă rog, pe acolo prin preajmă, dar erau tot mai agresive. Apoi am zis, hai să văd ce este dincolo de ele. Am mers mai departe. Vedeam ceea ce trebuia să văd. Adică NIMIC. Un hohot de râs m-a cuprins astfel încât nu mai reușeam să stau în poziția ce mă așezasem. Râdeam de se zguduia hardughia. Iony lângă mine, zâmbea. Ca o drogată ce tocmai savurase ultima iarbă, abia mă puteam abține să nu vărs o cascadă de râsete. După un timp, mintea zici că se iluminase.Îl vedeam pe Iony în culori strălucitoare și umbre în diverse tonuri. Trecusem dincolo de nivelul fizic. Închideam și deschideam ochii și el era la fel. O ființă. Un spirit venit aici să evolueze.

Ce tot îndrugam acolo? Cum o ființă? Este om! Off, iar intervenise MINTEA. Am repetat iar și iar și iar. Prinsesem gustul. De fiecare dată râdeam și vedeam diferit. O perspectivă absolut distinctă de perspectiva minții.

Mi-am dat seama că mintea mea era înverșunată. Voia să mă facă să văd ceea ce nu era adevărat. Dar mă simțeam vie doar atunci când eram EU. Nu știu când am reușit să adorm într-un final. În somn, m-am întâlnit cu prietenii mei ce au grijă de mine, îngerașii și entitățile.

— Văd că ai ceva probleme cu partea din tine, mai umană așa.

— Ohhh, nu știu ce să fac, cum să îmi împac mintea. Pentru mine este foarte important. Îmi doresc să învăț. Dar EA nu mă lasa! am zis eu în vis, blamând ego-ul.

Îngeraşii m-au cuprins şi energia lor puternică mi-a dat o forță nebănuită.

— Nu, nu EA este de vină. EA ești tot TU. Nu sunteți separați. La fel cum nimeni nu este SEPARAT de Creație. De Dumnezeu. Doar că ești prea agățată și prea atașată de MINTE. Ai învățat-o așa. Tot ce ai de făcut este să îți dai seama de ADEVĂR. Chiar dacă TU nu ești SEPARAT de MINTE, EA nu este egal TU.

Deja devenea tot mai paradoxal. Nu sunt eu mintea, dar de fapt ea face parte din mine.

— Dezbracă-te de ea. Poți să o faci. Privește-o detașat. Privește-o dintr-un punct diferit. Ca și cum ai privi pe ecranul unui televizor. De sus, tu vei vedea detașat lucrurile și nu te vei mai agăța de ele. Încearcă.

Să privesc de sus? Precum fac ei. Dar oare...

M-am trezit speriată cu Iony lângă mine care mă zgâlțâia. Trebuia să luăm micul dejun, dar cum nu am făcut bani niciunul din noi, eram obligați să acceptăm situaţia şi să cerşim cu stomacul gol. Și evident așa totul părea mai real. O zi mai fatidică nici nu-mi puteam imagina. Nici aerul nu mă mai mângâia ca înainte. Corpul părea lovit de spasme, ochii încercănați, părul zburdulit. Cum să cerșesc? Groaza mă cuprinse și o porție de adrenalină mă lovi. Doamne! Nici să mă mai nasc o dată, nu aș accepta inumanitatea aceasta.

— Cum vom face asta, Iony?

El mă privea într-un anume fel, dulce și zâmbitor. Încerca să mă consoleze și probabil să-mi arate că nu e chiar atât de rău. Mi-am luat niște haine zdrențuroase pe mine pe care le-am găsit în acea clădire părăsită și am pornit spre locul teribil ce ne aștepta.

— Mi-e teamă.

— De ce?

— Să nu fie ceva cunoscuti. Doar de asta.

Iony m-a luat de mână și mi-a strâns-o. Era rece ca și gheața. Lipsa căldurii din acea clădire ne constrânse să trăim mai rău ca pinguinii din Antarctica.

— Nu îți fie teamă. Suntem doi. Și oricum, am o idee...

Fiorii mă cuprindeau, se jucau cu mine și apoi mă lăsau de izbeliște. Cu ce putea să vină? Să ne prefacem bolnavi, să spargem o bancă, să ne târâm picioarele? Care era acea idee măreață pe care noi să o acceptăm fără să ne simțim stânjeniți de situație?

— Ce fel de idee?

— Maria... tu ești fată... uite, aici este un carton, vom scrie pe el câteva cuvinte de înduioșare. Ești gravidă și nu avem unde sta.

Foarte ingenioasă imaginație! Primeam cumva și un Oscar pentru cel mai fals și prost rol al vieții? Parcă vedeam cetele de îngeri, Arhangheli și pe Dumnezeu în postura de regizor, adunați într-un salon cu holograme 3D, împărțind cele mai proaste roluri realizate de cineva în viață pe Pământ. Premiul special pentru o viață ratată mergea bineînțeles la Maria Toma! Felicitări! Iar talentul înnăscut de a se juca cu viața ei, părea la ordinea zilei!

„*Greșit! Toți jucați un rol. Adevăratul vostru sine nu se arată niciodată. Indiferent cu cine ai fi, cu cine ai discuta, pe cine ai iubi, adevărata față nu se va arăta decât după o muncă asiduă cu tine însuți. Sunteți obișnuiți să jucați un rol, să vă prefaceți, să fiți altcineva, doar de dragul persoanei. Asta faceți voi, oamenii.*”

Vocea îmi pătrunse adânc în străfundurile ființei mele. Avea puterea de a-mi canaliza gândurile spre acel Adevăr. Suntem cei mai buni actori ai vieților noastre.

Ne-am așezat pe o piatră și am scris pe carton: „*Statul ne-a furat*

viața! Doi tineri îndrăgostiți ce așteaptă un copil, locuiesc pe stradă. Ca să faci dreptate, ajută-ne cu un ban și îți vom fi recunoscători."

În nebunia aceasta trebuia să despicăm firul în patru. Să dramatizăm ca și cum am avea dreptatea în mâinile noastre. Ce era mai tragic în toată această poveste? Faptul că strada era casa noastră și eram iresponsabili pentru copilul de pe drum sau că statul era de vină în această situație, oferindu-ne libertatea de a alege ce să facem cu viața noastră? În comunism munca era obligatorie, deci să fim recunoscători că am scăpat.

Iony s-a pus jos și ținea cartonul în mâini. Eu eram în picioare și mă frecam pe burtă, tristă de sarcina pe care o aveam și de situația mizeră în care chipurile trăiam. Căldura soarelui bătea molcom în capetele noastre și aerul avea ceva diferit. Prima zi de cerșetorie. Prima zi în care rușinea va fi la ordinea zilei și oricât mă străduiam să înțeleg și să accept, inima îmi era ruptă în două.

Câțiva oameni au început să înjure când ne-au văzut, bineînțeles înjurau statul și guvernul. Au început să ne dea câte puțin, fiecare din sărăcia lor. O femeie mi-a spus că va veni cu haine de gravidă dacă vom mai fi acolo, la prânz. Alții dădeau cu bani în noi, aruncând parcă în silă. Un domn ne-a luat ceva de mâncare. Nu îmi venea să cred că lumea punea botul la vrăjeli de doi bani.

Eram deja de ceva timp acolo, când de noi s-a apropiat o doamnă. Mi se părea că nu văd bine. Mi-am îngustat privirea, căutând un răspuns undeva în afara mea.

— Pot să vă ofer eu unde să locuiți, a zis ea în timp ce mie îmi cădea maxilarul.

Nu putea să fie EA!

CAPITOLUL 5

Femeia de lângă mine, era cea pe care nu mă așteptam să o mai întâlnesc în umila mea viață. Era acea femeie care își rodea unghiile în căutarea unui nou joc malițios de a mă arunca de pe tabela de joc. Am privit-o consternată, cu ochii bulbucați și buzele tremurânde și am realizat că existența i-a oferit ceea ce merita. Era precum o epavă părăsită de ani de zile. Costelivă, cu nasul borcănat, fața lividă și mohorâtă, părul unsuros, iar ochii deși strălucitori exprimau o compătimire perfidă. Mama fostului meu prieten. Ce caută ea să ajute doi tineri? Mai ales că nu mă cunoștea în persoană. Nu știa că eu am fost cu iubitul ei fiu, Ovidiu. Spun iubit în ghilimele deoarece nu dădea nicio ceapă degerată pe ființa lui, de aceea nici nu a dorit să mă cunoască în tot acel timp cât am fost împreună. Se comporta cu el de parcă era un gunoi de care nu mai ai nevoie și îți vine să-l arunci cât colo. Nu l-a dorit niciodată deși, băiatul făcea mereu eforturi să o asculte, să o înțeleagă și să o iubească. Avea însă darul de a se băga în viețile oamenilor și evident și în viața pruncului ei. Mereu găsea câte un cusur, nu îi plăcea cu cine umbla, să nu cumva să fie băiatul ei cu vreo fată de treabă, să nu cumva să fie şi el fericit. Murea de invidie de câte ori îl vedea zâmbind şi îi spunea că „*fericirea va dispărea în curând*”. Mereu i-a găsit numai depravate și fițoase care îl jupuiau de bani. Putea să stea liniştită! Eu am dispărut şi niciodată nu mă voi mai întoarce la el, chiar de-ar fi ultimul om de pe planetă ! Ea nu mă ştia pe mine, fizic vorbind, nici nu cred că m-a văzut în vreo fotografie, şi totuşi, l-a făcut de multe ori pe Ovi să se îndoiască de mine. De aceea spun că este o zdrenţuroasă şi o femeie parşivă...

„*Mai ușor cu judecata!*”

Mda... vouă vă este simplu să vorbiți de acolo de sus. Dar când cineva îți face rău, nu știu cât poți să te stăpânești și cât de mult ai putea să ierți. Mă irită această ipocrizie. Vrea să ajute?! Serios?

— M-aș bucura să pot să vă ofer o cameră unde să dormiți. Blestemații ăștia de la guvern nu au idee cât de greu este fără bani!

Încă puţin, mă gândeam eu şi ai să vezi tu cu cine stai de vorbă! *Statul nu ne ajută și tu cu ce ești mai bună?* Reacția mea, deși poate părea nejustificată, îmi străpungea creierul și aproape îmi obliga limba să îi trântesc vorbele ce mă pișcau. Din ochi îmi jucau flăcări și mai aveam puțin să nu o scuip între ochi. Mă uitam la Iony care avea același chip dezinteresat și ignorant de parcă ar fi auzit asta în fiecare zi.

— Vă mulțumim, am răspuns eu politicoasă, deși mi-aș fi dorit să îi spun cu totul altceva! Însă este prea mult ceea ce doriți să ne oferiți! Nu știu ce am putea să spunem acum...

Lăsasem privirea în jos, scobind pământul cu adidașii.

— Haideți cu mine, să vedeți apartamentul! Locuiesc singură. Am un singur băiat care m-a lăsat de la optsprezece ani și a plecat singur în chirie. Acum stă cu iubita lui și nu am ce să-i reproșez... curând se va căsători și eu tot singură am să fiu...

Inima începu să bată cu putere. Ovi căsătorit? Ovi al meu, pentru care îmi luasem zilele și voiam să părăsesc pământul? Ovi, care îmi jurase iubire veșnică? Ce, Doamne iartă-mă, era cu graba asta? Nu bine se despărțise de mine, și deja voia să-și lege ființa de făptura aia? Noi nici nu aveam în plan un pas atât de important și am fost împreună doi ani de zile! Simțeam ca și cum stomacul s-ar fi desprins de corp și o ia la vale departe de mine. Nu eram vindecată, observasem și eu că pentru nemernicul ăla, aveam nevoie de pastile antimemorie și amnezie.

— Dragul meu, ce zici? Să mergem cu doamna? am întrebat eu pe Iony, făcându-i semn din ochi să spună NU.

— E o idee minunată! Mergem.

Preferam să mă ascund sub pământ, să fiu oriunde, dar nu acolo, nu în prezența acelei doamne și mai ales nu în drum spre ea. Mâinile îmi erau încleștate, picioarele tremurau sub asfaltul ud şi aerul începuse să fie irespirabil. Oamenii mişunau pe străzi, într-o forfotă continuă, iar reproşurile minţii îmi zdrăngăneau în cochilie, fără să pot pleda nevinovată. Iony hotărâse, iar el mergea agale, privind drept înainte şi conversând din când în când cu femeia samariteancă. Curajul îmi lipsea și aveam nevoie de el ca de aer! Dacă aș fi avut tăria să-i arunc în față că e ultimul gunoi de pe Pământ, drumul spre Iad nu ar fi fost pavat cu

bune intenții. Dacă aș fi avut de ales între a cerși și a pătrunde în minunata lume a doamnei altruiste, aș fi ales cu siguranță cartoanele, rolul de gravidă și săracă. Hm! Tot răul mai mic e mai de preferat.

„Așa sunteți voi. Urmăriți-vă foarte bine. Observați câte pretenții și fițe aveți. Considerați că sunteți buricul pământului, că vi se cuvine totul. Și când vine ceva ca și acest lucru, aparent nesemnificativ, ce spuneți? Ohhhh, nu! Mai bine fac altceva, dar numai asta nu. Asta se numește IPOCRIZIE!”

Îngeraşii turuiau agitând spiritele şi mai mult. Să mă simt vinovată? Dimineaţa, tristeţea mă năpădise atât de tare, încât căutam o sursă sigură de a ajunge iar la Michiduţă decât să cerşesc şi să-mi fac de râs familia, şi totuşi, călătoria asta mi se părea mai groaznică şi decât cerşitul! Ce mult se schimbă un om în preferinţe de la un moment la altul. Jalnic! Trăgeam aer în piept, în timp ce maşinile claxonau, femeia trăncănea, Iony aproba tacit și păsările ciripeau de pe o creangă pe alta. Ce peisaj dezolant!

Poveștile femeii nu mă impresionau, nefiind demne de un oscar sau un bestseller. Poate cu cei mai slabi de îngeri sau cu copiii să aibă mai mult succes. Câte o firimitură vagă de informație se gudura și pe la urechile mele ca un sunet neseminificativ. Din cele prinse în zbor aflasem ce viață mizerabilă a dus cucoana și cum dragul nostru Stat Român și-a bătut joc de ea, oferindu-i după 30 de ani de muncă, o pensie banală de 2000 de lei! Serios? Unii nu primesc poate nici 1000 de lei și nu vin să se dea cu cărămida în piept că ce nedreptate se face, după o viață întreagă muncită. Nemulțumitului i se poate lua darul cât ar clipi!

— Am muncit foarte mult, dragilor. Am tras din greu iar acum nesimțiții ăștia așa mă răsplătesc?

Eu și Iony ne plimbam tăcuți unul lângă altul, așteptând lacrimile să curgă de mila ei. El admirând peisajul străzilor lăuntrice, a pomilor îngălbeniți și a caselor ce scoteau aburi pe hornuri. Oamenii treceau grăbiți pe lângă noi având senzația că ei niciodată nu se opresc să mai privească prin jur, nu vedeau ce se ascunde dincolo de peisaje, de forme. Observam umbra lor, partea aceea pe care toți o ascundem și o remodelam după bunul plac. *„Eu sunt bun la suflet, uite ce-am făcut pentru*

mama, pentru tata, pentru frați sau iubit/ă. Ei nu văd bunătatea mea, altruismul, încrederea și capacitatea mea de-ai ajuta total necondiționat." Când colo, de fapt, sub acest ajutor aparent senzual, stă o dorință mai puternică de a primi și noi înapoi ceea ce ne dorim. Ajungem până acolo încât îl implorăm pe Dumnezeu să ne împlinească toate visele și noi să ne bucurăm de ele fără să mișcăm un deget. Patetic!

După 30 de minute groaznice de văicăreli și bălăcării, iată se arăta trufaș, blocul femeii. Apartamentul era situat pe Șoseaua Pantelimon în apropiere de celebrul Mega Mall, o zonă care nu-mi fusese dragă niciodată, având golani de cartier, muzica răpuită și fițe de grădiniță. Am urcat la etajul 3, gâfâind, de parcă nu mai făcusem mișcare de veacuri. Cucoana era foarte sprintenă, urca scările ca un veritabil atlet în timp ce noi abia ne puteam ține sufletul.

— Aici este, zise ea după ce băgă cheia în ușă. Poate o să vi se pară puțin murdar, nu am reușit să fac curat azi, am plecat de dimineață.

Când am intrat ne-a lovit un miros de sconcs, ce ne-au mutat nările de la loc. Evident, era mai bine în văgăuna aia a maestrului! Nu fusesem niciodată în apartamentul cu pricina, însă aerul închis și olfacția de putregai mi-a fost suficient cât să conchid că nu am ce să mai caut pe acolo. Mă întrebam, oare omorâse pe cineva în acea încăpere?

— Eu de obicei fac curat în fiecare săptămână. Dar acum n-am mai apucat, își continuă doamna scuzele.

— Nu-i nicio problemă, se mai întâmplă.

În hol ne descălțarăm, deși la cât praf străjuia prin aer, puteam liniștiți să admirăm minunăția de apartament și cu picioarele încălțate. Avea un hol lung, cu un cuier din lemn, gravat cu Fecioara Maria. Din hol am intrat într-o cameră mare care avea doar o canapea, un televizor Smart și o măsuță tip birou. Apoi a urmat a doua cameră și a treia, care intră una în alta.

— Dacă vă hotărâți, puteți să locuiți aici, în această cameră.

Ultima cameră, era mică dar pe gustul meu. Avea un pat gigant îmbrăcat în așternuturi albe și pufoase și un dulap cu cheiță care deservea trei tipuri de rafuri. Încăperea, zugrăvită într-un roz pal, aducea mai mult a odaie pentru fetițe nicidecum a unui băiat. Pe pereți tronau

mai multe icoane cu Mântuitorul Iisus Hristos și Fecioara Maria. Ce doamnă credincioasă! Totuși cam fățarnică!

— Era camera băiatului meu. Dar cum el s-a mutat...

Totuși am remarcat pe pereți și un tablou cu un mic copilaș, care era fostul meu prieten...

— El este băiatul dvs? am întrebat eu, curioasă să fac o conversație puerilă.

— Da, el este Ovidiu. Băiatul meu drag care m-a părăsit. Sper să îi fie bine. Mi-a spus foarte mândru că urmează să se însoare cu fata asta. Bine că a dat peste o fată bună, de treabă. A mai avut una, vreo doi ani dar aia era dracul împielițat. Făcea numai ce voia ea. Mă bucur tare mult că a scăpat de ea. M-am rugat la Dumnezeu pentru asta.

Deci, eu eram aia rea și împielițată? Straniu. Din câte îmi aduc aminte, relația noastră a fost una mirifică, cu iubire din ambele părți. Nu ne-am reproșat niciodată nimic, tot ce făceam unul pentru altul, era din pură iubire necondiționată. Nu puteam să înțeleg de ce măsa mă considera un RĂU când el m-a iubit și m-a respectat întotdeauna.

„Nu erai de nasul lui. Doamna voia pe cineva care să țină cu ea, care să o ajute să-și îmbunătățească relația cu ea, care să îl îndemne să asculte de ea, nu să îl întoarcă împotriva ei. Asta nu înțelegi tu! De câte ori nu i-ai spus că mama lui nu îi vrea binele? De câte ori nu i-ai spus că nu poate să fie numită mamă din moment ce nu l-a ajutat cu nimic? Toate astea au mers în subconștientul lui. Și tu prin asta, l-ai manipulat contra ei!”

Hmmm... e adevărat că atunci când prindeam ocazia, îi spuneam de ea și de ceea ce este ea dar asta fiindcă eu vedeam adevărata ei față. Acea de victima nu i se potrivea când de fapt ea era un călău. Nu-i vorbeam din răutate, era purul adevăr. Cu toate astea ea nu a vrut să mă cunoască niciodată. Se ruga Ovidiu de ea să-mi permită să vin în vizită dar, Doamne ferește! Nici să audă de așa ceva. Nu avea curiozitatea de a mă vedea nici din poze.Și totuși, nu mă cunoștea, nu știa nimic despre mine, cine eram, câtă iubire îi purtam în suflet băiatului ei, sacrificiul de a mă muta de acasă tocmai pentru el, mâncarea pe care i-o pregăteam cu drag, nu, nu avea habar de toate acestea. Însă, bârfele și cuvintele jignitoare asupra mea, erau la ordinea zilei.

— Dar ce a făcut cealaltă? am întrebat dintr-odată.

— Off, nu vreau să-mi amintesc. Credeți-mă, nici măcar nu am văzut-o vreodată.

— Și atunci cum știți despre ea?

— Eu simt, fata mea. Simt persoanele. Nu știu dacă voi ați auzit dar femeile și în special mamele au o intuiție foarte dezvoltată când este vorba de copilul lor. Iar eu din primul moment în care băiatul mi-a spus că are o iubită și mi-a descris-o fizic, am simțit că nu este pentru el.

— Se poate una ca asta? am insistat eu...

— Da, se poate. Am simțit toate intențiile ei. Ea voia să îl ia de lângă mine. Era singurul meu sprijin. Singurul! De când a cunoscut-o pe ea, a plecat de acasă și s-au mutat împreună. Nici acum nu mai locuiește aici însă de data asta a găsit o fată excepțională. Au și venit ieri pe la mine. Vorbim în fiecare zi de atunci. Fata de data trecută zici că era o vrăjitoare. I-a sucit mințile. Atât de îndrăgostit era de ea că nu mai vedea nimic. Nici prieteni nu a mai avut. Fata aia l-a acaparat pur și simplu.

Am stat pe gânduri. Într-un fel, așa era. Când ne-am cunoscut, eram pur și simplu absorbiți unul de celălalt. Ne-am îndrăgostit la prima vedere, în Parcul Cișmigiu. Eu ieșisem la plimbare cu o prietenă foarte bună. Povesteam despre liceu și peripețiile ce le trăisem 4 ani de zile, când, dintr-odată, un tip se apropie de noi. Avea părul șaten spre blond, ochii albaștri azurii, buzele senzuale. Se așează fix lângă noi și eu începusem să râd, nici nu-mi mai puteam mișca maxilarele. Mi-a zâmbit și și-a cerut scuze că ne-a deranjat dar, nu era o altă bancă goală și voia să se odihnească puțin. Nu-mi puteam lua ochii de la el și nici el de la mine. Prietena mea îmi tot dădea ghionturi cu cotul, să nu-l mai privesc. Degeaba! Dintr-un foc, eram deja amorezata. A început să se bage în seamă cu mine, tot mai tare, până când am decis să ne mai plimbăm puțin. Stătusem cu el ore întregi în parc, deși era cam rece, și frisoanele mă cuprindeau însă, emoțiile și flăcările iubirii mă acaparaseră total. M-a condus acasă, târziu în noapte, nu înainte de-a mi cere datele personale. I le-am dat şi de atunci ne văzusem în fiecare zi. Relaţia am început-o la o lună după acel eveniment. Atât de exuberantă a fost dragostea dintre noi doi încât renunţasem la tot ca să ne împlinim pasiunea. El

îşi abandonase prietenii, mama, colegii, pentru a fi în brațele mele. La scurt timp ne-am mutat împreună în chirie împărțind pe lângă iubire și responsabilitățile vieții. Dar, iubeam să fiu oxigenul lui, viața și pasiunea lui. Și poate de asta, povestea noastră a sfârșit atât de tragic.

— Interesant ceea ce spuneți.

Iony stătea în hol ca un observator astronomic. Se uită spre cameră, o analiză de mii de ori, nici măcar nu dădea atenție la vorbele doamnei.

— Ce spui, iubire? l-am întrebat după un timp.

L-am luat de mână. Fața lui exprima o curiozitate combinată cu indiferență. Dacă stăteam să-l privesc mai bine, era un copil blajin, cu ochii mari și blânzi și un zâmbet nenăscut. Zici că venea de pe altă planetă.

— Nu știu ce să zic, o să ne mai consultăm. Vă mulțumim frumos, doamnă!

Am ieșit din cameră și tocmai atunci ușa de la intrare făcu un scurt zgomot. Pe ușă intrase cel ce-mi bântuia încă existența. Ovidiu! Lângă el cu o prezență impunătoare, se afla ea, înlocuitoarea mea. Amna! Aveam nevoie de idei ca să mă ascund, dar unde? Toată casa era la vedere și nu aveau niciun colțișor mai obscur unde să mă pitesc. Ultima salvare ce-mi trecuse prin minte era baia. Îmi tot imaginam că poate nu vor sta mult și eu am să mimez că am o problemă digestivă care necesită baia un timp mai îndelungat. Cu inima în gât încercam să mă liniștesc, îmi dădeam cu apă pe față, mă uitam în oglindă, și Doamne! Semănam atât de tare cu mine. Măcar dacă aș fi avut un alt chip, sau alți ochi sau... disperarea mă făcea să gândesc dement. Bineînțeles, eram mulțumită cu fețișoara mea de fetișcană, părul șaten, răvășit, lăsat pe spate, dinții albi și strălucitori, ochii albaștrii deschiși ca și cerul senin. Frumusețea mea nu putea rivaliza cu alta, nici măcar cu Amna aia, deși îmi păruse totuși o idee mai exotică.

Mă rugam în gând la Dumnezeu să mă ajute, să mă salveze din tâmpenia în care intrasem fără voia mea.

„Trebuie să dai ochii cu el. Asta este! Poți minți să spui că nu ești tu. Deși ar fi mai frumos să spui Adevărul.”

Nici în ruptul capului! Aerul începuse să se facă tot mai indispensabil,

abia respiram, în timp ce cu un ochi eram prin gaura cheii. Trăgeam cu urechea, atentă, să nu pierd niciun detaliu. Vocea lui Ovidiu se făcea tot mai remarcată, cu fiecare sunet înalt ce-l rostea.

— Dar cum de te-ai gândit la așa ceva, mamă? Nu îți dai seama ce riscant este? îl auzeam pe el, sporovăind ca un copil ce îi este teamă să împartă și cu altul jucăria.

— Nu este niciun risc. Sunt doi copii, neajutorați.

— Păi nu au mamă și tată? De unde sunt? Vreau să-i cunosc și eu.

— Fata a intrat la baie și băiatul este aici. Faceți cunoștință.

Nu puteam să ies încă. Nu încă. Îmi tot numărăm în gând motivele pentru care trebuia cu orice preț să rămân ascunsă, până când ei vor pleca. Însă, mama lui, bătu în uşă, şi îngrijorată mă întreba dacă sunt bine. I-am zis că da, cu jumate de glas, iar ea mi-a răspuns înapoi că mă aşteaptă să-mi facă cunoștință cu băiatul ei. „*Acum e acum! Nu mă mai scapă nici dracu de întâlnirea asta!*” Surâzând, am ieșit spășită din baie, cu capul aplecat și mâna la stomac, căci îmi era rău, nu?

Când a dat cu ochii de mine, Ovidiu a rămas într-o poziție nefirească, pe loc și ușor dezorientat. Mă privea fix ca și cum aș fi o vedenie, nicidecum eu, fosta lui iubită, ce și-a sacrificat viața și libertatea pentru el, ca să fie fericit. În minte, vizualizam cum el mă ia de mână, îmi zâmbește și mă sărută, spunând: „*Mamă, ea este Maria, iubita mea, de acum și întotdeauna!*” Înapoi la realitate, în schimb, mă tatona, privindu-mă de sus în jos, ca pe o disecție de broască. Cred că îi era tare greu să priceapă ce anume căutăm la el acasă, gravidă și cu un nou iubit.

— Eu sunt Luiza, îmi pare bine.

Pe moment nu aveam altă salvare, decât să mint. I-am întins radioasă mâna. La auzul altui prenume rămase cu brațul în aer, și ochii nemișcați. Iony surprins, s-a făcut comod, așteptând deznodământul acestei povești.

— Semeni foarte foarte bine cu...

— Cu cine? a întrebat mama lui curioasă.

— Nu contează. Bine că nu ești ea!

La rând a urmat Amna care clipea des din ochi și părea încântată să mă cunoască. Mi-a întins mâna, iar eu, m-am conformat, și i-am întins-o

înapoi. Avea unghiile făcute cu lac roșu, strălucitor, părul prins la spate, vopsit într-un șaten mai închis, cu șuvițe blonde iar ochii îi scăpătau, un maroniu deschis, vrăjitoresc. Arăta măiestos, toată un zâmbet, însă aerele ei, impregnate de superioritate, o făceau să-i scadă din valoare.

— Și voi vreți să stați aici? a întrebat el, ridicând o sprânceană.

— Doamna ne-a propus. Încă nu e bătut în cuie, a răspuns Iony rânjind.

Ovi nu mă cunoaște bine dacă crede că aș accepta vreodată să stau în aceeași casă cu dușmanul! Și, în plus, nu voiam să fiu pretendentă la împărțirea apartamentului care de drept, îi revenea lui. Pentru ce atâta bătaie de cap? Pierdusem vremea în acel loc încărcat de minciuni și iluzii când puteam să fim deja spre cocioaba Maestrului, asistând la o nouă lecție. De ce mi-am petrecut atâta timp inutil aici?

„Să înveți!"

Ce aveam de învățat dintr-o situație atât de puerilă? Oare chiar primisem o a doua șansă pentru evenimente de astea masochiste? Am coborât din cer ca să văd situații mizerabile în care trebuia să lupt și să-mi pierd controlul?

Amna, într-adevăr, nu se putea compara cu mine. Îmi tot stătuse pe retină de când făcusem cunoștință cu ea. Imagini cu ei doi împreună se perindau pe ecranul meu mental ca o plimbare prin parc. Păreau fericiți. Poate mai fericiți decât cuplul ce-l formasem înainte, eu și Ovi. Nu-mi mai venea atât de ușor să o judec și să o privesc ca pe o criminală, deși aveam informații că se ocupă de lucruri necurate. Cine știe cât adevăr era în ele. Unii distorsionează atât de mult realitatea prin bârfele lor, încât ajungi chiar să crezi că nu mai e nicio îndoială în ceea ce povestesc. Drăguță, de mii de ori mai drăguță ca mine, fragilă, avea ochii căprui extravaganți și era îmbrăcată cu o geacă de piele neagră. Iar el, ohhh, aceeași ochi frumoși albaștri pe care i-am iubit. Aceleași buze minunate pe care le-aș săruta la nesfârșit. Aceeași dulceață în priviri. Același păr șaten spre blond, unde îmi odihneam mâinile de câte ori stăteam întinși în pat. Era același. Poate își schimbase doar atitudinea, dar în rest, era identic.

— Noi vom pleca, am conchis eu. Ne pare bine de cunoștință. În

caz că vom accepta propunerea dvs, vom veni aici sau ne întâlnim pe stradă.

— Stați așa! Nu plecați încă.

Vocea care mă împiedica să plec, era a lui, cum era să nu îi dau ascultare? Aparent, inima încă mai avea treabă cu el şi asta îmi displăcea profund. M-am întors spre el, cu o moacă descumpănită.

— Vreau să vă mai întreb ceva. Cu ce vă ocupați? Băiatul ăsta pare foarte tânăr pentru a fi tată. Îmi cer scuze, eu am 24 de ani și încă abia acum m-am gândit la însurătoare deși mulți spun că mă grăbesc și să mai tatonez terenul. Dar voi, așa tineri și deja părinți? Sunteți căsătoriți? Lucrați ceva?

Iony îmi făcu semn să îl las să povestească fiind un maestru al rolurilor și eu nu m-am împotrivit. Știam că în niciun caz nu eram potrivită să inventez ceva pe loc. L-am lăsat pe el să înceapă istoria.

— Într-adevăr, suntem tineri. Eu am douăzeci de ani iar Luiza, douăzeci și trei. Ne-am cunoscut acum un an de zile. Lucram amândoi la o firmă de transport. După două luni ne-am îndrăgostit și ne-am mutat împreună. Firma respectivă a dat faliment și am rămas șomeri. Nu am mai reușit să plătim nici chiria și așa am ajuns pe stradă. Între timp ea a rămas însărcinată și nu ne-am dorit să facem avort. Nu se cade.

— Păi și nu ați mai găsit niciun alt loc de muncă? Mi-e greu să cred asta. Doar cine nu dorește, nu muncește.

— Ai dreptate. Dar am tot căutat și nu am găsit. Nu ne-a angajat nicăieri. Și nu mă întreba de ce. Cei de la firmă ne-au pus bețe în roate. Patron era unchiul meu și numele ne este pătat acum.

— În fine, este o poveste ciudată. Dar dacă voi așa ziceți. Și cum de nu ați dorit un avort? Ce o să faceți cu un copil dacă locuiți pe stradă? Căci sincer, eu nu văd cu ochi buni să locuiți cu mama mea. Nu vă cunosc. Nu știu cine sunteți. Și nu am încredere în voi.

Amna și-a intersectat privirea cu mine.

— Iubitule, fiecare om merită o șansă. Eu îi simt oameni de treabă. Muncitori. Dacă vreți, eu pot vorbi pentru voi la un loc de muncă. Nu este ceva greu. La o fabrică. Măcar pentru băiat.

— Wow, ai face asta pentru noi?

Iony rămase transfigurat de bunătatea așa zisei vrăjitoare.

— Sigur, de ce nu? Îmi sunteți dragi. Și în plus, fiecare om merită o șansă de la viață. De la Univers. Eu cred că de asta ne-a lăsat Dumnezeu aici. Să fim buni, să facem fapte bune, să ajutăm.

Atât eu cât și Iony eram cuprinși de o admirație negândită. Dacă nu-i știam antecedentele atenuate aș fi zis că e un înger coborât din Cer. I-am zâmbit înapoi, recunoscătoare.

— Și cine îți garantează ție, că ei chiar vor munci?

Ovidiu, continua cu îndoielile, deși mă privea fix, neputând să-și ia ochii de la mine. Probabil, fiindcă îi reaminteam de fantoma fostei iubite.

— Dacă aveți îndoieli și nu doriți să ne ajutați, eu vă înțeleg.Și vă mulțumim pentru asta. Dar trebuie să plecăm, acum.

Când să ies pe ușă, o mână puternică m-a prins de umăr. Am privit în spate. Era el.

— Nu te numești Luiza, nu e așa?

— Ba da. Luiza mă numesc, am răspuns eu, retrăgându-mă din strânsoarea lui și fugind pe scări în jos.

M-a recunoscut! Știa că sunt eu, cum putea să nu? Doar, toate câte au fost, nu pier atât de repede din amintirile noastre. Jos, lacrimi fierbinți mi-au brăzdat obrazul. Iony m-a strâns de mână. Mă privea perplex încercând să înțeleagă ce e cu mine. Pentru câteva momente, puterea să scot vreun sunet, se risipi, ținând în mine toată durerea ce îmi acaparase sufletul.

— Ce s-a întâmplat?

— Iony, el este fostul meu iubit. Am stat doi ani de zile cu el. Sunt acea fată de care doamna a zis că era un drac împielițat. Eu sunt aceea, Iony. Cum să nu plâng? Nu înţeleg ce vrea Viaţa să învăţ de aici. Nu ştiu de ce! Încă îl mai iubesc. Îmi este foarte greu să îl văd cu altcineva.

Am rămas cu lacrimile întipărite pe obrazul fierbinte, ținându-l de braț pe Iony, până am ajuns la metrou.

CAPITOLUL 6

Ochii îmi clocotiră în lacrimi și aveam senzația că gravitația nu-mi mai era un prieten credincios, având oricând puterea să îmi dea drumul pe asfalt. Aerul îmi lipsea, de zici că eram un cadavru plutitor iar stomacul își făcea simțită prezența prin mici pulsații de durere. Mă așezasem pe o bordură, în apropierea macherniței, trăgând adânc aer în piept dar, parcă îl furase vrăjitorul cel rău și nu mai aveam acces la el. Mi-am pus mâna pe inimă căutând o scăpare de la îngerași, dar, nicio șansă. Parcă erau toți plecați în vacanță. Lecția asta idioată mă sufoca până la pierire. Ce voiau? Să-mi dau sufletul? Să rămân acolo prizonieră? Să accept şi să locuiesc cu demonul într-o casă? Nimic nu-mi dădea de înţeles de ce a trebuit să mergem în casa aceea groaznică şi să mă comport ca şi cum erau străini cei din apartament. Dacă Iony ar fi spus NU din start, ziua ar fi decurs diferit şi nu aş mai fi fost atât de recalcitrantă și revoltată. Am ajuns într-un sfârșit la cocioaba magicianului maestru, palidă, tremurând de zici că aveam Parkinson.

— Unde ați fost? Este trecut de ora prânzului. Vedeți că dacă nu aveți bani, nu mâncați. Așa este convenția aici.

Săculețul cel dătător de bani nu era nici 1 % umplut, abia dacă aveam câteva bancnote. I-am luat de pe fund și i-am numărat. În total 100 de lei. Binișor, pentru câteva ore de chin.

— Am strâns o sută de lei, am zis eu cu fața spre Iony.

— E bine și atât. Hai să mâncăm!

Cum nu mâncasem încă și era deja trecut de ora patru, am căutat cu privirea ce opțiuni am avea. Dacă mâncarea aia putea fi comestibilă într-un fel.Pe masa crăpată în două din bucătărie își făceau veacul tot felul de alimente atractive: pâine, șuncă mucegăită, ouă stricate și apă. Nimeni nu chirtea nimic, și tuturor li se părea absolut normal să mâncăm din gunoi. Mă întrebam, unde naiba nimerisem? La cerșit suntem primii, din gunoi mâncăm, ce să mai! Tot tacâmul unei vieți absolut fabuloase! Tăcerea din jurul mesei îmi dădu un imbold de a începe conversația.

— Cum sunteți azi? am întrebat eu în speranța că voi destinde puțin atmosfera.

— Nu e treaba ta! veni răspunsul prompt de la una din fete.

Misterios! Aveau un secret ce plutea în aer lăsându-mă pe mine să-l caut cu lupa. Maestrul își făcu apariția în bucătărie emanând un iz de medicamente și petrol.

— Când mâncăm nu vorbim, așa e convenția aici. Fiindcă uite! Tu mănânci, vorbești și ai o anumită stare, da? Dacă atunci când mănânci ai o stare de nervi sau povești, toată aceea stare merge asupra mâncării. Iar mâncarea ajunge în stomac. Ea se preface în energie. Și ce fel de energie va fi? Negativă! Trebuie să învățați să mâncați în liniște. Fără niciun cuvânt sau gând.

Râsul mă provoca să-mi exteriorizez sunetul animalic în timp ce mă chinuiam să ronțăi o felie de pâine goală. Câte aberații se mai spun în lumea asta magică! Și totuși, ce treabă are scula cu prefectura? De câte ori nu mâncasem cu ochii îmbălsămați de lacrimi, sau ucisă de tristețe? Dacă m-aș fi oprit din molfăit doar pentru o stare, aș fi ajuns noul Miss Universe de 30 de kg.

— Știu că nu crezi, Maria. Te simt și te văd. Ți se pare o aberație! Va veni o zi în care vei vedea cu proprii tăi ochi fizici ceea ce spun. Știu că mulți sunteți rationali dar tocmai de asta îmi doresc să dau de pământ cu rațiunea aia a voastră! Nu mă! Pământul ăsta fizic nu e totul! Mâncarea aia nu e totul! Ceea ce mănânci te afectează! Dincolo de mâncare, este altceva! Este ENERGIE! Dar nu mă mai strofoc eu să vă explic. Mâncați cum vreți.

Am reușit performanța de a-l irita pe magicianul maestru. Curios, fiindcă nu spusesem absolut nimic. Îmi citise gândurile astea năstrușnice, probabil. Capul începuse să-mi vâjâie și mă simțeam deja în plus acolo. Ceilalți toți stăteau la rugăciune, meditație, inclusiv îi vedeam cum așezau palma peste mâncare. Nu, categoric, nu acesta era locul potrivit pentru mine! Nu-mi pria deloc, ca să nu mai spun că înțelegerea mea spirituală era egală cu zero! Și totuși, acest magician sau vrăjitor sau ce o fi, mă suporta încă deși îmi știa personalitatea. Curios!

Iony concentrat avea ochii închiși, mâinile deasupra feliei de pâine,

și murmura ceva indescifrabil. Arăta ca o bunicuță ce stă în genunchi în fața unei icoane.

— De ce faci asta, Iony? Explică-mi!

Mi-a arătat cu degetul să tac în timp ce el continua să deseneze cu mâinile în aer. Ce ilar! Mi se păruse că aterizasem într-o dungheană de drogați. Pofta îmi pierise instant așa că m-am retras spre locul de odihnă..

Maestrul s-a luat după mine intrând în camera repezit.

— Maria, tu nu faci aici ce vrei tu. Ai înțeles? Avem niște reguli și este foarte important să le ții minte.

Mi-a arătat o foaie scoasă la imprimantă ce conținea regulile Școlii de Ocultism marca Aurel zis și Troiță. Mi-am afișat zâmbetul molipsitor și am început să citesc cu voce tare.

„Bine ai venit la Școala celor ce vor să învețe despre ei înșiși și despre viață. Ca să ne facem viața mai ușoară, aici sunt câteva reguli pe care trebuie să le respectați. Orice încălcare va avea o pedeapsă. Și nu cred că vrei să cunoști aceea pedeapsă.

1. Această Școală este diferită de toate școlile pe care le-ai frecventat vreodată. În primul rând, nu este ca și celelalte. Este o școală altfel. O școală a spiritului. De aceea este foarte important să respecți cerințele maestrului și a celorlalți discipoli. Dacă cineva te roagă să faci ceva, ajută-l sau îndeplinește-i dorința. Aici nu există „*nu vreau, nu pot, nu știu*”. Dacă cineva te roagă ceva și nu faci, vei fi pedepsit!

2. În fiecare zi ai nevoie să cunoști planul material. Pentru asta vei merge să muncești. Poate pentru tine mersul la cerșit nu este o soluție bună. Repet! Nu ai venit aici ca să fii ca cei 99% dintre oameni. Aici totul este diferit. De aceea, mersul la cerșit va fi pentru tine o lecție minunată. Puteam să accept să ai un loc de muncă obișnuit. Dar asta nu te va învăța modestia. Doar omul modest poate evolua pe această cale spirituală. Cu timpul voi accepta să ai și un alt loc de muncă, cum ar fi cel de gunoier, femeie de serviciu sau alte joburi așa zis rușinoase.

3. În fiecare zi vei avea lecții de învățat. Eu nu vreau să îți dau totul mură-n gura și să-ți prezint planul spiritual precum o lecție la școală. Doar teorie. De aceea practica este foarte importantă. Experiența este

foarte importantă. Vei avea de făcut multe lecții și experiențe care te vor ajuta să te cunoști, să știi cine ești și ce faci aici. Dacă doar îți spun ce sunt chakrele, ce sunt entitățile și ce este Dumnezeu, vei lua totul în derâdere și ai două posibilități, ori să iei totul de-a buna ori să nu crezi ceea ce nu te ajută. Învățătura pe propria piele este cea mai importantă!

4. Te vei trezi în fiecare zi la ora 5 dimineața. Vei începe cu rugăciunile și meditațiile. Acestea sunt obligatorii. După care, dacă ai muncit, vei mânca. Dacă nu, nu vei primi de mâncare. Mergi, muncești și apoi primești mâncare la masa de prânz.

5. Te vei culca în fiecare zi la ora 22. De ce? Fiindcă organismul tău să se obișnuiască cu un program. Disciplina aceasta îl va ajuta să se mențină în acest plan fizic. Altfel îți vei lua lumea în cap și totul va fi haotic. Vei fi dezechilibrat și nu vei reuși să te menții pe Pământ. Vor apărea bolile și alte necazuri, care nu îți vor face bine.

6. Când este timpul mesei nimeni nu vorbește! Mâncarea este sacră și nu o vom păta cu energiile noastre. Orice cuvânt sau gând pe care-l spunem în timpul mesei poate afecta corpul nostru. De aceea eu recomand să nu vorbim, să nu gândim ci doar să simțim gustul și să ne bucurăm că putem să mâncăm și avem ce.

7. După masa de prânz, vei primi noi lecții de făcut. Îți voi explica anumite lucruri unde este necesar să cunoști teoria, după care vine practica. Aceste lecții sunt foarte importante pentru creșterea ta. În orice școală ai mers sau vei merge, nu vei reuși să înveți decât practicând.

8. Cu timpul, te voi chema să stai alături de mine când vin oamenii pentru diferite probleme. Ca să cunoști și cu ce se confruntă ei. Pentru asta însă ai nevoie de ceva timp de integrare și înțelegere.

9. Nu admit relațiile de iubire și cele sexuale! Aici nu vei vedea așa ceva! Sunt de acord că avem nevoie toți de energia sexuală însă asta nu se va întâmpla între discipoli. În astfel de cazuri veți fi trimiși în altă parte cu alți oameni. Când dragostea și plăcerea intervin, evoluția spirituală va cădea pe locul doi. Ceea ce nu este de dorit!

10. Nu poți pleca de aici decât în două cazuri. Ori murind ori terminând această școală. Vei avea de parcurs 4 trepte. Prima treaptă este cea a iubirii, a doua este cea a abundenței, cea de-a treia este cea a sănătății

și cea de-a patra este cea a spiritualității. Acum te afli la prima treaptă. Treapta iubirii.

Bine ai venit și îți doresc multă înțelepciune în această școală!”

Între timp toţi s-au aliniat gură cască să audă şi ei regulile Maestrului. Vocea mea se stinse rapid odată cu ultimul punct. În minte îmi veneau regulile de la şcoala normală care erau de mii de ori mai normale și logice. Aici, desfășurarea învățăturii mi se părea restrictivă și inumană. Iar îmi apăruse pe ecranul mental, întrebarea ce mă schingiuia de ceva timp: Ce mama naibii căutam eu într-o școală de acest fel? Dacă chiar Dumnezeu m-a împins către acest loc (deși îmi vine foarte greu să cred!), ce intenție avea cu mine? O școală cu atât de multe restricții nu se mai poate numi școală. Ori vii să înveți, ori ești manipulat să faci ce vor alții. Mi se părea nedrept să locuiesc cu acești tineri pentru care viața spirituală e totul, în timp ce eu nu dădeam doi bani, ci eram împinsă de la spate de o gloată de îngeri. Și colac peste pupăză, nici nu-mi răspundeau când aveam nevoie! Decât atunci când li se năzărea lor să îmi dea o mână de ajutor.

Priveam în jur și fețele lor exprimaul nimicul, vidul. Iony, ca de obicei, tăcut, acceptând niște reguli idioate! Indiferența și acceptare! Asta se dorea din partea noastră, iar el cu siguranță a trecut cu brio acest test.

Am împăturit foaia și i-am înmânat-o înapoi Maestrului, care zâmbea.

— Deci, acum știi Maria, ce ai de făcut aici. Te rog să păstrezi foaia și să o recitești din când în când, până îți intră în creier!

Ieșise apoi din odaia noastră precum a intrat. Ca un uragan. Căutam o privire, un sprijin, un aliat în această poveste, însă, nimeni nu părea să fie în acord cu mine.

După ce au plecat toți către încăperile lor, mi-am întins pledul pe cărămizile fărâmițate, încercând să leg o conversație.

— Nu-mi găsesc cuvinte, Iony. Pentru mine aceste reguli sunt pur și simplu, prea greu de digerat! Nu știu dacă le pot respecta. Și problema e că nu am cale de scăpare.

— Ai venit aici să evoluezi, nu? Ei bine, evoluția nu este ușoară, Maria. Majoritatea oamenilor duc o viață atât de banală și cred că sunt

binecuvântați fiind fericiți, căsătoriți, cu copii, loc de muncă bun și bani. Dar nu aceea este viața adevărată! Oricine poate trăi așa viață. Însă nu oricine poate să evolueze. Nu oricine poate cu sudoarea frunții să trăiască pentru Adevăr și Cunoaștere. Nu înțeleg de ce dramatizezi și te tângui. Ce este ușor? Nici măcar să te naști nu e ușor. Ai nevoie de o cale ușoară? Mori atunci! Și aceea va fi cea mai ușoară cale...

Îl priveam cu o expresie vidă punând toată teoria cap la cap, încercând să înțeleg și să accept măcar un sfert din ceea ce îmi spunea dar, tot ce reușeam era să mă eschivez. Ceva în interiorul meu clocotea, ardea, mă jupuia de vie. Cum poate cineva învățat într-un fel să accepte dintr-odată altceva? Poate eram eu prea îngândurată, aveam oricum mintea plină de gânduri sinistre. Știam că altă cale de scăpare nu aveam decât să respect aceste reguli și să merg mai departe. Ori muream și atunci aș fi ajuns în acel loc unde nu doresc la nimeni, nici măcar celui mai mare dușman.

— Crede-mă, aș vrea să accept cu inima deschisă aceste lucruri! Dar sunt foarte greu de acceptat! Eu până acum eram o fată simplă, normală, cu un iubit și o facultate ce încă nu e terminată. Aveam o mamă. O casă unde să stau. Acum nu mai am nimic!

Lacrimile începeau iar să se afișeze pe obrazul meu, descoperindu-mi vulnerabilitatea. Viața aceasta, în locul acesta, era mai dificil de acceptat, decât pierderea iubitului meu. Să stau doar așa, cu mâinile în sân, fără să mișc ceva, fără să-mi spun of-ul și mai ales fără să fiu eu, așa cum sunt, îmi provoca anxietate. Eram strânsă ca într-un corset de promisiunea pe care i-o făcusem lui Metatron, deci nu aveam cum să mai scap din acest infern.

Iony începu să mă mângâie pe spate, în timp ce eu stăteam cu pumnii încleștați și genunchii strânși. Maestru se ivi din nou în capul ușii.

— Ai înțeles regulile? Nu cred că trebuie să mă repet, Maria.

— Le-am înțeles. Dar nu văd cum...

— Ce nu vezi? Normal, încă ești OARBĂ. Preferi PĂMÂNTUL ĂSTA! Preferi MATERIALUL, FIZICUL! Dă-l naibii de plan spiritual, nu? Ce e ăla? Ăla nu-mi dă de mâncare. Știu eu ce gândesc mulți. Așa eram și eu

cândva. Și crede-mă, poate mai grav decât tine. Odată ce mi-am deschis ochii adevărați, am văzut totul. Am văzut ADEVĂRUL. Am văzut fețele oamenilor, cele adevărate. Mi se relevau așa puțin câte puțin toate. Și ce aveam de făcut? Să le accept și să nu fiu așa ca și ele. Să fiu diferit. Să evoluez. Nu vei reuși să faci asta decât muncind în fiecare zi. Și ai să vezi cum timpul îți va schimba percepția asupra vieții.

Cuvintele uneori pot înșela viziunea, mai ales dacă sunt spuse pe un ton sensibil și sub formă de poveste. Dintr-odată, îl vedeam ca pe propriul tată. Ascundea multe însă ce era de necrezut, însuși faptul că în spatele omului binevoitor și bun și săritor, ieșea uneori o fiară ce dădea cu tine de toți pereții dacă nu evoluai. Iar acest lucru îmi displăcea.

— Lecția de astăzi, va fi cruntă pentru tine, Maria. Știu că ai să mă urăști. Și poate cu atât mai mult, vei dori să pleci. Oricum știu că vrei să fugi de aici, precum o lașă și să lași totul în spate. Să trăiești viața aia de căcat pe care o trăiesc majoritatea. Dar nu uita un lucru, ai revenit aici tocmai pentru evoluția ta! Dumnezeu ți-a dat această șansă fiindcă a văzut în tine un potențial. Iar dacă tu dai cu piciorul, știi ce se întâmplă? Vei merge acolo unde nici măcar criminalii nu ajung. Cel puțin nu toți. În ANTICER. Acolo va fi locul tău. Și știu că nu îți dorești. Doar ai văzut cum e acolo. Să știi că nu eu îți dau aceste lecții. Ei îmi spun ce să faci. Unde să te trimit. Ce lecții ai de primit.

— Cine sunt ei?

— Cei de Sus care au grijă de tine și ți-au dat această șansă. Metatron și ceilalți îngeri și entități care au grijă de tine. Uneori îți vorbesc și sunt momente când îi auzi și poate îi și asculți. Dar sunt și momente când vorbesc dar nu au cu cine. Căci, Maria, unde e? Nu e nicăieri.

— În ce sens nu sunt nicăieri?

— Nu ești atentă, prezentă. Ești în mintea ta! De aceea primul lucru pe care îl ai de învățat este să îți cunoști mintea. Să vezi de ce este ea în stare atunci când devii INCONȘTIENTĂ. Știi, este o punte foarte mică între CONȘTIENT și INCONȘTIENT. Iar tu trăiești foarte mult în inconștiență, în ignoranță.La fel fac și ceilalți 99% din oameni. De aceea lucrurile se repetă, de aceea sunt mereu nefericiți și primesc câte o lovitură de la viață. Fiindcă sunt în MINTE, în IGNORANȚĂ. Vine

o lovitură și ei în loc să se întrebe: *de ce s-a întâmpl*at *asta? Care este motivul? Cu ce am greșit?* Ei ce fac? Vaaai, m-am îmbolnăvit, așa a vrut Dumnezeu. Hai să luptăm contra bolii! Hai să mergem la medicul fizic ce habar nu are de cauze spirituale. Și apoi când vine moartea și îi ia, ce se întâmplă? Toți plâng după ei, că ce oameni buni au fost. Or fi fost oameni buni dar proști! Nu fii și tu așa!

— Care este prima lecție de învățat? Tot nu mi-ai spus.

— Prima lecție este cea a MINȚII. Vrei să-ți cunoști mintea cu adevărat? Fă ceva ieșit din comun. Mă gândesc acum la ceva. Da, știu! Te duci la mama fostului tău iubit, unde ați fost astăzi și îi spui că tu ești de fapt Maria, fostă iubită a băiatului ei.

Strângeam din ochi cât de tare puteam în încercarea de a mă elibera. Un fluture își făcu apariția nestingherit, zburând prin încăpere. Iar eu îmi vedeam propria moarte, înmormântarea, cadavrul, oamenii bocitori, preotul ce-mi cânta slujba. Atât de nesemnificativ acest fluturaș și totuși, vedeam tot ce poate să fie mai rău. Moartea. Să merg în fața femeii aceleia, să-i spun adevărul, era ca și cum m-ar fi trimis să fiu schingiuită de un călău, în fața populației. Mai crud de atât se putea?

— Nu, asta nu! Nu pot!

— De ce ai mințit? De ce ai spus că ești Luiza? Când de fapt numele tău este altul? De ce nu ai avut curajul să mergi la ea să îi spui, *doamnă, eu sunt Maria, cea care a fost prima iubire a băiatului dvs. Îmi pare rău dacă v-am creat neplăceri, însă eu așa sunt și așa am crezut că sunteți și dvs. Îmi cer iertare pentru asta*. De ce nu ai spus asta? Nu ai avut curaj să vorbești cu femeia aceea și să îi spui adevărul? Pe calea asta NU există așa ceva. De aceea, vei merge la ea și îi vei spune cine esti.

Priveam spre Maestru, apoi la Iony, apoi în Pământ și iar la el. Până la urma înțelesesem care era scopul acestei lecții, trebuia să fiu corectă. Dar ea, ea de ce nu a fost? Îmi părea inadmisibil să mă postez în fața ei cu lacrimile blajine pe ochi și să-i spun sincer că sunt Maria. Nu vedeam acea imagine, oricât mă străduiam.Și, mai ales, nu atâta timp cât Ovidiu era acolo cu Amna.

— Nu pot să fac asta, Maestre. Cum aș putea? Pune-te în locul meu!

— Tocmai că mă pun! Și nu văd rostul să minți oamenii. Pentru ce atâta minciună? Ce câștigi? Tu nu vezi că și așa oamenii sunt cum sunt, nu mai au nevoie și de invenții și povesti nemuritoare. De aceea, vei face asta! Te duci chiar acum la ea. Și îi explici femeii cine ești. Ca să fii sigură că nu pățești nimic, îl iei și pe Iony cu tine. Și punct. Nu mai discut!

Ieși val vârtej din cameră, lăsându-mă îngândurată pe cărămizile reci.

— Iony, ce zici? Să fac asta? Cum?

— Trebuie. Este o lecție, Maria. Privește-o ca pe o lecție.

— Și dacă va fi și el acolo? Sau mă va lovi doamna?

— Îți asumi. De la început nu trebuia să minți.

Într-un final, mi-am luat propria soartă în mâini, inima în dinți, picioarele la spinare și am pornit spre lecția ce îmi era fatală. În sufletul și mintea mea. Căci în realitate poate nu era atât de grav, nu?

CAPITOLUL 7

Strângeam din dinți cât puteam de tare. Tremura carnea pe mine și sufletul îmi era împrăștiat în mii de bucățele. Fiecare pas mă ducea mai aproape de propriul sicriu. Durerea era mai adâncă decât orice altă experiență. Până şi momentul când Ovidiu m-a părăsit a fost un mic copil. Nici în cel mai negru coşmar nu îmi închipuiam ce avea să urmeze.

Oamenilor le este teamă de adevăr. Atunci când spui cuiva adevărul despre ceea ce crezi sau simți, ești automat judecat și dat la o parte. Soarele poate să lumineze frumos, luna să dispară, dar omul niciodată nu va învăța să fie sincer. Până la urmă ce este sinceritatea? O formă de credibilitate. Majoritatea locuitorilor de pe acest Pământ se tem să fie sinceri. Nici măcar cu propriile opinii nu suntem pe aceași lungime de undă si nici măcar nu le recunoastem. Dacă în fata noastră se află cineva care are o altă părere, preferăm să tăcem și să îi dăm satisfacția de a avea dreptate. Și toate astea pentru ce? Pentru teama de a nu fi judecați!

La fel mă simțeam și eu. Frică aceasta îmi invada corpul precum o seringă cu ser. Cum să merg eu să spun cuiva cine sunt? Tot trupul îmi era străbătut de spaima acelui moment ce devenea iminent. Delirul se juca cu mintea mea țesându-mi povești și imagini cât mai diabolice. Unde erau îngerii când aveam nevoie de ei? Drumul parcă se contracta, se transforma într-o clipă și mă aducea în prezentul nimicniciei mele. Trăgeam aer în piept, mă împiedicam de bolovanii de pe drum și ochii mă usturau de atâta concentrare. Voiam să mă liniștesc și să îmi revin din mintea asta efemeră. Amintirea aceea când am fost la ea și mirosul înțepător de mizerie, întâlnirea cu Ovidiu, toate îmi dădeau năvală în cap și nu mă lăsau nici să respir. Iony mergea pe lângă mine ca un simplu însoțitor, fără nicio gând absurd, fără vreo prejudecată sau grijă. Era atât de calm! Aveam atâta nevoie de liniștea lui și din păcate nu putea să-mi transfere și mie o doză.

— Iony, nu știu cum voi putea să fac asta!

Izbucni în râs.

— Maria, revino-ți! Lumea nu este așa cum o crezi tu. În această viață nu facem doar ce vrem noi și ce ne place. Nu! Facem ceea ce trebuie făcut.

M-am oprit și mi-am fixat privirea în ochii lui. Ce ciudat! Minciuna nu plutea prin aer, din contră, sinceritatea era ca la ea acasă. Nu se juca cu mine ci vorbea din ființa lui. Atât de diferit față de restul lumii. Mă prinse de mână și încerca să-mi insufle din pacea lui. Nu știu cum reușea să aibă atâta indiferență față de problemele psihologice ale omenirii. Sau cel puțin față de problemele reale. Eu eram atât de îngreunată în acest joc și mă simțeam precum un balon ce stă să explodeze. Iar el, atât de sigur, atât de liniștit!

— Înțeleg. De fapt, iar mint. Nu înțeleg nimic! Nu pot să fac asta.

Iony mă trăgea după el răsărind de undeva un firicel de încăpățânare. Voiam să mă las dusă de val și să-l ascult, atât cât îmi permitea firea egoistă. În sinea mea, îl uram, îl uram fiindcă aveam senzația că nu mă înțelege și vrea cu tot dinadinsul să ascult de tâmpitul ăla de Maestru!

— O vei face! Altfel, vei fi pedepsită. Și nu cred că vrei să știi ce pedeapsă vei primi. Maria, nu îmi doresc să treci prin pedepsa!

Da, credeam că pedeapsa era mai lejeră, în fond ce mi se putea întâmpla mai grav decât să mor? Trecusem o dată pe acolo, experimentasem și chiar nu fusese atât de rău precum spun cei ce sunt față în față cu ea. Dar, să merg la femeia aceea și să-mi vărs năduful spunându-i povești nemuritoare, îmi era cu neputință. Nici să-i zic adevărul adevărat despre mine, nu puteam. Dacă ar fi știut ce simțeam pentru ea, câtă ură acumulasem în tot acest timp de când s-a intersectat băiatul ei cu mine, cred că m-ar fi ucis instant. Reacția ei mă făcea să îmi mustruiesc conștiința și să-mi încalc principiile. Dacă m-ar lovi, aș putea să mă apăr, oferindu-i în schimb, o palmă usturătoare. Însă, dacă m-ar ucide, hmm... acolo nu aș mai avea sorți de izbândă fiindcă nu am nimic la mine care să mă apere. Iar, Iony, nu s-ar băga el în karma mea cu ea. Poate totuși, Ovidiu... dar, nu-mi făceam speranțe.

Când am ajuns în fața blocului m-am oprit să îmi trag sufletul. Liniștea din jur nu îmi putea schimba starea. Frunzele dansau roiuri și vântul se simțea pe pielea mea deja de găină. Iony mi-a întins mâna în semn că este alături de mine. Eu îmi doream altceva, să fug cât m-ar ține picioarele și să nu fiu nevoită să trec prin infernul adevărului.

Am sunat la interfon cu sufletul cât un purice. Am așteptat un moment, rugându-mă să nu fie acasă. La ultimul sunet vocea doamnei se auzea încet. I-am spus că suntem noi, tinerii din piață. Ne-a deschis. Devastată, cu lacrimile în colțurile ochilor, nu-mi puteam stăpâni emoția. La ea, aceași atmosferă banală, același aer închis, aceași musafiri. Ne-a poftit în bucătărie, așezând pe masă o salată de fructe. În sfârșit, mâncare comestibilă! Mi-am luat un măr în timp ce mă ștergeam la ochi de lacrimile intruse. Iony, tăcut ca de obicei, se puse lângă mine, adulmecând scandalul ce urma să vină. Femeia se așează lângă noi, privindu-ne ca la cinematograf.

O voce puternică m-a scos din starea aceea în una mai dramatică. Ovidiu.

— Ați revenit? Vreți să vă mutați aici? Nu vedeți că...

— Taci, copile! Fata asta plânge aici și tu vorbești de aiurea.

Privirea lui mă fixă insistent, amăgindu-mă că de fapt el știe cine sunt.

— Nu, nu ne vom muta aici. Să fie fericit băiatul dvs.

— Dar, de ce plângi?

Am tras adânc aer în piept, privind în jos, și cu voce stinsă, i-am confesat identitatea mea.

— Pentru că v-am mințit, doamnă. Nu v-am spus adevărul. Eu vă cunosc pe dvs. Vă știu de 2 ani de zile. De când l-am cunoscut pe Ovidiu.

Lacrimile cu o încăpățânare și mai dârză se jucau de-a rostogolul pe obrajii mei. Femeia făcut ochii cât cepele, privind când la mine, când la Ovi.

— Cum? De unde mă știi? Și ce treabă ai tu cu băiatul meu?

Greu, foarte greu să mărturisești cine ești cu adevărat în circumstanțele date. Poate, dacă nu ar fi avut o asemenea prejudecată despre mine, mi-ar fi fost mai ușor să-i mărturisesc. Mă simțeam ca un acuzat în fața marii judecări. Ovidiu m-a salvat oarecum.

— Eu știam că tu ești, Maria.

— Maria? Dar cum? Doamne! M-am lăsat prostită în halul ăsta! Dumnezeule!

Îşi puse mâna la cap, tânguindu-se. Privea crispată în gol, procesând mai greu informaţia, probabil.

— Îmi pare tare rău, doamnă. Credeți-mă. Nu știu de ce v-am judecat așa. Acum puteți să stați liniștită, nu mai sunt cu băiatul dvs și el este fericit cu cealaltă.

Ovidiu părea să-mi zâmbească cu ochii, deși nu îi clintea, iar eu mă pierdeam iar în albăstrimea lor. A venit către mine și mi-a întins mâna.

— Maria, eu te iert. Pentru mine ai fost o floare ce avea nevoie de căldură și iubire. Drept urmare, te-am iubit foarte mult. Tu știi cel mai bine acest lucru. Și azi când te-am revăzut și te-ai ascuns sub alt nume nu-mi puteam lua mintea de la tine. Nu știu prin ce circumstanțe s-a întâmplat asta. Știu doar că am fost extrem de tulburat. Să știu că ești însărcinată cu altul...

I-am atins palmele calde, în timp ce-l priveam în ochi. Să spun oare adevărul?

— Nu sunt... of, nu știu cum să explic. Ceea ce fac și sunt eu acum, nu are explicație. Cel puțin nu una rațională. Îmi pare rău pentru tot. Îmi cer iertare, doamnă, m-am întors către ea, știu că nu mă puteți ierta însă eu nu am nimic cu dvs. Și stați liniștită căci băiatul dvs este în siguranță acum, cu iubita lui, nu mai sunt eu ca să încurc viața lui...

Doamna continua să descifreze ceea ce auzise de la mine. Iony îmi zâmbi pe sub mustață iar Ovidiu era tulburat și avea o privire de parcă dragostea a intrat iar în sufletul lui.

— Nici eu nu am nimic cu tine, fetițo. Nici nu știu ce mă supără mai tare. Faptul că ai mințit că ai nevoie de ajutor sau faptul că mi-ai ascuns adevărul. Oricât aș fi eu de hapsână și rea în ochii tăi, eu îi doresc doar bine lui Ovidiu. Înainte nu vedeam acest bine alături de tine. Dar acum... parcă ceva îmi spune că ești diferită.

Palmele începuse să-mi transpire. Ce schimbare de atitudine și temperament! Îmi juca mintea feste sau chiar era real? Femeia aceasta, care mă urâse atâta timp, îmi spunea dintr-odată că sunt diferită și...

Încercam să îmi calmez gândurile care veneau și plecau de parcă erau pe autostradă.

— Stați liniștită. Noi plecăm acum. Și nu vă mai deranjăm niciodată.

M-am ridicat de pe scaun, îmbujorată la față, iar Ovidiu m-a oprit în fața ușii. Mi-a mângâiat chipul. Degetele lui firave se plimbau pe obrazul meu, finuț, precum făcea odinioară. Fiorii porniră pe șira spinării într-un joc orb. Cât de prost știam să joc teatru! Trebuia să-l resping, să-i mut falca de la loc, să-l împing și să-l trimit direct la Amna aia care-i sucise mințile. Nu să stau ca o tută în fața lui, pierdută, ca o insulă pustie. Îi plăcuse să mă chinuiască și încă continua să o facă. Vocea lui, senzuală, îmi alinta dorința.

— Nu vreau să pleci. Te rog, Maria. Rămâi cu mine!

Rugămintea lui îmi provoca firicele de căldură pe toată suprafața trupului. Încă reușea să mă aducă la stadiul de legumă. Acele cuvinte duioase, acele dulcețuri. „*Rămâi cu mine!*” Orice fată ar lăsa totul în acel moment pentru iubirea vieții ei, dar, eu nu eram orice fată. El nu mai exista în ființa mea, și aveam o misiune de parcurs, care oricât de grea îmi părea, la final îmi va aduce satisfacții și bucurii. Nu-mi permiteam să risc, să dau înapoi, când dreptul acela îmi fusese luat. Gândul îmi zbura spre Maestrul meu care probabil mă testa. Voia să vadă ce aleg.

— Nu pot să stau, Ovi. Ce a fost în trecut, a rămas acolo. Acum eu nu mai sunt la fel. Te rog, dă-mi drumul.

— Știu că ești diferită. De aceea simt atât de mult să fiu în preajma ta. Să te țin aproape de mine. Să te îmbrățișez. Să te sărut. Te vreau în viața mea, Maria. Pentru totdeauna! Să bați în piept la mine. Să fim un singur suflet. Chiar azi îi spuneam mamei mele despre tine. I-am povestit cât de minunată ești.

Oricât de mirobolant ar suna aceste cuvinte și oricine le-ar spune, alegerile sunt cele care te definesc cel mai bine. Oare ce fac? Îmi dădusem seama, realizam poate pentru prima oară cât de naivi suntem și ce mult ne pot schimba niște cuvinte rostite. Când e vorba de iubire oricine pleacă capul și este atins de mirificele și impozantele sunete pentru care oamenii ar ucide. Dar eu aveam un drum net diferit de majoritatea.

Așa că mă retrăsesem din mâinile lui, lăsând în urmă chipul cel veșnic îndurerat, trupul ce-mi aparținuse cândva sau poate că nu. Îi era mult mai bine cu Amna, ea știa să-l pună la punct, să-i ofere ce nu am avut eu. Iubirea noastră nu a fost unică sau ieșită din comun, a existat odată, cândva demult, acum multe vieți.

Încă mai simțeam durerea inimii care mă voia acolo lângă făptura lui, dar, trebuia să stau cu picioarele pe pământ. Visasem prea mult, cu căpșorul în nori, și nu-mi mai puteam permite o asemenea eroare. Dacă aș fi întrebat sufletul, el mi-ar fi spus că în continuare exista o iubire ascunsă ce o simțeam pentru el, dar, dacă se înșela? Nu tot sufletul e cel care ne duce și spre calea vieții? Putem iubi dar, putem și să pierdem. Rădăcinile noastre în schimb, dacă le udăm rămân înfipte în pământ. Mi-am luat inima din pieptul lui, căci atât rămăsese la el, inima mea, care era a mea și nu avea alt aparținător. Vizualizam drumul ce mă aștepta cuminte să-l parcurg și care nu făcea nazuri, nu mă dădea din calea lui, precum oamenii care te aruncă din viața lor ca un gândac ce trebuie strivit. Un drum greu, amarnic, presărat cu otravă și țepi ticăia pentru mine, dar trebuia să-l continui. Cu părere de rău, vocea mea stinsă l-a lăsat mut de durere pe Ovidiu.

— Nu se poate. Cândva acele cuvinte erau totul pentru mine, acum sunt doar sunete nonsens. Am alt drum, Ovidiu. Rămâi cu bine!

Nu voia să îmi dea drumul, brațele lui încleștându-mă îmbrățișat strâns. Lacrimi se iveau din ochii lui, lacrimi pe care nu le aștepta, și totuși, erau acolo. Să mă iubească atât de mult? Sau era hotărârea mea de vină? Poate avea păreri de rău, regrete, însă tot nu mă atingeau. Iubirea care odată s-a stins, nu poate fi reaprinsă. Îmi luasem inima de la el și îl rugam în șoaptă să mă elibereze, să îmi redea libertatea după care tânguiam. Strânsoarea lui mă durea, era atât de puternică, atât de vie și semnificativă.

— Te rog, dă-mi drumul.

— Un sărut, Maria. Dă-mi ultimul sărut!

Buzele ardeau. Chinul de-al avea în fața mea și a-l săruta, acel ultim sărut ce încheie povestea noastră mă zăpăcea și mai tare.Îl detestam și îl doream deopotrivă. Pentru prima dată înțelegeam ce înseamnă o

despărțire reală din care știi cu siguranță că nu va mai exista „*ultimul sărut*”. Nu-mi mai venea să râd de eroinele din povești care își doreau iubirea dar o și alungau. Eram în aceeași situație. Tânjeam după sărutul lui, gustul lui îmi venea în minte și mă rodea.

— Ovi, ne facem mai mult rău!

Apropierea buzelor lui nu m-au lăsat să continui. Mai aveam atâtea de spus. Poate chiar să-i arunc în față că din cauza lui am ajuns aici. El mă împinsese spre sinucidere, inconștient însă, și vrea să se întoarcă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat? Nu mă lasa dorința aceea. Puteam să privesc în față dependența și să observ cât de agățată eram de ea. Ardea, mă strivea, dădea cu mine de pereți dar eu nu mă puteam opune. Era ceva împotriva mea. Mă atingea suav de parcă era prima oară când ne așezam așa buzele. Sorbeam din gustul dulce al ființei lui și nu mă puteam opri. Ființele din Cer începuseră deja să fie enervate de atitudinea mea. Trebuia să-i dau drumul atunci!

M-am desprins de el încet și am coborât scările în fugă privind în urma mea dacă nu cumva venea după mine. Precum în povești. Însă asta nu s-a întâmplat. Iony era deja jos așteptându-mă. Îl simțeam iritat.

— Hai să plecăm, rapid.

— Ce ți-a tot spus băiatul ăla?

— Nu mai vreau să-mi aduc aminte. Te rog să nu spui asta Maestrului.

— El știe deja tot ce ai făcut.

Uitasem. Stăteam lângă un om clarvăzător. Un mini Dumnezeu. Speram să vadă și faptul că am încercat să mă abțin cât am putut. Dar ultimul sărut l-am acordat. Măcar atât să rămână din toată dragostea noastră. Iar atunci când vom arunca un ochi peste amintirile vagi ale vieții noastre, să știm că am fost acolo, noi doi, cândva, într-un interval scurt de timp.

— Iony, de ce doare atât de tare dragostea?

Consternat, mă privea și părea că vorbește cu o fetiță de cinci ani. Nu era o întrebare la care să acorde un răspuns.

— Maria, încă ești mică. Trebuie să te mai lovești de multe ori ca să înveți. Eu n-am cunoscut dragostea niciodată. Nici măcar a părinților mei. Fiindcă ei nu mă iubeau. Eram oricum prea mulți în familie. La

școală nu aveam niciun prieten sau prietenă. Toți mă credeau un ciudat. Doare atât de rău să te simți singur pe Pământ. Să nu vezi pe nimeni ca și tine. Eu încerc să te înțeleg însă nu știu să-ți răspund la această întrebare. Nu am trăit asta niciodată. Și nici nu-mi doresc.

Cuvintele lui mă atacau precum o armă încărcată. Nu își dorea. Oare mai există cineva pe lumea asta care să nu-și dorească să cunoască dragostea? Fiorii aceia, fluturii din stomac, privirile ghidușe, tachinarea... Cum să treci prin viață, fără să le experimentezi?

CAPITOLUL 8

Înapoi în clădirea ce o numeam acasă, acolo unde ochii iscoditori ai Maestrului ne pândea. Zâmbetul lui șmecher de atoateștiutor nu mă dădea pe spate, totuși simțeam cum fiorii mă năpădesc, rupând câte o bucățică din mine. Părea un părinte agresiv ce avea o satisfacție bolnavă de a avea dreptate, și cum nu îl ascultai, cum îți arunca în față cât ești de prost crescut. Impresia asta mi-o lăsase de la început, dar nu aveam curajul să o mărturisesc. Atitudinea lui egoistă mă depășea și nu știam să îi cruț îngâmfarea. Eu aveam săbii și cuțite înfipte în inimă iar el râdea batjocoritor ca și cum ar trebui să îi fiu recunoscătoare că am ales să nu jonglez între tabere. Se bucura de suferința mea, a naibii om! Se vedea pe fața lui fericirea că a reușit să mă stabilizeze într-un punct, și că am ales calea aceasta a evoluției în loc de dragostea trecătoare.

— Ei, vezi că se poate?

— Nu înțeleg ce-i cu zâmbetul tău pe chip, i-am aruncat eu.

— Vei înțelege când vei crește.

Altul care mă lua de proastă! Cât era să mai cresc? Aveam deja 1,70! Sau au impresia că sunt o naivă ce habar nu are despre viață? Li se pare că nu sunt suficient de coaptă? Privind în adâncimile vieții mele nu aș spune că am ajuns la o anumită maturitate. Nici nu aveam cum. Mă trezisem dintr-odată băgată într-o chestie de asta, ocultă, cum se zice și ei se așteaptă să fiu deja cu capul pe umeri? Greșesc și voi mai greși, am să mai dau cu capul de multe ori, mă voi mai târâ, voi mai suferi, toate astea fac parte din viață. Le accept cu greu, și totuși undeva simt că am nevoie de ele. Atitudinea mea de puștoaică nu cred că mă mai poate scăpa de belele, și încerc atât cât pot să mă controlez. Nu mereu îmi iese, e adevărat. Și asta fiindcă toată viața mea am depins de ceilalți iar aici trebuie să mă descurc singură. Am eu ajutor pe Iony, dar și el parcă mai mult mă încurcă decât să-mi fie de folos. Iar treaba nu o face în locul meu. Sunt oare dispusă să schimb placa? Să accept că sunt aici și am de învățat, de evoluat? Totul s-a schimbat la nouăzeci de grade față

de cum era înainte și, ca să fiu sinceră, nu pot să spun că-mi displace de tot această schimbare. Totuși, dacă s-ar putea să stau într-un loc mai omenos, să mănânc hrană adevărată și să am prieteni, nu m-aș supăra.

„Şi cum vrei să înveţi, dacă totul îţi este oferit pe tavă şi totul este uşor?”

Îngeraşii posnași reveniseră, mă bucuram în sinea mea și așteptam să văd ce are de comunicat Aurel.

— Evoluția personală și spirituală nu este pentru toată lumea, a continuat Maestrul, uitându-se la mine. Ceea ce vezi tu în lume, este doar o mască. Îți este teamă de masca ta? Ai vrea să o cunoști? Doar așa o vei putea da jos. Ceea ce vezi în oameni este falsitate. Toți încearcă să pară ceea ce nu sunt. Toți cred că dacă sunt drăguți și buni și spun câteva cuvinte care să înmoaie inima cuiva, gata, sunt buni și de treabă. Ceea ce este în spatele acestor acțiuni, este tocmai nevoia de apreciere. Când îi spui unui om că îl iubești și îl vrei lângă tine, acel om se va simți îndatorat să te ajute și să îți întoarcă favoarea. Deci, te va iubi! Așa forțat. Mai ai multe de învățat, Maria. Mă bucur însă pentru acest pas făcut. Ceva, ceva, tot ai învățat, sper.

Cuvintele pot vindeca la fel cum pot și ucide. Mi-am dat seama atunci cât de mult contează să fii sincer și speram ca acea lecție să fie învățată. Câți nu au trecut prin viața noastră amăgindu-ne că ne iubesc, că nu mai pot trăi fără noi, că suntem totul, aerul, soarele, luna și totuși, după despărțire și-au văzut bine mersi de treabă trecând la următoarea victimă. Nu merg mai departe de oamenii care voiau să ne ajute, să ne câștige încrederea și apoi să ne arunce ca pe un gunoi la cel mai apropiat tomberon. „*Câte nu am făcut pentru tine și așa mă răsplătești?*” Iar apoi, lacrimile false ne siluiau să ne simțim vinovați, să ne simțim datori vânduți. Practic, era o manipulare subtilă. Hmm...

Toată seara aceea am stat în camera goală cu Iony meditând la întâmplarea pe care o avusesem. Într-o singură zi ochii mi s-au deschis larg și am putut să observ fără niciun echivoc ce înseamnă falsitatea. Dar am avut și curajul să spun unui om cine sunt și să îmi cer iertare. Cu greu fiindcă nu am fost învățată să iert. Mama niciodată nu mi-a spus să o iert sau că mă iartă chit că făceam de multe ori prostii. La ea

nu se inventase acest cuvânt, deși pe tata îl ierta non-stop. Am reușit în cele din urmă să o iert pe mama lui Ovi și să mă iert și pe mine. Cel mai greu lucru. Vinovăția v-a fi mereu prinsă de noi ca un cancer ce nu dorește vindecare.

— Iony, reușești să dormi?

Noaptea învăluia odaia și luna, singura sursă de strălucire, ne lumina încăperea. Liniștea se adăpostise și ea și nu mai puteam să aud nimic. Tăcerea începea să-mi provoace teamă. Trebuia să sporovăiesc ca să îmi pot reveni.

— Nu. Tu?

O înțepătură ca și un ghimpe îmi străbătu pieptul.

— Am gânduri negre, teama mă încolţeşte, dar nu cunosc motivul. Cu tine ce este?

M-am ridicat în moalele capului și i-am tras pătura să-i văd ochii. Luna bătea pe chipul lui și observam cum se schimbase atât de mult. Parcă îl vedeam într-o lumină nouă, era o altă persoană, o persoană pe care voiam să o descopăr. Părea un copil şi în acelaşi timp un adult. Mă cutremurase percepţia aceasta.

— Așa se întâmplă de câte ori conștientizezi ceva, îți este teamă. De fapt, minții tale îi este teamă, nu ție. Se crede uitat, abandonat, nu îi place să faci ceva nou, fiindcă nu e obișnuit cu noutatea. Fiecare lecție învățată este un chin pentru ea. Încearcă să adormi, e târziu și mâine e o nouă încercare.

Starea lui îmi crea o neplăcere ascunsă. Mă simțeam o trădătoare ce vrea să-l înhațe și să-l înfulece. Atunci m-am prins, stând așa cu mine, că există posibilitatea ca hormonii mei să-și facă de cap. Trebuia să-l întreb pe Maestru legat de asta, dar uitasem că nu avem voie să facem ceva de genul, nici măcar să ne gândim la asta. Și totuși, prin mine treceau firicele de curent, fiori ce mă ținteau și îmi provocau transpirație și excitare. Doamne! De la agonie la extaz! De la teamă la sexualitate. Ce naiba aveam? M-am întors pe o parte și am privit luna ce se juca în fereastră. Frisoanele mă acopereau și mi-am tras pătura peste mine lăsând afară doar chipul distrus. Am adormit cred, după multe încercări și dezbateri mentale.

A doua zi la ora 5 ne-a trezit cocoșul dintr-o curte învecinată. Cânta din toți rărunchii, ca un tenor ce vrea să demonstreze că are talent. L-am înjurat în gând căci nu cred că dormisem mai mult de 3 ore și m-am uitat la ceasul agățat de peretele din cameră. Soarele se ridica uşor, printre nori, lăsându-mă mută de stupefacție și venerație. Iony s-a ridicat cu greu din molozul de cărămizi pe care își tolănea oasele. Păturile nu prea ne erau de folos fiind rupte și îndoite în două, abia ne acopereau și chiar și așa, în unele nopți dârdâiam de frig. Totuși, în câteva ore avea să se încălzească fiind o lună în care se preconiza căldură. A treia lună de primăvară, luna mai, una din cele mai frumoase şi iubite luni. Mă gândeam cu groază la cum ne vom descurca când iarna îşi va arăta colţii. Vom avea oare vreun strop de căldură? Vreun şemineu lângă care să povestim şi să învăţăm? Sau vom fi nevoiţi să dârdaim şi să stăm unul lângă altul până când corpul ar lua temperatura cea mai potrivită.

— Hai să mergem să mâncăm.

Vocea lui îmi gâdilă plăcut auzul. Am ieșit din încăpere pierdută printre gânduri, când la capătul holului, Maestrul se lupta cu niște nasturi șugubăți ce nu îi putea închide. Îmi făcuse semn să îl ajut iar eu m-am comformat zâmbind în sinea mea, că a ajuns el să-mi ceară ajutorul. Îmbrăcămintea lui părea nouă, un costum negru cu dungi albe, cravata maro și în picioare purta niște pantofi lucioși negri. Arăta impecabil din cap până în picioare. Părul îi era aranjat, dat cu fixativ, fața curată, mirosul strident al parfumului străbătând întreaga cocioabă. Mă întrebam, cum naiba, el își permite să fie așa și pe noi ne ține de fraieri, cu haine ponosite, și vechi de când lumea.

— Astăzi am o conferință și trebuie să mă pregătesc din timp.

— Dar ești cunoscut? Credeam că totul este în secret, i-am zis eu privindu-l în ochi.

— Nu, nu sunt cunoscut dar mai aduc tineri așa ca voi. Care vor să învețe despre planul ăsta spiritual și material. Să mâncați și să mergeți la muncă!

Eram deja înștiințați cu programul cel nobil așa că nu-și avea rostul porunca. Îmi dăduse însă de gândit treaba asta cu tinerii. Câți o mai vrea să fraierească? Și pentru ce? În timp ce în minte îmi stăruia întrebarea,

bucătăria mirosea a mâncare proaspăt preparată. Una din tipe, cred că cea care îmi vorbise urât, se pregătea să plece, îmbrăcată frumos, cu părul aranjat. Unde, doar ea știa. Noi nu îndrăzneam să întrebăm pe oamenii ăștia secretoși. Se uită la mine în timp ce învârtea în oală.

— Am făcut ceva de mâncare, dacă vreți să mâncați și voi. Și încercați să aduceți bani mai mulți! Altfel veți avea o porție mai restrânsă.

Mi-am făcut o cruce scurtă de uimire a ceea ce tocmai scosese tipa pe gură. Parcă eram rivale, îmi vorbise atât de urât înainte, iar acum și-a schimbat dispoziția de zici că nici nu s-ar fi întâmplat așa ceva. Ce naiba? Nimerisem într-o casă de nebuni? Doar aia își schimbă aşa starea de la un moment la altul. Sau poate tipa o fi bipolară?!

— Bine, am să spăl eu vasele, i-am răspuns cu un zâmbet.

— Sunt de acord! Deși de obicei fiecare își spală vasele din care a mâncat.

— Mă bucur că ești mai comunicativa în această dimineață, i-am replicat eu, în timp ce îmi puneam un sandwich pe farfurie.

— Nu sunt! Să nu înțelegi greșit. Nu suport să fiu aici. Nu e de mine! Nu vă suport pe niciunul!

— Și atunci ce cauți aici?

— Maestrul m-a salvat din ceea ce făceam înainte. Îi sunt recunoscătoare. Dar asta nu înseamnă că sunt făcută pentru evoluția spirituală. Chiar dacă el spune că Da.

— Înțeleg, îmi pare rău... nici eu nu mă simt vrednică. Dar învăț.

Fata și-a șters mâinile cu o cârpă, m-a privit câteva momente, a întins mâna și s-a prezentat.

— Alexa, dar să știi că nu-mi pare bine de cunoștință!

Mi-a întors apoi spatele și a ieșit valvârtej ca o tornadă. Mă simțeam ca într-un desen animat. Vorbise frumos și totuși o făcea cu un scop ascuns. Iony înfuleca de zor sandwichul, fără să apuce să mai respire.

— Grăbește-te! Nu avem mult timp până la prânz. Apoi trebuie să venim cu banii și avem o altă misiune pe ziua de azi.

Groaza mă cuprindea și mă rodea până în adânc. Ce ne mai poate aștepta? Iar, același lucru ca și data trecută, cerșind și prefăcându-ne săraci și oropsiți de soartă. Oare când vom avea și un alt job? Deja

Înfulecasem și eu cu o viteză amețitoare și îmi luasem rămas bun de la cocioabă pentru câteva ore. De data asta, zona în care am mers a fost diferită, nu puteam cerși tot în aceași parte, riscam să ne recunoască oamenii și să nu mai primim de pomană. Zona aleasă era Piața Victoriei. Tocmai acolo! La politicienii grași care dorm în ședințe și se lăfăie în paturi de mii de euro. Ne-am instalat cartonul rămas de data trecută scris negru pe alb, doi tineri ce așteaptă un copil și statul nu le dă un loc de muncă. Aceeași abordare, loc diferit.

— Poate ar fi mai bine să găsim altceva, am zis eu.

— Nu, ai văzut și data trecută că a mers bine. Ai primit până și haine.

— Da, de acord! Dar uiți un aspect. Mie nu mi se vede burta. Și tu ești prea tinerel ca să ai soție, i-am râs eu în față.

— Și ce? Sunt atâția care sunt tătici la vârste mai mici decât mine.

Poate avea dreptate, oricând se poate întâmpla ca un tânăr să facă o prostie cât el de mare, să nu se protejeze și să lase pe una însărcinată. Avusesem noroc cu Ovi, el era mereu precaut și niciodată nu s-a întâmplat să nu fie atent. Totuși, oamenii ar putea avea îndoieli. Nu păream deloc un cuplu de îndrăgostiți.

— Bun. Și aspectul celălalt?

— Care?

— Pentru asta ar trebui să fim îndrăgostiți. Să stăm aici, mână în mână, gură în gură. Să ne iubim! Oamenii iubesc poveștile de iubire!

Tăcea iar privirea lui exprima meditație. Avea un sens cele afirmate de mine. Îmi doream într-un fel să schimbăm strategia, poate din cauza hormonilor ce mă călăuziseră noaptea trecută. Poate îl îndrăgeam și începeam să-l cunosc. După un scurt moment, îmi zise zâmbind.

— Da, iar noi suntem îndrăgostiți.

— Ce?

Exista undeva, cumva, posibilitatea asta, ca el să fie îndrăgostit de mine? Nu, nu aveam nevoie de încă o năpastă. Maestrul ne-ar da afară de pe Pământ într-o clipită. Ne-ar trimite în alt Univers și nu am avea liniște deloc. Dar... când? Sunt conștientă că frumusețea mea atrage și totuși, nu știu de ce mă reneg. Putea fi adevărat. Iony, îndrăgostit de mine...

— Așa cum auzi, draga mea iubită.

Deja asta nu mai era o glumă. Îmi spunea *iubită*. Într-o viteză veni lângă mine și mă îmbrățișă. O îmbrățișare caldă ce îmi inundă ființa.Îl priveam drăgăstoasă, zâmbindu-i și pupându-l pe obraz. Atunci el se retrase în carapacea lui așteptând oamenii să ne miluiască cu un bănuț. Atunci m-am trezit la realitate.

— Sper că nu e adevărat...

— E în joacă, Maria. Nu mai știi să te joci?

Joacă?!

— Cumva trebuie să trăim. Sunt momente ca și acestea în care să te joci și să fii altcineva este vital. Este doar un rol!

Când vor înțelege oamenii că nu te joci cu iubirea? Sentimentele, afecțiunea nu sunt ceva de luat în râs, nu e ca și cum am putea să ne batem joc de ceea ce simțim. Pe moment mi-am adus aminte de Ovidiu. Făcuse exact ca el. Doar că dragostea lui durase 2 ani. Iony nici nu avusese treaba cu mine. Într-un fel puteam să fiu liniștită și împăcată că nu e real, fiindcă ne aștepta zile amare la școala ocultă. Dar, pe de altă parte, scânceam în sinea mea, căci voiam să fie el, el acea lumină în viața mea, acel virus ce să-mi stăpânească pornirile și să mă ajute să-l uit pe anteriorul. În timp ce mă ținea strâns de mână, o doamnă cu un copil s-au apropiat de noi, mirată și în același timp cu o privire acră.

— Ce faceți voi aici? Nu vă este rușine să cerșiți? La vârsta voastră? Mergeți și munciți, nu întindeți mâna! La cerșit toată lumea e bună! Dar să munciți ceva, nu sunteți în stare! Escrocilor!

Glasul ei era singurul ce se auzea prin hărmălaia mașinilor din Piața Victoriei. Eu rămăsesem tăcută iar Iony distrat.

— Nu avem loc de muncă, doamnă. Altfel nu am fi stat aici.

— Cum poți să minți în halul ăsta? Îmi spui tu mie că voi la vârsta voastră nu găsiți de lucru? În 2018?

— Doamnă, vă jur! Nu avem loc de muncă și nimeni nu ne primește!

Femeia ne studia din cap până în picioare, ne analiza ca pe niște criminali în serie.

— Voi anunța poliția. Așa ceva nu se poate întâmpla!

Începusem să tremur, frisoanele făcându-şi apariţia iar. Trecutul

îmi delapida prin minte jucându-se cu slăbiciunea mea. Imagini care mai de care, arestări de top, şedinţe extraordinare şi închisoarea cea rece care abia aştepta să pună mâna pe noi. Ce variante am avea, să nu primim amendă sau arestare?

La un moment dat, aud vocea celor de Sus în capul meu.

„Spune-i la doamna că îl ştii pe tatăl copilului ei. Care nu este soţul dânsei. Este un bărbat, prietenul cel mai bun al soţului. Numele lui este Marius Voinea.”

Îngheţasem. Dar nu puteam să o las pe doamna să ne înfunde şi să ne târască în mocirla cauzată de ea. Habar nu are de ce facem asta, dar de acuzaţii era bună. I-am aruncat o privire câinească, zdrobindu-i falca în imaginația mea. Poliția nu o va chema, asta-i sigur! Am eu ac de cojocul ei. Cu un zâmbet potolit, m-am întors către ea și i-am șoptit:

— Dacă sunați la poliție vom spune adevărul soțului dvs. Nu cred că v-ar conveni să știe că băiețelul este copilul lui Marius Voinea și nu al lui.

Momentul acela nu-l voi uita niciodată. M-a privit, tremurând, clănțănindu-i dintii și abia deschizându-și gura, închizând-o înapoi, neavând ce replică să mai dea. Aroganța asta poate omorî pe unii. Acum sincer, ce rău îi făcusem atât de mare încât să se bage ea în seamă cu poliția? Chiar nu avea alte lucruri mai importante de făcut? Copilul cum îl creș-tea, bârfind cu vecinele? Nu am milă față de acești oameni care nu știu altceva decât să trăncănească în stânga și în dreapta despre alții, în timp ce ei se consideră niște sfinți ce nu greșesc niciodată.

Mai avea puțin și cred că leșina, încercam să o țin dar, îmi era leha-mite de ea. Iony mă privea ciudat, strâmbându-se la mine.

— Cine... cine sunteți? Și de unde îl știți pe soțul meu? Doamne! Mi-e rău!

Femeia se ținea cu mâinile de cap căutând un loc unde să se așeze dar, surpriză! Eram într-o zonă complet deschisă, fără nicio bordură. Se vedea pe ea cât era de amețită. Copilul începu să plângă și să se văică-rească. Cuvintele mele o îndurerase peste măsură.

— Îmi pare rău, dar nu vă putem lăsa să sunați la poliție! NU facem niciun rău. Este și asta o meserie ca atâtea altele.

— De unde știți voi acest lucru? De unde?

Cum era să-i explic de unde știu? *„Ştiţi doamnă, de fapt, mi-au spus îngerii, Arhanghelii şi entităţile cereşti pe care eu pot să îi aud de ceva timp. Dar, nu vă îngrijoraţi, sunteţi în siguranţă cu noi. Tocmai cerşim ca să ducem nişte bani unui maestru nebun ce ne învaţă magie şi vrăjitorie. În rest, puteţi să staţi liniştită cu noi. Suntem cei mai sfinţi îngeraşi!”* Cine ne-ar crede după o asemenea poveste? Mai degrabă ar suna la Spitalul 9 decât la poliție. Și ne-ar închide și cu cămașa de forță.

— Nu contează de unde. Vă cunoaștem familia. Vă rog să vă ridicați și să plecați.

Femeia luă băiatul de mână și tremurând făcu câțiva pași depărtându-se de noi. Iony agitat îmi înșfăcă palma.

— Cum ai putut să faci asta?

Iritată îi dădusem drumul. Tot el era nemulțumit? Sau, poate dorea să ajungă la poliție?

— Dar ce am făcut? Păi nu ai văzut că voia să sune la Poliție? Nu puteam să risc să ne prindă poliția și apoi să dea de Maestru.

— Ești o inconștientă! Trebuia să o lași să facă asta! Cum intervii tu așa în viețile oamenilor? Cine te crezi? Dumnezeu?

Vorbele lui tăiau în carne vie. Din perspectiva mea tot ce făcusem era corect.

— Uite, acum i-ai schimbat destinul femeii. Peste un timp va muri! Ori îi va spune adevărul soțului ei și vor divorța sau el o va ucide. Aceste două variante sunt! Și din cauza cui?

Din toate variantele posibile nu am luat în calcul probabilitatea asta. În momentele de șoc și tensiune ajungi să nu mai gândești, și îngrijorarea mea luase cote ridicate. Politia era ultimul loc în care doream să ajung!

— La poliție tot vom ajunge într-o zi! Așa că nu înțeleg de ce ești atât de disperată și fricoasă! Ce crezi că îți vor face?

Gândul că îi făcusem rău acelei femei îmi tot năvălea în cap. Niciodată nu am gândit înainte să acționez. Niciodată! Și iată, trebuia să trăiesc cu povara asta pe cap, conştiinţa că undeva, există o femeie ce suferă din cauza mea.

— Trebuie să înveți, când să spui, ce să spui, cum să spui și cui să spui.

Multe înveți cât trăiești și poate mori tot prost. Experiențele fiind cele care contează la final.

Am mai rămas acolo în loc încercând să ne distragem atenția de la cele întâmplate și reluând jocul de unde a rămas. Oamenii se apropiau, ne dădeau haine, de mâncare și bani. Însă eu, eu nu mai eram acolo, locul fiindu-mi luat de o altă Maria, tăcută și tristă. Iar cea adevărată fiind lângă femeia ce o dusesem cu un pas mai aproape de iad.

CAPITOLUL 9

Nu-mi ieșea din căpățână gândul că făcusem rău voit unei alte ființe. Oi fi eu un drăcuşor împieliţat, cum mă descrise mama lui Ovi, dar nici chiar aşa. Mereu încercam să fiu de folos celorlalţi, nu să îi otrăvesc cu venin. Pornisem deja spre locul nostru obişnuit iar eu eram toată firicele de sudoare. Unde e Maria? Nicăieri, veni răspunsul instant. Nici nu mă puteam bucura de câştigul fabulos de 400 de lei care însemna mâncare mai comestibilă şi mai bună. Iony mergea pe lângă mine, tăcut şi cu o față de parcă îi murise Sfântul Duh. Reminiscenţele evenimentului petrecut îl afectase şi pe el.

— Știu că ești supărat pe mine, te rog să mă ierți.

— Nu e vorba de asta, Maria. Nu sunt supărat pe tine ci pe ceea ce ai făcut. Știu că sunt mai mic decât tine, știu că poate nu știu nimic despre viață, dar frica nu este bună. Mai știi ce a zis Maestrul nostru aseară? Să scoatem la iveală măștile noastre. Tu asta ai făcut. Nu e nicio problemă. Dar la fel de bine să știi că dacă se întâmplă ceva cu aceea femeie sau cu familia ei, este în totalitate responsabilitatea ta.

Inima îmi bătea cu forță iar picioarele nu voiau să asculte, tremurând tot drumul. Iony mă acuza pe mine de faptele acelei femei, sau mai bine spus, de responsabilitatea ei, căci un copil nu e doar așa, o fărâmă de carne. Doamne! Cât de vinovată sunt? De acord, poate nu trebuia să îi spun așa adevărul în față, dar panica de moment a fost mai mare. Și în plus, cei de Sus mi-au transmis această informație. M-am oprit și le-am aruncat în față, privind spre Cerul senin.

— Stai puțin! Îngerii mi-au zis să spun asta. Nu e vina mea!

— Și tu poți să faci diferența între îngeri și demoni?

Liniște. Prea multă liniște pentru o întrebare retorică.Cu o simplă voință mai puternică mi-am oprit gândurile și am început să scormonesc după informații. Când am coborât înapoi în corp mi s-a spus că am îngeri cu mine, oare puteau să se strecoare și demonii? Nu știam care voce e a cuiva, care a altcuiva. Mie îmi veneau vocile la fel. Poate am ascultat de un demon. Se poate să fi fost atât de tută?!

Când am ajuns în locul pe care-l numim „*acasă*”, ne întâmpină un spațiu gol și părăsit. Am găsit pe masa schiloadă din bucătărie (schiloadă fiindcă are două picioare rupte și, dacă am sta toți în jurul ei, cu siguranță ar cădea), două bilete scrise de mână. Scrisul citeț și lizibil nu putea să fie decât al Maestrului. Le-am luat în primire pe rând curioși ce aveam de făcut. Pe unul scria să mergem la conferința maestrului nostru care părea destul de importantă pentru el. Iar pe cea de-a doua să ne îmbrăcăm frumos. Mda, sigur! Dacă am avea și haine. O scurtă observație ce am uitat să menționez este că hainele mele mi-au fost arse pe motiv că au altă energie decât cele pe care le primim de aici. Ha! Ce să zic? De asta mă îmbrac în zdrențe. Mă întreb, au o valoare mai mare decât cele cumpărate de mine din magazin? Așa că am decis să mergem să ne luăm ceva mai extravagant. Aveam bănuți suficienți cât să ne și îmbrăcam și să și mâncăm bine. Eu mi-am luat o rochiță cu volănașe iar Iony un costum maroniu ce îi stătea foarte bine. Am revenit și ne-am îmbrăcat după ultima modă impusă de Maestru. Iony începuse să dea cu mâna peste costum invocând ceva cuvinte ce nu le înțelesesem. L-am lăsat în voia lui în timp ce eu mă roteam cu rochița și mă priveam în singura oglindă existentă, crăpată și aia în două.

— Unde or fi restul?

— Nu știu și oricum nu e treaba noastră. Hai să ne pregătim de conferință.

Arătam amândoi impecabili, scoși parcă dintr-o revistă glamour. I-am aranjat cravata și cămașa, iar el îmi pieptănă părul care era destul de încâlcit. Să nu zic și partea aia ce n-o suport, faptul că avem apă caldă cu țârâita? Zici că am trăi în era comunismului şi ne-ar lua tovarăşul preşedinte apa pe motiv că se consumă prea mult și nu avem voie. Ăsta e tovarășul inchizitor care ne ia apa pe motiv să ne responsabilizeze și să ne învețe să nu mai fim așa de gingași și sensibili. Halal! M-am mai privit încă o dată în oglindă și am constatat că ar fi de-a dreptul spectacular să nu ne întâlnim cu oamenii care ne-au ajutat cu bani. Ar crede că suntem niște mincinoși notorii, niște hoți de primă clasă.

Adresa era tocmai în capătul orașului în vestitul cartier Ferentari acolo unde prea puțini au curajul să intre. Dar noi nu suntem ca ceilalți,

nu? Suntem niște superoi energetici care cu o singură bătaie din palme reușim să învingem o armată întreagă. Hmm, aș vrea eu, totuși să nu exagerăm. Am avut de mers stații bune de metrou, apoi cu autobusul și chiar și cu tramvaiul. Oamenii ne priveau ca pe niște copii ce au Balul Bobocilor, eram mândră că suntem în ochii lor. După scurta impresie că vom ajunge la capătul lumii am ajuns într-un sfârșit la adresa menționată în bilețel. Clădirea semăna groaznic cu cea în care stăteam noi, păi se putea altfel? Gata să se dărâme, pe jumătate construită și cu molozul în curte. Am urcat la etaj pe niște scări ce scârțâiau și tocmai când îmi puneam întrebarea, de ce maestrul nostru are un fetiș cu clădiri neterminate, îl văd în fața unui public cât de cât numeros. La o primă vedere păreau în jur de 100 de suflete, majoritatea tineri. Scrutam puhoiul de oameni în căutarea colegilor noştri dar, nici urmă de ei. Maestrul Aurel vorbea cu multe pasiune despre şcoala pe care o înființase, o școală din care vom ieși vii sau morți (ceea ce el nu avea de gând să spună!).

— La această școală puteți să învățați să fiți voi înșivă, să fiți liberi. Evident, nu veți face tot ce vă doriți. Aveți reguli precum la o școală normală. Însă aceasta va fi școala vieții. Așa o și numesc. Aici învățați despre lume așa cum este ea în realitate, vă loviți de răutățile ei, vă cunoașteți mai bine, atât pe voi cât și pe ceilalți, vă cunoașteți umbra, legați prietenii, veți studia inclusiv Astrologie, Numerologie, Științe Ezoterice, Ocultism, Magie și tot ce este necesar pentru creșterea și evoluția voastră spirituală.

— Cât timp va dura această școală? întrebă cineva din sală.

— Până veți reuși să înțelegeți cine sunteți voi, ce faceți aici și veți ști să vă descurcați în lume pe propriile picioare. Unii veți deveni astrologi, alții terapeuți, unii vrăjitori, alții consilieri pe probleme relaționale, depinde pe ce vă doriți să vă axați.

— Și are un anumit număr de ani?

— Nu, dar are patru etape. Haideți să vă explic puțin în ce constă aceste etape. Prima etapă este IUBIREA. În primul rând trebuie să cunoașteți ce este iubirea, trebuie să-l cunoașteți pe Iisus Hristos din voi, de aceea în prima etapă veți avea lecții despre iubire. Lecțiile acestea vor fi practice. Să nu credeți că veniți ca la o școală normală unde profesorul

îți spune ce înseamnă un lucru și tu trebuie să-l înveți pe de rost. Aici eu vă spun ce este IUBIREA iar voi veți trăi ceea ce eu vă spun. Până acum, primii elevi ai mei au ajuns să aibă cabinete de spiritualitate și holistică. Dar, până nu învăţaţi despre relaţii, iubire şi tot ce înseamnă ea, nu veţi reuşi să mergeţi mai departe.

— Și cât timp durează această etapă?

— Aceste întrebări sunt nonsens, domnișoară. Nu există un număr de ani prestabilit. Până înțelegi ce înseamnă asta. Până experimentezi tot ce este legat de iubire, sexualitate, iubire pentru oameni, pentru natură, pentru Dumnezeu. Poate să dureze și ANI.

— A doua etapă care este?

— A doua etapă este cea a ABUNDENȚEI. Aici vă voi învăța să faceți bani. Să munciți. Vă voi învăța astrologia, numerologia și toate aceste științe divinatori care vă vor ajuta să fiți de folos celor din jur dar în urma cărora veți fi și răsplătiți financiar. A treia etapă, cea a SĂNĂTĂȚII, veți învăța terapiile alternative, Reiki, Prananadi, energie vindecătoare, lumină. Iar a patra etapă, cea mai importantă este cea a SPIRITUALITĂȚII. Aici veți învăța ce și cine este Dumnezeu, cum puteți să comunicați cu el, cine sunt ființele Divine, Maeștrii Ascensionați, cine sunt extratereștrii, cum puteți să comunicați cu ei și tot ce este legat de spiritualitate.

— Avem și examene?

— Sigur. Dar nu veți ști niciodată când veți fi testați pentru a ajunge în etapa următoare.

Forfota începea să se întețească, iar oamenii să șușotească pe la colțuri. Mă uitam la ei și vedeam o turmă de oi ce voiau să aibă un păstor. Maestrul îngâmfat îi privea și aștepta probabil ca tinerii să se înscrie la această minunată şi fantastică şcoală. Vorbise atât de frumos, că parcă îmi dădeau lacrimile de frumuseţe şi bucurie. Păcat că era un ipocrit ce nu ştia să spună Adevărul în faţă, cum îşi bate joc de noi, lăsându-ne fără apă caldă, cum ne trimite la cerşit şi la alte munci ruşinoase şi cum, dacă nu îi convine ceva, ne omoară ca pe niște câini. Voia să atragă cât mai mulți proști, și totuși nu se înghesuia nimeni. Lumea începea să se disipeze care pe unde, așteptând să vadă cine va face primul pas.

Va avea cineva curajul de a ieși în față și a spune: Vreau la școala dvs? Maestrul încă aștepta privind la fiecare pe rând și înclinându-și capul când cineva pleca din încăpere. Iony și cu mine rămăsesem în spate admirând mulțimea flămândă de spiritualitate.

După puțin timp, câțiva oameni ce puteai să-i numeri pe o mână, își făcură curaj să înainteze spre Aurel întrebându-l diverse chestii legat de școală. Mulți întrebau cât e prețul, ce sume colosale au de plătit dacă își trimit odraslele la mântuirea sufletului lor, dar Maestrul pe un ton blajin le spunea că el nu vrea bani ci caută doar tineri dispuși să învețe și să devină mari vindecători. Mă înfundase râsul și îl înghionteam pe Iony, abținându-mă cu greu. Era culmea să ceară bani pentru cocioaba acea în care locuiam. Strigător la cer. Îmi pierdusem răbdarea la un moment dat, și îi spusesem încet la ureche colegului meu.

— Iony, hai să mergem acasă.

— Stai, să-l aşteptăm pe Maestru.

Mârșăvia lui mi se părea de nedescris. Atâtea vorbe frumoase pentru nimic! Dar cei din jur bineînțeles că nu aveau cum să vadă asta, credeau fiecare cuvințel, și părea cu adevărat Raiul pe Pământ. Ce nu știau ei sărmanii era că Raiul se putea transforma rapid într-un Iad.

— Nu plecați, mergem împreună!

Vocea baritonală a Maestrului mă trezi din gândurile sadice. Nu îmi mai ardea să rămân acolo nicio secundă. Eram prea sătulă de minciunile deghizate într-un ambalaj frumos.

— Uite, veți avea colegi noi. Mâine de dimineață vor veni împreună, faceți cunoștință cu ei.

Doi băieți și o tipă se hlizeau la mine. Fata frumușică de fel, șatenă cu ochii căprui, nu cred că avea mai mult de șaisprezece ani, iar băieții păreau mai vârstnici, douăzeci, douăzeci și trei.

— Eu sunt Maria, le-am spus eu întinzându-le mâna.

— Arthur, îmi pare bine, zise unul din ei.

Ochii lui verzi mă țintuiau într-un alt Univers. Stăruia prea mult, prea fix și mă făcea să devin sfioasă. Totuși, nu puteam să nu remarc faptul că arata precum un fotomodel, scos parcă dintr-o revistă de modă. Nu înțelegeam ce căuta, printre noi, muritorii de rând.

— Eu sunt Marian, surâse și celălalt.

Acesta părea mai șters, lipsit de strălucire și frumusețe, iar mie nu îmi exprimase nimic. Ochii îi erau de o culoare închisă, căprui cred, părul blond și cam atât remarcasem la el.

Fata nu zise nimic și aveam impresia pe moment că nu vrea să mă cunoască. Oricum, eram obișnuită deja cu Alexa, care făcea la fel.

— Tu? Nu dorești să te prezinți?

— Este mută, îmi răspunse cel ce se prezentase ca fiind Arthur.

Dumnezeule! Oare cum poate trăi fără să vorbească? Eu aș înnebuni să fiu nevoită să tac, și așa mentalul meu turuie non-stop. Ochișorii fetei erau triști dar, exprimau și o blândețe inumană. Și totuși, cum va putea evolua dacă nu are grai? Mă frământa această întrebare.

— Îmi pare foarte rău...

— Stai liniștită!

Arthur îmi zâmbi și îmi atinse umărul în semn de respect. Fermecător, bine crescut, cam multe calități pentru un căutător al Adevărului Spiritual. Ochii lui continuau să țintească chipul meu și simțeam cum sunt tot mai pudică. Îmi întorceam privirea dar el o căuta mereu, agățându-se de mine. Îmi părea atât de straniu și totuși atât de incitant. Mi-am alungat gândurile nebune din minte și am ascultat de Maestrul care ne făcea împărțeala.

— Voi toți veți face parte din același grup. Și veți dormi împreună. De fapt, dacă mă gândesc bine, Arthur, Iony și Maria vor sta împreună în aceeași cameră. Iar Marian și India vor locui cu celelalte fete, zise maestrul.

Cu doi băieți într-o cameră? Wow! Totuși, ceva nu mirosea a bine. Îmi știa slăbiciunea pentru povești de dragoste, îndrăgosteli și probabil voia să mă ţină sub observaţie aşa. Cum încalc sau vreau să încalc regulamentul, cum mă va omorî. Până la urmă, cred că asta şi vrea. Să ne ducă la pierire.

Am luat-o din loc cu inima cât un purice. Arhur, Marian și India au străbătut clădirea luând-o în altă parte, în timp ce noi, cei de la Școala Ocultă, ne-am îndreptat spre mașina Maestrului.Mă tot uitam în spate să-i văd pe unde îi duceau pașii, dar parcă dispăruseră în noapte.

Mașina Maestrului era parcată într-o zonă mai ferită, acolo unde nu putea fi atinsă de gazdele din zonă. Avea un BMW mai vechi, dar care încă își făcea treaba programată.

— Haideți, urcați sus. Maria, evoluția spirituală nu te scutește de la a avea bani și lucruri materiale. Dar vei învăța tu mai târziu, zise el în timp ce porni motorul.

Îmi ghicea toate gândurile, emoţiile şi energia. Nu-l puteam suferi pentru asta!

— De ce ai vorbit așa de frumos despre școala asta și ai mințit? mi-am dat eu drumul la vorbe.

— Cu ce am mințit? Este purul adevăr. Ți-am spus și ție că sunt patru trepte.

— Mă refer la școală. Ai vorbit foarte frumos. Dar adevărul este altul.

— Maria, eu știu ce oameni să aduc la școala aceasta. Și mai știu și cine sunt toți. Chiar dacă am vorbit frumos, am reușit să adun doar 3 tineri. Ți se pare mult? Din 100 de oameni?

Înghiţeam în sec. Măcar nu prostise mai mulţi, tot era bine aşa, 3 din 100. 3 suflete pierdute...

— Eu nu iau la mine decât pe aceia care au mai fost cu mine în alte timpuri și vieți.

Gura îmi rămăsese închisă perfect zici că era un fermoar. Vieți trecute? De unde a mai scos-o și pe asta? Chiar mă crede atât de fraieră încât să accept că există o viață anterioară? Dacă ar fi adevărat, ne-am aminti toți ce am fost, ce am făcut și cu cine am fost. Am știi instant cine este fiecare dintre cei pe care îi cunoaștem.

Continuă să conducă, în timp ce traficul devenise mai fluid.

— Cum a fost azi? Maria, tu ești singura cu probleme. Nu știu ce e cu tine. De fapt știu. Rațiunea ta nu te lasă în pace. Nu poți să renunți din cauza ei. Vei avea mult de suferit din cauza asta. Ce a fost cu reacția ta de azi? Ți-am spus să fii atentă la masca pe care o porți? Tu te crezi o fată bună, de treabă, drăguță, iubitoare. Ai văzut că ești dracu în persoană?

Inima mi se opri pentru un moment și îmi tot făceam semne să

mă liniștesc și să trag aer în piept. E una să recunosc eu că sunt dracu împielițat, și alta să îmi spună cineva în față. Nu, nu puteam să accept că sunt atât de rea și arțăgoasă. El nu vedea și faptul că aș face orice să îi ajut pe cei din jur? Hmm... normal, asta este o calitate ascunsă, nu apare la suprafață.

Între timp, ajunsesem la destinaţie. Casa precum o lăsasem aşa o şi găsisem. Nici urmă de colegii ceilalţi. Credeam că sunt cu Maestrul la conferinţă şi de fapt, nu erau de găsit nicăieri. Ne-am uitat în fiecare cameră, dar sufla vântul peste tot.

— Unde sunt ceilalți? am întrebat eu...

Maestrul încercă să respire de câteva ori adânc şi se puse în poziţia lotus. Mâinile îi erau în formă de rugăciune şi ochii închişi. Agitat, reveni înapoi, privindu-ne şocat.

— Alexa, împreună cu ceilalți, au fost răpiți...

CAPITOLUL 10

Privirile noastre îl căutau pe Maestru mai ceva ca într-o scenă dramatică. Ochii i se mișcau când în jos, când în sus, mâinile nu-și găseau locul iar noi torturați de emoția veștii, tremuram încet, fără vizibilitate. Cine ne-a pus gând rău? Știau unii ce se întâmplă cu noi, cum trăim, ce inepții învățăm? Iar răpirea din câte știam, este un lucru laborios, cineva care să ne urmărească, să ne știe toți pașii, când plecăm, când venim. Cumva, inima îmi cânta de bucurie că nu fusesem acasă, mă rog, în groapa asta de gunoi și nu mă luase pe mine. Asta îmi mai lipsea! Să petrec clipe de groază mai puternice decât ce se întâmplă în hârdăul ăsta. Maestrul, probabil sesizându-mi gândurile își aduse aminte că exist și își binoclă ochii în irisurile mele. Spumega de furie. Strângea din dinți, din pumni și se învârtea ca un titirez.

— Și problema grava este că lor le place acolo.

Neuronii mei plimbăreți încercau să desfacă enigma propusă de însuși Maestrul. Tineri răpiți cărora le place să fie răpiți. Păi nu mai bine construim noi frumos un scenariu, îl jucăm, îl filmăm și apoi câștigăm și câte un Oscar pentru interpretare? Tâmpenie mai mare nu-mi fusese dat să aud. Și totuși, marele magician tremura de indignare, sau poate și frică?

— Mă tem pentru viața lor. Le-am spus exact ce v-am spus și vouă, aici nu vă faceți de cap, nu sunteți aici să vă bateți joc ci să învățați și să experimentați, să evoluați. Le-am spus că e greu. Le-am spus că se vor întâmpla multe. Și uite, au ajuns într-un punct în care nu știu ce va fi. Chiar dacă mulți spun că eu sunt Atoatevăzătorul. Da, dar de data asta au de ales. Ori vor reveni înapoi, ori vor pleca pe lumea cealaltă...

Cutremur mai mare nu putea să fie în ființa mea! Iar moarte, iar crimă, iar pedeapsa capitală. Tot stăteam să mă gândesc dacă nu cumva eram în alte epocă și nu știam eu. Iony ședea lângă mine, drept ca un stâlp și cu o expresie vidă. Nu puteam să citesc nimic pe fața lui căci era insesizabil. Părea un roboțel ce execută ordinele unui proprietar sau

un păpușar la circ. Dădea o impresie de om veșnic ascultător, cuminte și executant. Iar mie mi se zbârlea părul pe mâini când îi observam obediența cronică.

— Va trebui să mergem după ei. Veți învăța și voi ce înseamnă viața. Da, va fi o lovitură grea pentru toți. Însă este important să o facem!

Plecase din odaie și mă lăsase cu grabnic ascultătorul care era deja pregătit de plecare. Mă uitam la el consternată încercând să înțeleg dacă are ceva de spus, dacă vrea să facă ceva și din propria inițiativă sau toată viața lui va însemna Maestrul și școala de ocultism. Fața mea însă trăda scepticismul și dezolarea dar, cel mai tare curiozitatea.

— Oare ce s-a întâmplat?

— Vom afla de îndată, mi-a răspuns Iony.

— De ce ești uneori așa de nepăsător?

— Fiindcă n-am venit aici să ne atașăm!

Vocea lui sună ca urlată de îmi venea să mă bag cu capul sub pământ. I-am întors răspunsul mental, înjurându-l în gând pentru nesimțirea lui. Porția de fericire și prietenie s-a încheiat! Nu mai voiam niciun fel de pact cu el și nici măcar să dormim în aceeași încăpere. Maestru se întorsese și ne-am urcat iar în mașină. De data asta conducea cu viteza gândului, căci nu trecuse mult şi deja eram în celălalt capăt al orașului.

— Îmi pare rău că azi nu avem ore, voiam să vă învăț ceva frumos. Să vă spun o poveste despre iubire. Dar poate când ne întoarcem. Dacă totul va ieși bine.

Drumul, tot mai pietros și plin de bolovani ne anunța că suntem undeva pe la periferia Bucureştiul. Atenţia îmi era mai mult concentrată pe Maestru decât pe drumul în sine, şi inima îmi bătea tot mai tare, cu fiecare acceleraţie. Pe drum eram tot mai îngrijorată. Tonul maestrului nu era tocmai plăcut. În aer mirosea a scandal, a oameni negativi și care vor să facă doar rău și să pornească un război. Mă temeam. Dacă și maestrul se teme, e ceva ciudat la mijloc.

— Am ajuns. Vă rog să faceți liniște. Nu scoateți niciun pas.

Eram într-o fostă fabrică. Și aceasta dărăpănată.În viața mea nu mai văzusem atâtea demolări și clădiri părăsite. Or avea ceva semnificație? Sau, poate dorința Maestrului de a fi smeriți și a ne mulțumi

cu ce avem. Totuși, pentru o școală, mi se pare cam demodat, demn de anii preisorici. Evoluția din perspectiva mea înseamna altceva. Am păşit încet, fără să se audă nicio muscă şi ne-am ascuns după un butoi cu vin. Scrutam priveliştea cât mai tăcută şi ochii începeau să mă doară la vederea peisajului înfiorător. Colegii noştri erau legaţi la gură cu un fel de leucoplast, strânşi cu o sfoară, din gură le curgea ceva alb şi păreau leşinaţi. Sau chiar morţi?! Un om îndesat, chel, cu o privire de-ţi zburlea pielea, şi înalt cât Maestrul, stătea la taclale cu cei care mai erau conștienți.

— Deci nu vreți să spuneți ce învățați acolo. Vreau să știu despre Maestrul vostru! V-am rugat cu binele, cu frumosul, vreți să vă scot și ochii?

Alexa, leșinată, arăta ca o vrăbiuță zgribulită, o altă fată, pe care nu o cunoșteam încă, avea pielea feței albă, semn că murise deja. Iar unul dintre băieții din grup stătea cu gura întredeschisă având agățat de dinți un fier ruginit. Ce înfiorător! Mi se întorsese stomacul pe dos și căutăm o sursă de supraviețuire, aer, apă, lumină, ceva. Mă uitam la Iony iar el părea neafectat. Maestrul cu un curaj ieșit din comun a făcut un pas în față și s-a prezentat măiestos tipului grețos.

— Sunt aici! Ce vrei cu mine?

Dacă aș fi avut un creion și o planșă aș fi desenat fața acelui neghiob. Arăta precum un credincios ce îl are în față pe Dumnezeu și e prima oară când îl vede după îndelungi mătănii și zile de post și acatiste. Tresări pe moment, apoi încercă să îl atingă cu o teamă indiscutabilă.

— Atoatevăzătorule, cum ai ajuns aici?

Maestrul a înaintat spre el, țintuindu-i privirea și aruncând flăcări prin proprii ochi. Corpul începuse să-mi tremure fără să mă pot controla și dinții din gură să-mi clănțăne. M-am așezat mai confortabil, atât cât putea, ascunzându-mi fața, să nu cumva să dea și de noi.

— Nu asta contează, spune-mi ce dorești! Hai dă cărţile pe faţă. Vreau să îmi spui ce nevoi ai de la mine. Dar nu înainte de a-i dezlega pe copiii mei.

Hohotele de râs împânzeau fabrica, străjuind de-a lungul și de-a latul încăperii. Avea un râs zglobiu, de clovn prost care acum și-a terminat

reprezentația și vrea să i se ofere răsplata. Cheliosul nu avea niciun gând să se predea așa ușor.

— Ai vrea tu! Nu! Oricum, pe cine vrei să mai dezleg? Sunt aproape morți, toți!

Pumnii maestrului erau încleștați și ochii îi ieșeau afară de furie. Se apropie și mai mult de el răsuflându-i aproape în ceafă. Noi asistam în fața scenei ca la cinema, cu deosebirea că nu eram doar privitori ci făceam parte din acțiune și teama ne acapara cu fiecare moment.

— Nu sunt morți!

— Aaaa... sau poate reușești tu să-i învii și să-i faci la loc?

— Nu e treaba ta asta! Cu mine ai ceva, nu cu ei!

— Păi era ușor pentru ei dacă îmi spuneau de la început ce i-am întrebat. Dar cum nu s-au sinchisit să vorbească...

Chelosul ar trebui să se pună pe învățat bunele maniere. Cei șapte ani de acasă îi lipsesc cu desăvârșire.

— Știu ce vrei, Chelosule. Vrei putere. Ei bine, nu se poate. Eu nu am de gând să învăț oamenii să devină puternici pentru a-și folosi putere în scopuri distructive. Dacă eu te învăț tot ce știu eu, tu ai distruge planeta. Nu mă lasă Cel de Sus să fac asta! Am să iau copiii și am să plec.

— Asta crezi tu, Maestre. Nu pleacă nimeni de aici! Până nu îmi răspunzi la întrebări.

Şi scoase din şold, un pistol. Prima oară în viaţa mea când vedeam cum arată un pistol adevărat, ce-i drept la o anumită distanţă dar, totuşi. Mă întrebam adesea cum pot unii să fie atât de cruzi şi să îşi folosească puterea prin acel instrument odios? Nu-mi ieşeau din minte dăţile când acasă mama se uita la știri și prezentau cazuri de ucidere din culpă. Fie din gelozii, din avuții sau orice altceva, oamenii sunt în stare să folosească ceva nociv contra altuia. Și atunci unde mai e dreptatea lui Dumnezeu? Mintea mea fugea departe, de data asta, nu mai eram doar eu, eram mai mulți. De Iony mă atașasem deja, până și Maestrul îmi era oarecum simpatic, iar Alexa și celălalt băiat la fel. Tot ceea ce construia nenea Aurel, noi risipeam sau ascundeam. Lângă mine am simțit dintr-odată o mișcare, Iony făcu un pas în față. Îl țineam strâns de corpul meu cu mâna dreaptă unită de a lui. Nu voiam să-l las, dar el se dezlipi de

mine și se ridică în picioare. I-am făcut semn cu degetul să tacă, să vină înapoi, viața noastră unde e? El risca totul, totul pentru ce? Totuși, nu dădea dovadă de simțire și făcu un pas în față. Ieșise...

— Oprește-te!

Vocea lui tună în toată clădirea ce stătea să cadă pe noi. Un firicel de liniște împânzi încăperea strecurându-se printre noi. Iony reuși ceea ce nici Maestrul nu fusese în stare, să clădească imperiul păcii. Timp de câteva secunde totul se opri în loc și spațiu. Privirea îi era fixată pe mecla odiosului care începu iar să râdă frenetic.

— Iony, crezi că mă poți opri tu pe mine?

Wtf?

— Tată! Am crezut că este suficient faptul că am plecat de la tine. Chiar am crezut că-ți pasă. Acum văd că nu este așa și ești un criminal. Îmi pare rău de asta. Dar dacă tot ești atât de viteaz, te rog, dă-le drumul ăstora și omoară-mă pe mine. Știu că niciodată nu m-ai suportat și viața cu mine a fost un chin. Te scutesc de tot. Măcar omori o singură persoană nu atât de multe suflete.

Tatăl lui Iony?! Cum Doamne iartă-mă să aibă un asemenea monstru ca tata? Asemănarea dintre ei doi putea fi comparată cu asemănarea între un bou și o reptilă. Nu aveau absolut nimic în comun! Nici la capitolul bun simț, maniere, responsabilitate și judecată. Ajunsesem să-l înțeleg pe bietul băiat. Îi era de mii de ori mai bine cu Maestrul, chiar dacă trăia cum trăia, decât lângă un asemenea animal. Cheliosul îl privi de la distanță, moment în care uitasem să mai iau aer. Părea că regretă, părea atât de smerit în acele momente, puteai să juri că îi fusese învins orgoliul de criminal. Maestrul îl bătu pe umăr și îi spuse cu voce tare, cât să audă întreaga clădire și toate dobitoacele ce-l locuiesc.

— Iony, du-te la locul tău. Aici este o problemă de rezolvat între mine și tatăl tău. Nu este treaba ta. Te rog să mă asculți!

Strașnic copil! Nu voia sub nicio formă să asculte de cel care îi vrea binele și îl povățuiește spre propria bunăstare. Se îndepărtă de Maestru și merse țintă spre tatăl său, îi luă pistolul din mână și îl îndreptă spre capul lui. Dumnezeule! Inima mea își începu bătăile rapide și capul îmi vâjâia. Priveam îngrozită, așteptându-mă la ce e mai rău. Iony era

prietenul meu, colegul meu de suferință, cum aș putea să nu mai fiu lângă el, să nu-l mai văd sau să nu mai învăț lucruri interesante? Din clipă în clipă, sunetul acela al morții putea să plutească în aer. Nu eram pregătită pentru pierderea lui, cum aș fi putut fi?

— Nu te prosti, Iony, îi luă tatăl lui pistolul. Nu am nicio treabă cu tine. Nici nu te iubesc, nici nu te urăsc. Îmi ești indiferent. În schimb, Maestrul tău îmi este dator vândut. Stie el foarte bine. Când eram amândoi bețivani și stăteam prin cârciumi, beam ca apucații și ne promiteam că niciodată nu ne vom despărți și vom fi prieteni pe viață.

— Tu ai ales altă cale, Cheliosule! Ai preferat viața asta iluzorie, calea materială, puterea decât calea spirituală. Ți-am spus de multe ori să vii cu mine. Adu-ți aminte. Acum ce vrei?

— Vreau să știu tot ce știi tu! Asta vreau!

— Asta nu se poate și tu știi prea bine. Locul tău nu mai e pe calea spirituală. Ți-ai pierdut locul demult. Dumnezeu nu așteaptă mii de ani după tine. Pedepsa ta acum este să stai aici și să te chinui!

Lacrimi bocitoare începeau să se reverse din ochii bulbucați ai criminalului. Se puse în genunchi, strângând din pumni și curgându-i sudoarea pe frunte.

— Am cancer, Maestre. De asta sunt atât de disperat!

Vestea căzu ca un traznet pe fețele compatrioților mei în timp ce mie îmi era indiferent. Câți nu mor din cauza acestei boli? Câți oare nu se chinuie, dorindu-și să mai apuce o zi, o oarecare zi, să mai stea lângă cei dragi, să mai zâmbească odată, să se mai certe sau să plângă. Și, nu mai au această șansă. Iar omul ăsta își dorește ceva mai presus de voința lui Dumnezeu. Cine suntem noi să ne dorim ceva mai mult? Niciodată nu ne mulțumim cu ce avem și ne dorim tot mai mult până cădem din picioare direct în groapă.

— Ți-am spus, asta e pedeapsa ta! Iar dacă mă omori crezi că rezolvi ceva? Oricum nu există MOARTE. Poate că trupul îmi va putrezi în pământ, dar spiritul se va înălța la Cer și de acolo voi reveni într-o altă viață.

— Nu vreau să te omor, vreau să mă ajuți să mă vindec, răspunse între sughițuri cheliosul.

— Asta nu se poate! Ți-am zis că ești pedepsit și că nu te va ajuta nimeni. Ți-am spus că nu mai ai nicio șansă. Tu crezi că Dumnezeu dă milioane de șanse? Băiatul tău va reuși să te vindece prin curățarea karmei familiei tale. Dar până atunci vei fi plecat demult.

— Nu vreau să mor, te rog din suflet, ajută-mă! Și apoi îi voi elibera pe copiii...

Disperarea omului făcuse loc pentru puțină milă, însă după ce am observat asta, m-am întremat la loc, gândind lucid. Era o bestie. Voia să se salveze fără să ţină cont de împrejurări, în plus, crima este una din cele mai crunte păcate.

— Dacă eu te ajut voi primi o pedeapsă din Cer. Nu se poate asta! Crezi că eu nu vreau? Crezi că nu mă doare când vin oameni la mine care vor să se vindece și nu e permis? Trebuie să plătești pentru asta. Trebuie să treci prin asta. Este singura cale prin care poți curăța viața mizerabilă pe care ai avut-o și viețile anterioare în care ai făcut rău. N-am ce să-ți fac. Nu îmi este permis. Te-aș ajuta cu drag! Dar nu pot...

Înghiţeam în sec.În ce lume trăisem până acum şi dintr-odată m-am trezit prinsă într-o altă realitate. Una care din perspectiva mea este mult mai tragică şi mai dureroasă. Creştinii cred că Dumnezeu te pedepseşte dacă faci şi greşeşti, însă tot ei spun că El te iartă şi îţi oferă o nouă şansă, precum a făcut şi Iisus. Iar Maestrul îţi taie din faşă orice ocazie de a te schimba. Cât de diferite sunt aceste culturi. Şi dacă nu au dreptate niciuna?!

— Ai avut atât de multe șanse, cheliosule. Infinite. De ani de zile mă rog de tine să te îndrepți. E târziu. Îmi pare tare rău!

Căzut la pământ, cheliosul plângea în continuare, cerându-și iertare infinită. Urla cât îl ţineau plămânii în timp ce bătea cu pumnii în podea. Maestrul își luă privirea de la el și începu salvarea puilor lui. Îi ridică în brațe pe fiecare dintre ei, îi pupă și făcu ceva incantații invizibile. Cu mâna în aer, ridicată asupra lor, desenă câteva semne, atât în jos cât şi în sus. Apoi se puse în poziţia rugăciunii şi rosti cuvinte doar de el ştiute, eu vedeam cum bolboroseşte ceva. Lacrimi curgeau pe obrazul lui şi le închiseră ochii celor doi care nu mai erau printre noi. Alexa buimacă, tresări şi îşi ridică privirea în sus. Tremura din toate încheieturile,

rămăsese fără forță și nu mai avea nici lacrimi. Îi înghețaseră pe față. Singura dintre cei trei care supraviețuise. Singura, care avea să vină cu noi înapoi acasă. Își opri ochii în jur și îi văzu pe cei doi, deja plecați. Un urlet zgudui încăperea nimerind în sufletele noastre. Maestrul era rupt, istovit și căzut la pământ.

— Îmi pare rău... nu mai pot să le fac nimic. Au avut nevoie de asta. Nu mai pot să-i întorc la viață. Copiii mei...

O scenă atât de terifiantă își făcu prezența în fața mea, încât credeam că sunt într-un film. Toți plângeau, urlau, fiecare cu durerea lui. Până atunci nu văzusem atâtea lacrimi de durere pe chipul Maestrului. Curgeau, curgeau, fără să se oprească, ca un râu ce nu își găsește sfârșitul nicăieri. Obrajii îi erau împăienjeniți iar gura căută cuvintele cele mai potrivite. Nu-mi puteam stăpâni nici eu compasiunea și în mod evident începusem să mă integrez grupului. După ce îi pupă din nou, le dădu binecuvântarea să plece în Voie. Maestrul se întoarse spre noi. Eu încă ascunsă, cu durerea înfiptă în inimă, și lacrimi tărăgănate, iar Iony lângă tatăl său, încercând să-l liniștească. Nu-i cunoscusem bine, nu aveam istoria lor povestită dar, au fost colegii mei. În final, cu mult curaj și obediență am ieșit și eu de la locul meu, și am mers spre Alexa, pe care am luat-o în brațe. Mă privea absentă dar, era o absență a fericirii. Cel puțin asta deslușeam eu în chipul ei îngălbenit. Mi-a făcut un semn că e ok dar, încă străină de evenimentele petrecute. Cheliosul încercă să-şi alunge starea primordială ce o avusese înainte să ajungem aici şi Iony îl bătu pe umăr. Vorbeau ceva, nu puteam să-mi dau seama ce, iar apoi Maestrul ne făcu semn să plecăm.

— Cheliosule, îți doresc să alegi calea cea mai potrivită, fie aici, fie dincolo... îl îmbrățișă și apoi ieșirăm din clădirea dărăpănată.

Alexa abia dacă putea să scoată un cuvânt. Încă îi clănțăneau dinții în gură, și tremura destul de tare. Siguranța zilei de mâine o căuta cu aviditate, probabil nu se așteptase să aibă o așa soartă și să i se întâmple o răpire ca în basme.

— Am crezut că o să mor, Maestre.

— Nu, nu e timpul tău încă. Colegii tăi trebuia să treacă prin asta. Îmi pare tare rău. Mi s-a spus că a fost alegerea lor. Niciunul nu a luptat ca să mai rămână aici. E mai bine pentru ei acolo unde sunt acum.

— Dar nu am să-i mai văd niciodată...

— Ba da. Am să vă învăț cum puteți ieși în astral, și te vei întâlni cu ei. Dacă este permis.

Părea să se îmbujoreze parcă puțin la față, și schiță un zâmbet scurt. Iony, la fel ca întotdeauna, tăcut și meditativ, ascultă și era prezent, fără să intervină într-un fel.

— Omul acesta era atât de nebun și sălbatic. Direct cu pistolul a venit după noi. Ne-a luat pe fiecare și ne-a legat și ohhhh Doamne! Nu pot să povestesc. Îmi este atât de greu...

— Liniștește-te! A trecut... nu mai rămâne acolo. Acum suntem în mașină. Ce a fost atunci, a trecut. Învață să fii aici și acum. Ai văzut că și eu am plâns acolo după ei. Apoi gata. Le-am dat drumul. Sunt la volan și ajungem imediat acasă. Dacă mai rămân în situația ce a fost, nu îmi fac bine nici mie nici celor din jur.

Cât de simplu de spus, și ce greu de făcut. Ar fi extraordinar să putem să fim așa cum zice Maestrul, doar în momentul de Acum fără să ne mai gândim la ce a fost, ce va fi. Strict ce avem de făcut și atât. Dar, noi nu suntem în stare să trăim, ne frământam mereu, vrem să fie într-un anume fel viața iar dacă nu iese așa, ferească Sfântul! Ies toți dracii din noi. Obișnuința asta de a fi una cu trecutul, a rămâne acolo până la epuizarea fizică și mentală izvorăște de undeva. Și, de parcă nu ar fi de ajuns, mai dăm un cot și la viitor, poruncindu-i să ne asculte, că de nu, vai de el! Gândurile sunt ca niște paraziți, derulează în minte, iar și iar și iar. De parcă am putea schimba ceva!

Mașina oprise și ajunsesem iar în vechiul lăcaș. Denumirea „*acasă*” se potrivea acum mult mai bine. Dar, nu mai era la fel. Din toți câți am fost mai rămăsesem trei. Prima fată care a plecat, cea omorâtă de Maestrul și cei doi de azi, și-au luat zborul spre idealuri mai înalte. Din toată școala mai suntem eu, Iony și Alexa.

— Alexa, vei dormi în seara asta cu Iony și Maria. De mâine, avem alți tineri. Doi băieți și o fată. Tu vei sta cu fata și cu unul din băieți. Iar Maria cu Iony și Arthur separat.

— Bine.

— Ca să mai destindem atmosfera și să vă reveniți, aș vrea să facem

acum lecția aceea despre iubire. Deși cred că Iony și Alexa și-au primit câte o lecție, în această seară.

— Care este lecția?

— Alexa, în primul rând, tu înainte nu ai vrut să mai rămâi aici. După ce ai fost răpită, nu ai vrut să mori. Te las pe tine să decizi ce lecție ai avut. Cum e mai bine? Să mori sau să te împaci cu ideea că ești aici si să trăiesti aici?

— Aș vrea să-mi cer iertare, Maestre. Nu mi-am dat seama de asta, însă niciodată n-am fost recunoscătoare că sunt aici și învăț. Fiindcă nu le vedeam sensul. Până acuma seara. Când am fost acolo atât de aproape de moarte, am simțit ce este viața. Și da, când m-ai scos de acolo de unde căzusem credeam că am venit într-un loc precum IADUL, dar acum privesc totul dintr-o altă perspectivă. Aș vrea să mă ierți.

Alexa căzu în genunchi, implorând iertarea. Maestrul o ridică și îi zâmbi.

— Nu trebuie să faci asta. Eu mereu iert. El mereu iartă. Dar prin lecții. Prin experiențe. Ceea ce s-a întâmplat cu tine nu a fost întâmplă-tor. Trebuia să treci prin asta.

Iony ascultă cu luare aminte tot ceea ce se vorbea.

— Lecția ta care a fost, Iony?

— Să-mi iert tatăl. Eu până acum nu am reușit să-l iert. Și poate că este ultima oară când l-am văzut în viață. După câte îl cunosc, poate se va sinucide.

— Tu ai fost motivul pentru care el a renunțat la violența ce cloco-tea în el. Și-a dat seama ce prostie a făcut în momentul în care tu ai venit să te jertfești pentru mine și colegii tăi. I-ai dat o lecție valoroasă.

Colegul meu era un exemplu de curaj și devotament. Nu știu dacă vreodată am să reușesc să ating nivelul lui.

— Iony, îți mulțumesc mult, îi zise și Alexa, atingându-l pe mâini.

— Vă mulțumesc. A fost chiar o zi plină.

Maestru se făcu confortabil în fața noastră, urmărindu-ne privirile.

— Lecția de azi era chiar despre iubire. Am să vă spun o poveste. Nu știu dacă ați auzit-o până acum. Dar va scăpa câteva lacrimi celor mai sensibili dintre voi. Nu este o poveste oarecare. Poate fi chiar și

adevărată. Într-un sat, trăia odată doi frați gemeni. Erau identici. Singura deosebire dintre ei era caracterul lor. Unul din ei era blând, sensibil, fermecător pe când celălalt era războinic, îngâmfat, încăpățânat și rău. Cel mai războinic avea tot timpul chef de prostii și răutăți. Într-o zi au mers împreună prin pădure. Și se rătăciră. Cel blând și bun îi spusese că a văzut o potecă pe care să meargă spre casă. Celălalt însă, ca să nu fie cum zice fratele lui, îl contrazise și îi spuse că a găsit o altă potecă mai bună. Cel sensibil îl ascultă deşi ştia că nu este poteca bună. Dar din dragoste pentru fratele lui, merseră pe acolo. La un moment dat, un lup apăru în zare. Cel rău se sperie şi începu să îl blameze pe cel sensibil că este vina lui. Dar el ştia că nu se va întâmpla nimic. „*Stai liniștit. Nu vei muri. Doar corpul moare*." Lupul dispare. După câteva ore apăru în calea lor un leu. De data asta nu mai avuseseră cale de scăpare. Cel rău iar îi reproșa că este vina lui. "*Stai liniștit. Nu vei muri. Doar corpul moare*." Leul dispăru și el ca prin farmec. După alte câteva ore în care se tot învârtiră în cerc ajunseră la o fântână. Aici cel rău gustă el primul apa. I se păru că nu are un gust bun dar îi spuse celuilalt, „*bea liniștit, e foarte bună!*" Cel blând bău destul de multă apă până i se făcu rău și căzu la pământ. Cel rău satisfăcut de răutatea lui îi spuse, „*acum o să vezi cum m-am simțit eu toată viața! Din cauza ta eu am fost cel rău tot timpul. Niciodată nu am reușit să fiu pe placul părinților noștri. Niciodată nu am făcut decât să le arăt că eu sunt diferit. Dar de fapt, eu sunt bun. Și tocmai fiindcă te iubesc, te las să pleci într-o altă familie, într-o altă lume și într-un destin mai bun!*" Cel blând muri cu zâmbetul pe buze și îi mulțumi fratelui său că l-a salvat.

Dacă privim dintr-o anumită perspectivă cel rău ni se pare rău nu? Dar fratele cel bun nu putea să fie altceva decât bun, atâta timp cât trăia în aceea familie. Nu puteau fi amândoi la fel și la caracter. De aceea fratele cel rău i-a făcut un bine, lăsându-l să plece pentru a alege o altă cale de evoluţie. Este o poveste adevărată pe care o ştiu de la cel care mi-a fost mie maestru. Deci, nu judecaţi un om după faptele lui, căci nu aveţi de unde să ştiţi pentru ce se întâmplă ceea ce se întâmplă. Poate fi o hotărâre de Sus. Dumnzeu ştie întotdeauna cel mai bine!

Am stat mult să reflect la această poveste. Ziua trecuse, plină de

peripeții, spaimă și tot tacâmul. Ce am avut de învățat? Am câștigat ceva din toate acestea, o lecție, ceva valoros? Urma viața să-mi arate și să mă îndrume spre toate răspunsurile ce mintea mea le aștepta.

CAPITOLUL 11

Dimineața dezvelea corpurile noastre și tot așternutul într-o lumină caldă și blândă.Cu un ochi deschis și celălalt agățat de pupilă mă trezeam sufocată de vocile tari ale colocatarilor noștri. Iony era tot lângă mine, parcă surd și orb la tot ce se întâmplă în jur. Aiurită, am rămas cu respirația sacadată privind când în stânga, când în dreapta. Amintirile din seara precedentă reveneau nefiind deloc supuse voinței mele conștiente. Una după alta, treceau prin ecranul meu mental ca un alai împărătesc. Mișcarea lor continuă îmi dădea impresia de film ce se rulează necontenit, până îi dai stop. Problema era că nu găseam stopul din creierul meu. Cotețul în care mă trezisem mi se revela precum o cameră normală, cu dulapuri, pat și o fereastră întreagă. Ce naiba? Aveam vedenii? Agitată, mă forțam să îmi revin, și primul gând a fost să părăsesc acea minunăție. Trebuia să mă trezesc, cu siguranță eram încă într-un vis! Cu inima zgribulită și ochii închiși am făcut un pas spre ușă și am tulit-o spre bucătărie, acolo unde corul vocilor era asurzitor.

— Și ce vrei să facem? Momentan nu avem altă soluție, te rog să înțelegi, este cel mai bine așa.

Vocile sunau ca un ecou și pătrundeau în urechile mele la fel de ușor precum te-ai înțepa cu un ac. Nici nu-mi trecea prin creieraș ce anume îi făcea să vorbească cu litere de tipar. Ora trezirii bătuse și aveam puțin timp la dispoziție ca să ne pregătim de faimosul job. Începusem să mă obișnuiesc. Până și corpul meu care suferise înainte chinul supunerii unei meserii atât de înjositoare, îmi permise să-mi schimb optica asupra ei și să nu mai caut atâta să îmi plâng de milă.

— Auzi, mă întrebă tipul ce nu mai știam cum îl cheamă, era oricum cel de-al doilea, nu frumosul de Arthur.

— Cred că, din moment ce corpul meu fizic se află în bucătărie, te aud, i-am răspuns în batjocură băiatului.

— E adevărat ce spun ăștia? Trebuie să mergem la cerșit?

Ochii lui căprui mă analizau pe toate părțile și priveau parcă prin

mine. Pe furiș mai aruncam câte o privire, să nu fiu atât de evidentă. Cum intrasem în bucătărie, cum mă luase la întrebări. Păi, ce sunt eu? Să-l întrebe pe Maestru. Nu era dorința mea cea mai profundă să-i învese-lesc ziua cu această mirifică veste, legat de ocupația noastră. Oricum, nu știau ei ce îi așteaptă. Câte lecții, jelituri, căzături, compasiuni vor avea de trecut în această școală. Cred că aleseseră prost, niciunul din ei, neș-tiind ce se ascunde sub această amabilă mască a Maestrului. Îmi făcusem de lucru prin bucătăria ce strălucea de mizerie și adunături de gunoaie. Seara trecută când ajunsesem cine mai avea chef de strâns? Ochii lui mă iscodeau continuu, speriat de zici că eram o nălucă. Puteam să jur că este un băiat dintr-o familie bogată, finuț, care nu se știe descurca în viață.

— Nu știu, de ce?

Arthur veni lângă el, îmbrăcat într-o bluză de trening albastră și pantaloni gri, cam identic cu seara trecută. Ăsta nu are haine de schimb? Își încrucișă mâinile și se sprijini de masă.

— Hai nu zău, jură-te că nu știi!

Zici că eram prinsă în lanțul minciunilor. M-am îndepărtat încet și îmi doream să zbor de acolo cu viteza luminii. Ce păcat că nu putem să ne facem invizibili când dorim sau măcar să zburăm dintr-un loc în altul precum în vise. Mi-ar prinde bine această îndeletnicire. Arthur îmi blocă pașii, poziționându-se în fața mea. Ochii lui... oh Doamne! Ochii lui puteau spune cele mai frumoase...

Îngeri! Dați-mi două palme, mai am puțin și nu mai pot respira.

— Nu știu dacă trebuie. Mie mi s-a spus să merg. Dar poate la ceilalți e diferit, am mințit eu cât am putut de diplomat. Și până la urma așa era, de unde să știu ce ocupații au ceilalți?

— Ție îți place să te joci, am impresia, mi-o taie el. Știi cum e, dacă vrei să ne înțelegem și să fim prieteni, nu o să minți, da?

Mă pregăteam să-i arunc un atac direct, însă vocea nu mi se făcea deloc auzită. *Mamă! Sunt jalnică, patetică și proastă!* Însă, că de obicei, salvatorul meu, mi-o taie înainte.

— Da, toți trebuie să faceți asta. Este o probă la care sunt supuși toți discipolii.

Iony la orizont! Dragul de el. Doar auzindu-i glasul, sentimentele mele reveniră pe o cale mai pașnică. I-am zâmbit, postându-mă lângă el în două clipite, lăsându-l pe arogantul ăla de Arthur să se uite în gol. Ce ți-e și cu aparențele astea. Apariția lui la seminar îmi dăduse fiori plăcuți, dar, în fapt e diavolul în persoană.

— Nu înțeleg. Noi am venit aici să învățăm, să evoluăm, îi răspunse celălalt, nu pentru a cerși. Mi se pare total lipsit de sens.

— Adevărul știi care e? Degeaba învățăm noi să fim evoluați dacă ne lipsește smerenia. Zi-mi tu, câți maeștri spirituali sunt smeriți? Câți nu mai au orgoliu? Iar asta poți să înveți doar prin cea mai jegoasă meserie, aceea de a cerși. Eu când am ajuns aici, o săptămână nu am vorbit nimic. Cu nimeni. Eram traumatizat. Până în momentul în care mi-am dat seama ce prost sunt. Totul este pentru binele meu și a evoluției mele.

Cei doi înghițeau în sec și îl ascultau pe Iony ca pe profu de mate. Adevărul e că nu avem capacitatea de a înțelege că până și cele mai josnice meserii, pentru alții sunt plăcute și benefice. Aduc beneficii și plăceri. Cred că toți învățăm încă din copilărie că a cerși este cel mai rău și nemilos lucru iar, a-ți câștiga pâinea cinstit este de preferat. Cel care cerșește este un om de nimic, o scursură a societății, un pierde-vară, un hoț fără demnitate și onoare. Și totuși, nu stăm să ne întrebăm, oare au ei altă cale?

— Nici mie nu-mi place, dar asta este important să o fac, am continuat eu, uitându-mă când la Arthur, când la celălalt.

Băieții își ațâțau privirile spre noi, parcă pregătindu-se să ne ia măsurile la haine. Atât de important era pentru ei să cunoască aceste detalii nesemnificative, despre ce ne place, ce nu ne place. Dacă trebuie să mergem, o facem și gata, fără atâtea vorbe inutile.

— Nu știu dacă am să suport asta. Voi când mergeți?

— Imediat. După ce încheiem discuția asta mirifică, răspunse Iony răstit.

Puteam să remarc proasta lor dispoziție și faptul că nu acceptau atât de ușor să se facă de rușine. Cumva, tremurau și aveau o emoție greu de dibuit. Însă, la suprafață, păreau calmi, bine dispuși, poate curioși, în timp ce în adânc, clocoteau. Maestru ne dăduse clare și precise

informații despre comportamentul nostru și nu aveau sens ascunzișurile. Mai ales unui Maestru care știe tot.

— Ideea e că dacă renunți, ai plecat definitiv! m-am trezit că îi răspund eu.

Apoi am observat că mă luase gura pe dinainte.

— Și? Îți pasă așa de mult de noi? Nici măcar nu ne cunoști. Hai că merg și eu cu voi. Măcar să văd ce faceți.

Oh Doamne! Există vorba aia: „*Dacă tăceai, filozof rămâneai!*” Mi se potrivise foarte bine atunci. Voia să vină şi să mă fac de ruşine în faţa lui, jucând rolul patetic de femeie însărcinată ce nu are un loc de muncă din cauza statului. Şi, dacă tot e aşa, ce rol va avea el? Va fi fratele nostru, vărul, un vecin? Nu se potrivește nimic din toate astea. Cel mai înțelept ar fi fost să meargă cu gașca lui. Ei deja se cunosc, își știu firea, reacțiile și nu ar trebui să suporte mișcările proaste de la niște începători. Iony se holba la mine, încercând să ghicească dacă sunt de acord sau nu, și am dat din cap că e ok. Deși...

— Faci cum doresti!

Bucătăria se golise dintr-odată, și m-am pomenit singură cu felia de pâine cu smântână pe care o mâncam. În timpul ăsta, gândurile îmi zburau spre culmi înalte, spre șanse pe care le primim în viață. Sunt eu o fire norocoasă? Pot admite că Providența mi-a hărăzit un destin fulminant și atrăgător? Am de a face cu tot soiul de ființe, de personalități, măști cum spune Maestrul, pe care musai să le înghit, să le ghidez, dacă pot, să știu cum să mă port cu ele, să le ajut să-și aleagă calea cea bună. Grea meserie mi-am ales!

Am pornit apoi către locul nostru veșnic de cerșit. Drumul împietrit, casele nou construite, aerul curat, îmi arătau ce frumuseți pierd din vedere dacă stau prea mult să reflect la ziua în curs. Prea multă filozofie strică! Toată ziua, taca-taca, nu stă o clipă liniștită, mintea asta. Și, bineînțeles, ce alt subiect fermecător putea să-mi dea prin căpșor decât „*cine va fi Arthur*”. Băieţii păşeau tacticos, liniştiţi, zici că meditau. Iar eu, ca o zvăpăiată, tot la griji și probleme îmi stătea capul. La un moment dat, Arthur a spart tăcerea ce stătea între noi.

— Eu nu am de gând să intru în jocul vostru. Este pierdere de timp!

Am venit la această școală să învăț, să evoluez, nu să mă joc și să interpretez roluri ca la școala generală.

— Atunci de ce ai mai venit cu noi? l-a luat la Iony la întrebări. Puteai să mergi cu prietenii tăi sau să rămâi până ajunge Maestrul acasă, era atât de simplu, drag prieten. Curiozitatea însă te-a împins să alegi nechibzuit.

Gânditor, se opri în loc și rumegă informația. Neliniștită, îmi doream într-un fel să plece, dar, ce bine era dacă mai stătea. *Naiba mă mai înțelege! Atât de nehotărâtă*. Dacă rămânea puteam să mă apropii mai mult de el, însă, dacă pleca îmi făcea un mare serviciu. Măcar, nu asista la prostiile ce le făceam.

— Nu, dacă am venit, stau cu voi. Doar că vă urmăresc din umbră!

— Și ce? Vrei să spui la final că ai câștigat și tu bani împreună cu noi, stând și privind? Nu frate! Muncești cot la cot cu noi. Sau poți să pleci!

Tonalitatea aspră a lui Iony îl intrigă pe frumosul prinț cu ochii verzi. Țineam privirea asupra lui, așteptând decizia pe care o are de luat. În timpul ăsta îi făceam potretul mental, caracterizându-i aspectul fizic îngrijit. Avea o carcasă splendidă, părul șaten dat cu gel, ochii verzi precum smaraldul, vocea duioasă și armonioasă, construcția corpului înaltă și zveltă. Dar, aveam impresia că inteligența lui nu dădea pe afară.

— Bine, atunci muncesc. Să vezi că nu mi-e frică de muncă! Am terminat oricum actoria și vă surclasez oricând rolul banal de cerșetori.

Deci, ăsta era Arthur? Îngâmfare, orgoliu exacerbat, plin de sine. Începuse să mă calce pe nervi atitudinea lui. Nu era cu nimic mai presus decât noi. *Ce să zic! A făcut el actorie. I don't give a fuck! Românii oricum sunt buni la a juca teatru și a cânta. Nu-i mare lucru!* Tocmai de aceea, îmi venise o idee, care să-i dea peste nas.

— Vrei să ne întrecem în roluri? l-am provocat eu.

— Te ține? La cum te văd, mă îndoiesc.

Tupeul lui întrecea orice limită a mea de suportare. Din păcate, sau din fericire, sunt genul de persoană directă care atunci când nu-i convine ceva, spune. *Să-l văd eu după asta!*

Între timp, ajunsesem în piaţa Victoriei, acolo unde mai fusesem şi

prima oară. Oamenii păreau invizibili, cel puţin la ora aia, niciun suflet nu mişuna pe stradă. Iony se așează pe jos și începu să turuie.

— Ce ziceți dacă am spune că suntem studenți și statul ne împiedică să studiem, nu avem unde să stăm și locuim pe stradă?

— Asta e fumată deja, băiatule! Eu am altă idee, hai să ne jucăm, dacă tot vreți joacă. Jucăm o piesă de teatru iar cei din stradă vor veni să ne aplaude, în timp ce vom primi și ceva mărunțiș.

Hmm, nu era idee rea, doar că, nu mai aveam siguranța aceea că aș putea să joc un anume rol fără să mă încurc. Îmi amintisem când eram la grădiniță și la școală cum an de an aveam serbări unde trebuia să învățăm pe de rost roluri. Nu era pe gustul meu și tocmai de asta nici nu primeam roluri așa mari.

— Improvizăm. Așa vedem cât de buni actori sunteți.

— Bine! Eu sunt de acord. Tema?

Arthur își plimbă ochii când la mine, când la Iony, mai ceva ca un iepuraș speriat. Aștepta un răspuns, iar eu nu voiam să fac parte din jocul ăsta. Să propună ei teme, nu mereu să se aștepte de la o femeie să facă totul. Ea să gândească, ea să acționeze. Eram îmbufnată oricum pe amândoi, dar, cel mai tare pe noul intrus. Pielea îmi dădea semne de avertizare, mici bubițe făcându-și apariția pe mâna mea. Eram plictisită! Băieții gândeau, dădeau din cap, își mai întorceau privirea și la mine, în fine. Ideea era că băteam pasul pe loc. Arthur îşi drese vocea şi ne anunţă calm şi răspicat.

— Tema este o bătaie între doi băieți pentru tine.

Oh! Ce spirituală temă! Cred că Maestrului i-ar conveni de minune să mă vadă tocmai pe mine, năpăstuita de destin, care nu are voie nici cu gândul să se îndrăgostească, cum privește o luptă între doi tipi, fix pe tema aia. Nedumerită, mi-am îndreptat atenția spre Iony, care atent, făcea niște calcule în gând.

— Eu și el suntem doi prieteni buni până am dat de tine, continuă amuzat Arthur. O pipiță ce voia să ne aibă pe amândoi. Mă întâlnesc prima oară eu cu el, apoi apari tu care faci pe nevinovata. Ne spui că nu este adevărat. Și tu declari că mă iubești mai mult ca orice.

— Ha! Ai vrea tu!

Băiatul ăsta avea niște dume la el în vocabular, de nedescris! Îmi zâmbi parșiv, când îmi adusesem aminte să-l provoc. Și tocmai acolo unde să-l doară cel mai tare! Nu voiam să mă las manipulată de el, sedusă și apoi abandonată. În primul rând, fiindcă nu am voie și apoi, nu sunt fraiera lui să-i permit să facă cu mine tot ce vrea. Aici eram la o școală de ocultism și ezoterism, nu la una de artele seducției.

— Și de ce nu ai vrea ca Iony să fie cel pe care îl iubesc? i-am întors-o eu rânjind.

Fixat în ochii mei îmi făcea niște semne sinistre. Direct la țintă! L-am atins cu o săgeată drept în moalele orgoliului. Yes!

— Fiindcă așa nu are sens. Eu sunt iubitul tău în piesă. Este clar?

Mă strânse de cot ca să mă aducă mai aproape de el. Durerea, intoleranța, nervii întinși la maxim, nimic nu-mi dădea câștig de cauză. Puteam eu să înving verbal, dacă el câștiga prin acțiune. Cu greu m-am abținut să nu-i cârpesc o palmă peste față. Iar Iony, aproape desfigurat de intențiile lui, nu zicea nimic. Părea să-i convină. I-am lăsat să înceapă piesa improvizată.

Arthur mărșăluia spre Iony cu nervii în buzunar, gata să-l ia la bătaie, în timp ce eu mă hlizeam imaginându-mi, cum ar fi, să existe în realitate doi băieți care să se bată pentru mine. Nu știam când să încep, dar, aveam un simț ascuțit când vine vorba despre încurcături de astea, sentimentale. După ce au bolborosit ei ceva acolo, aproape au ajuns să-şi tragă câte o scatoalcă unul altuia. Iony, impozant, îl cântărea din priviri, spunându-i că mă iubeşte cel mai mult pe lumea asta şi că iubirea nu a cunoscut până atunci nicio dimensiune atât de măreaţă, că suntem sortiţi unul altuia de la Dumnezeu şi că sunt însărcinată cu el. Mai aveam puţin şi izbucneam în râs. Arthur, de cealaltă parte, nervos, agitat, tot încerca să-l descoasă, cu întrebări inutile de genul: când v-aţi cunoscut, când a început totul între voi şi alte asemenea bălăcării. Pe Iony cădea tot greul trebuind să improvizeze şi să aibă o minte ageră care să îi servească cele mai logice răspunsuri. Am observat, într-un târziu că oamenii se apropiau curioşi, să vadă deznodământul poveştii. Se vor bate, nu se vor bate? Pe cine va apăra gagica? Alții, șușoteau că suntem actori, căci Iony scrisese pe carton „*Fundația Teatrală Culticus*.”

Într-un târziu, am intervenit eu între ei, postându-mă fix între Arthur și Iony. Fața mea, serioasă, îi făcea să-și pună nenumărate întrebări, căci păream total paralelă cu iubirile lor. M-am apropiat apoi mai mult de Arthur, pe care l-am luat în brațe, implorându-l să mă ierte, că eu nu făcusem nimic, nu am nicio treabă cu Iony și că-l iubesc mai mult decât pe viața mea. Îmi îndepărtă mâinile, străpungându-mă cu privirea, iar ochii lui din frumoşi şi verzi se transformaseră în umbre întunecate. Plângeam, îl luăm iar în braţe, Iony consternat încerca să mă facă să înţeleg că sunt unica lui iubire. Cu coada ochiului vedeam cum oamenii se aplecau să lase bacsișiși și să ne aplaude. La final, Arthur mă îndepărtă de el, spunându-mi că niciodată nu va mai fi nimic între noi și lăsându-mă într-o baltă de lacrimi.

Surprinsă de mine însumi, am putut observa că lacrimile îmi erau reale. Oare chiar sunt bună de actriță? Dacă asta ar fi însemnat cerșitul de atunci încolo, era minunat. Aplauzele de final m-au mai trezit la realitate, mai ales când văzusem că unii au pus și câte o bancnotă de 100 de lei.

Târziu, după sesiunea de felicitări și întrebări de genul: *unde putem vedea următoarea voastră reprezentație?* ne-am așezat turcește și am început să numărăm banii din pălăria norocoasă. În total 500 de lei! Câștigați în mai puțin de jumătate de oră. Ce semn mai clar îmi trebuia că pot să mă apuc de actorie și muzica? Evoluție spirituală? Îngeri? Înfrângeri, moarte, vindecări? Nu erau pentru mine, și asta îmi oferea o satisfacție și mai mare. Dar, prea târziu aveam aceste presupuneri. Odată ce Metatron îmi spusese că pot veni înapoi pe Pământ doar cu condiția evoluției spirituale, nu aveam de ales.

— Uite cât de ușor a fost, ne-a zis razându-ne în față, Arthur.

Detestam să îi dau dreptate, dar, în cazul ăsta chiar avea.

— Îți mulțumim, dar aproape mi-ai dat un pumn în gură. Ceea ce trebuie să recunosc, nu sunt foarte fericit.

— Lasă, că oricum era doar o joacă. În caz că era!

Joacă?! Adică lovești pe cineva așa, doar pentru că te joci?

Curând, începusem să ne strângem boarfele, adică cartonul și pălăria, când un domn îmbrăcat la patru ace, cu un păr ca o coamă de leu, solid și îndesat, ne-a acaparat atenția prin vocea sa impunătoare.

— Hoțule! Stai pe loc și spune-ne unde ai ascuns bijuteriile!

Am stat locului consternată. Despre cine vorbea? Mă uitam spre Iony, acesta părea că nu-l cunoaște, având o față curioasă. Mă întorsesem spre Arthur, acesta rămase străpuns de uimire.

— Nu eu am fost! Cel care s-a implicat în asta este deja mort, vă asigur.

— Și bijuteriile unde le-ai ascuns? Mai ai și tupeul să spui că nu ai făcut nimic! Te-am văzut foarte clar cum ai ieșit pe geam! Apoi te-am dat la poliție. Și acum zece minute o vecină mi-a zis că te-a văzut aici jucând o banală piesa de teatru.

— V-am spus, cel care a furat este mort!

— Nu te cred! Tu ești hoțul și văd că ești foarte viu și fericit.

De data asta, joaca nu mai părea joacă, piesa de teatru se transformase într-o scenă reală, veridică și grețoasă. Acuzația pe care o aducea lui Arthur, îmi dădea noduri în gât.

— Nu mai sunt în gașca aia, vă asigur!

Arthur înaintă fără să mai scoată niciun sunet, moment în care domnul a scos din şold un cuţit gigantic, pe care îl îndreptă spre noi. Ne-am întors din drum, cu inimile bătându-ne în gât, sau cel puțin asta simțeam eu. Dacă, mă puneam în locul lui Arthur și Iony, nu pot să spun cu exactitate ce simțeau ei.

— Și cred că colegii tăi știu mai multe decât noi. Așa că nu mai faci niciun pas. Vii cu mine acum la poliție! De fapt, veniți toți trei. Sunteți oricum complicii lui.

Cea mai oribilă, indiscutabilă, inopinantă veste. Eu la poliție? Eu în locul de care fugeam mâncând pământul, orișicând auzeam de ea? Și să mai fiu și complice la furt?! În ce lume trăiam? Oare încrederea nu mai există deloc, trebuie să o reprimăm în noi? În viața mea nu am furat, nu am luat nimic de la nimeni, nici măcar o bomboană dintr-un magazin. Aveam un simț ascuțit al onoarei și al moralității și nu-mi permiteam să risc. Oricum, pentru ce să fac rău?

M-am întors către Iony care spășit își îndreptă picioarele spre acel domn.

— Ce ne facem?

— Habar nu am. Vom merge să dăm declarații, probabil.

— Dar nu știu nimic! Ce declarație să dau?

— Folosește-ți mintea și intuiția, atât îți spun.

Calmul și starea lui interioară nu înceta să mă uimească. O încredere enormă în viață, în destin, în faptul că nimic rău nu se poate întâmpla. Iar eu, exact invers, plină de griji, frustrări, probleme. Ce n-aș da să fiu în locul lui. Ce n-as da!

CAPITOLUL 12

Secția de poliție era la capătul străzii, nici gând să putem fugi sau să ne ascundem. Vremea, deși călduroasă trecea prin mine, nu simțeam nimic, atât eram de concentrată și atentă. În minte gândurile îmi turuiau într-una vorbe pline de neînțeles, cum că aș avea încredere într-un băiat atât de imprevizibil. Ce știam noi despre Arthur? Că făcuse scoala de actorie și că voia să înveţe ocultismul. Şi dacă e un agent sub acoperire? Poate vrea să-i facă rău Maestrului sau să-l dea în gât. Pielea mi se făcu de găină la simpla închipuire a acestui fapt. Ce ar căuta un detectiv la noi în cocioabă? Pesemne făcuse mult rău altor oameni, Maestrul nostru, și acum îi venit rândul să plătească. Habar nu aveam. Inima porni ca într-un vârtej să-mi dea de știre că e prezentă în pieptul meu. Palpitații, dureri și frică. Poliția, așa drăguță cum o știm era într-o forfotă dusă la extrem, cu oameni agitați care stăteau la rând, înjurături, triștețe, fețe plânse, posomorâte de parcă își băgase dracu coada în comportamentul lor. Eu stăteam lângă Iony și undeva mai îndepărtat era Arthur.

— Comportă-te ca și cum nu știi nimic, până la urma ăsta e adevărul, nu? îmi spuse blajin Iony.

— Păi da dar dacă ei nu văd așa?

— Cat de mult ne înșelăm în tot ceea ce facem. Ne este teamă de reacțiile altor persoane când de fapt este varză propria noastră reacție. Ce ți s-ar putea întâmpla rău? Stai liniștită!

Arthur părea cel mai calm și liniștit dintre toți. Stătea sprijinit de perete, cu mintea departe. Încercam să deslușesc la ce se gândea, ce era în mintea lui, dar, nu reușeam. Nici îngerii nu mă mai ajutau. Trecuse ceva timp de la ultima lor comunicare. S-au supărat oare pe mine? Ce făcusem? Problema era că simțeam cum clocoteau nervii în mine, și ura începuse să prindă contur. Aveam o aversiune vizavi de Arthur, și încă una destul de puternică. Îl vedeam capul răutăților și răufăcătorul din cauza căruia trebuia să asistăm la declarațiile pline de nonsens ale poliției. Din când în când, se uita la mine, dar, eu îi aruncam o privire agresivă, ca și câinele când mârâie la pisică.

Iony mă simți imediat și realiză tot ce tărtăcuța mea gândește.

— Nu da vina pe el! Asta trebuia să experimentan. Ți-am zis că vom ajunge aici într-o zi, nu?

— Dar nu așa!

Era mult prea mult pentru mine. M-am îndepărtat de el și am început călătoria pe culoarul poliției. O doamnă ochioasă îmi trânti o căutătură ce părea să exprime: *„ce cauți aici, delicvento?”*

Voiam să ies afară, să iau o gură de aer, să-mi revin, dar domnul ce ne adusese aici, m-a observat și m-a tras de mânecă șoptindu-mi:

— Imediat intrăm!

Agonia pusese stăpânire pe mine. Orice ai face în existența asta este greu de înțeles ce cauți într-un loc unde nu meriți să fi! Se întâmplă uneori ca viața să-ți dea peste nas exact acolo unde te aștepți mai puțin. Și bang! O durere de inimă. Și apoi stai și aștepți îngândurat la salvarea ta care poate să nu mai vină niciodată. În acele momente realizezi că ești singur. Unde sunt toți aceia care spun că te pot ajuta? *„Bazează-te pe mine! La orice oră și minut, sunt acolo lângă tine, să te salvez din adâncimile durerii.”* Unde sunt? Se ascund? Sau le este teamă de o presupusă cădere a ta care i-ar putea face și pe ei să cadă? Mă gândeam, stând așa și privind la colegii mei, cât de subțire poate să fie încrederea. Se rupe mai rapid decât o ață.

Iony părea precum o stâncă, drept și neclinitit iar Arthur își rodea unghiile în așteptarea intrării la declarații. Domnul din stradă ne pofti pe toți trei în camera de declarații a poliției. Totul mi se părea vraiște, aerul lipsea, mormane de hârtii și dosare își făceau veacul pe birou. Ce m-a frapat cel mai tare era mirosul de închis, de mucegai pe care l-am simțit de cum am pășit înăuntru. O doamnă subțirică, cu o frizură bărbătească își notă ceva într-un document tip agendă. Iar alți doi, îmbrăcați în polițiști, stăteau la calculator și scriau. Doamna își ridică privirea spre noi, măsurându-ne, și își văzu liniștită mai departe de treabă, în timp ce-l chestiona pe jegosul ce ne-a adus.

— Iar ești aici, Vasile?

La auzul numelui, am început toți trei să chicotim.

— Da! Ia uite, ți-am adus infractorii. Ăștia sunt cei care mi-au furat bijuteriile.

Doamna se uită la noi, plină de mândrie și cu un aer superior de zece clase.

— Ce ați făcut copii?

— Nimic! Nu suntem cu nimic de vină! se răsti Arthur la ea.

Nenea zis și Vasile se uită la el cu ochii spumegând de furie și pumnii încleștați.

— Dar uite ce zice Vasile. De ce i-ați furat bijuteriile? ridică și ea tonul la el.

Arthur înghiți în sec și își puse picioarele unele peste altele în timp ce posteriorul și-l lăsă cufundat într-un scaun de piele.

— Eu sunt dispus să declar. Hai întrebați-mă! Doar ne cunoaștem, ce naiba?

Era tonul care abia dacă speria o pisică adormită. Arthur cel plin de sine se făcuse mic și neajutorat. Ceva era însă putred aici, fusese de mai multe ori la poliție. Deci, unde era încrederea? Eram dispusă să-l atac și să-l pârăsc la Maestru, de îndată ce ieșeam din acel loc infect. Femeia îl privi în ochi și își văzu în continuare de notările ei.

— Arthur, liniștește-te! Tocmai că ne cunoaștem și știm de ce ești în stare.

Mi-a căzut fisa într-un târziu, după ce urmărisem câteva mișcări protocolare. Arhur era un delicvent care voia să scape de închisoare și astfel s-a trezit că mai bine învață ocultismul și vine la Maestru, decât să îi putrezească oasele într-o celulă. Nu! N-am de gând să susțin o asemenea eroare. Ne lăsăm prostiți uneori de oameni care arată bine, sunt frumoși și par a avea intenți bune, când de fapt, sunt niște gunoaie! Îmi venea să îi dau pumni și palme și să-l pun să se târască pe jos. Fapta pe care a comis-o, nu poate rămâne nepedepsită. Doamna, văzând agitația mea exterioară, ne-a poftit afară și a rămas doar cu el, să-l ia la întrebări. În timpul ăsta, încercam să-i arăt lui Iony cine este cu adevărat Arthur.

— Nu-mi place deloc de Arthur. Este un delicvent! Nu înțeleg ce caută printre noi.

Privirea aceea, plină de compasiune și în același timp, plină de indignare, mă străfulgeră până la oase. Se uita la mine zici că aș fi făcut cea mai gravă crimă posibilă.

— Nu ai dreptul să judeci! Știi cine au fost colegii tăi care au murit?

Am dat din cap în semn că habar nu aveam și cred că nici nu mă interesa. Tot ce voiam era libertatea. De data asta știam că omul tot ce caută în viață este propria libertate. Indiferent că e căsătorit, sau stă cu părinții, sau are un job, sau orice. Libertatea înseamnă totul pentru noi. Să fim liberi, să ne alegem propria cale, propriul drum. Îmi minte mi se perindau amintiri din copilărie, când am văzut un puşcăriaş ce comisese o crimă în cartier. Îşi omorâse propria soţie cu zeci de lovituri de cuţit. A primit ani buni de închisoare pe care nu ştiu dacă i-a încheiat. Însă, imaginea lui, chipul acela parcă deformat, ochii ce păreau să trădeze bucuria şi extazul mă înfiorase şi nu-l putusem uita niciodată.

— Cine?

— Tineri recidiviști și prostituate!

Gura mi se uscase și mâinile mi se răciseră. Mă adânceam în gândiri paralele, în calcule absurde și tot nu înțelegeam cum poate un Maestru să aibă încredere că va face ceva din acești oameni. Odată ce ai săvârșit o infracțiune, nu mai ai cale de scăpare, ești tentat să o faci mereu și mereu, precum un drog administrat în vene. Devine absurd să iei în calcul o posibilă schimbare. Oamenii nu se schimbă, poate doar în cazuri drastice, cum am pățit eu, când sunt nevoită să o fac. În rest, dependența de atenție, golul pe care îl simți când te apucă mâncatul de dulciuri, sau doza de droguri, consumarea excesivă de alcool nu dispare de la un moment la altul fără ajutor specializat. Am învățat asta în facultate și chiar aveam de gând să mă specializez și să devin un psiholog care ajută oamenii să scape de dependențe. Maestrul are impresia că e atât de ușor? Îi inviți să facă o școală de Ocultism și gata, devin curați ca lacrima? E absurd!

— De parcă tu ai fi vreo prințesă sau sfântă! continuă Iony să mă batjocurească.

Arthur ieșise destul de repede iar Iony urmă la declarații. Se rezemă din nou de perete și își încheie bluza de trening. Minciuna te catapultează spre stări de gheață și îți oferă ocazia să te dai de gol. Știam că el e o minciună. Una pe care eu nu eram dispusă să o descifrez sau să o cunosc mai în amănunt. Priveam în jos la sandalele ce le aveam în

picioare, în timp ce zumzetul holului se umplu de înjurături mai dese și mai tari. Arthur nu mai exista pentru mine. Nu puteam să-l catalogez ca fiind un OM. Din păcate, nu-mi mai puteam schimba părerea despre el.

— Știu ce crezi acum, mi-a spus el.

Ochii lui mă iscodeau, pătrundeau dincolo de esența Divină. Problema era că nu-mi mai doream să-l ascult, uram minciuna, și știam că el va continua să o facă, fiind înscris în sângele lui să continue treaba asta. Nu-mi păsa nici cât negru sub unghie de el. Vorbea la pereți, de unul singur, căci eu nu mai binevoiam să fiu acolo, decât cu amărâta asta de carcasă ce tremura. În gând, îl avertizăm pe Dumnezeu că dacă nu mă scoate din groapa asta de gunoi în care am căzut, voi alege calea cea mai nedreaptă.

— Ești rănită. Credeai că sunt vreun pui de crai, nu? Ei bine, nu. Sunt un băiat părăsit de părinți. Locul meu este pe stradă. Dar m-am descurcat mereu, furam, făceam diverse servicii oamenilor mari și ei mă răsplăteau cu bani, haine și mâncare. Poate văzându-mă ai avut tendința să crezi că sunt vreun om bogat dar sunt cel mai sărac om ce l-ai cunoscut până acum. Nu am nimic. Am hotărât să mă mut la Maestru fiindcă voiam să fac altceva, să încep ceva nou, să învăț. De asta nu eram de acord cu cerșitul. Deja o făcusem. Eram sătul de cerșit. Am trecut prin asta de atâtea ori.

Iony ieși rapid, lăsându-l pe torționar cu vorbele pe buze. Poate ar mai fi continuat dacă nu intram sfioasă în încăperea ce mă silea să caut aerul cu busola. Doamna, de data asta își notă răspunsurile noastre, și probabil mișcările trupului, dacă vedea ceva suspect. Îmi era teamă, dar, cu convingere i-am răspuns la toate nelămuririle. M-a întrebat numele, dacă îl cunosc pe Arthur, de cât timp, în ce relații sunt cu el și dacă am furat bijuteriile acelui om, Vasile. Hotărâtă, am dat cărțile pe față și i-am spus Adevărul, că nu-l cunosc pe individ decât de dimineață. Mustăcea, bombănea ea ceva lăsându-mi impresia că mă vede ca pe o tipă inocentă și prostuță. După ce am terminat de povestit mi-a zis că vom fi eliberați doar după ce vine persoana care ne are în grijă. Mai pe scurt, eram arestați. Inima mi se făcu cât un purice. Gura nu mai avea

sunete, înghețasem pe loc. Cei doi polițiști râdeau ca descreierații la ceva poantă de pe net. Halal meserie!

Împrăştiată în mii de bucăţele am ieşit şi m-am alăturat găştii mele care aşteptau sentinţa. Arestaţi preventiv. Arestaţi! Nu ne-au pus cătuşe, dar corpul îmi era atât de rigid de parcă mă legase cineva cu o funie în jurul gâtului. Arthur şi Iony, ceva mai liniştiţi, îmi făceau semn că totul e ok. Mă întrebam, oare băieţii ăştia erau drogaţi? Eşti arestat pentru ceva ce nu ai comis şi stai aşa liniştit de parcă ai fi pe o bancă în parc. Gardianul ne făcu cunoştinţă cu celula goală în care am intrat toţi trei. A închis-o în urma lui şi ne-a atenţionat să fim cuminţi şi să ne purtăm civilizat. Încă mai avea şi chef de glume.

Libertatea! Ne-au furat-o. Cine știe când aveam să mai văd lumina soarelui? Gratiile mi se păreau lanțuri și scândura pe care stăteam, o bancă de la țară. Ochii duși departe ai lui Arthur mă indignau și mai mult. Iony, medita iar, în poziția lui firească, iar eu, eu unde eram în toată ecuația asta? Nicăieri! Aveam nevoie de aer, voiam să respir, să mă plimb, să fac mișcare, dar, din păcate eram prea limitată la un pătrat închis. Îngerii nu erau nicăieri, Maestrul poate nici nu avea de gând să mai vină. Toate mergeau aiurea și nu-mi doream decât să părăsesc iar această viață. De data asta aș fi mers la Metatron și i-aș fi urlat în față: *„Aici voiai să ajung? Aici? În lumea asta nedreaptă?!*”

Lacrimile se forțau să atingă obrazul, și m-am mutat lângă Iony pe care l-am luat în brațe. Aveam atâta nevoie de iubire și de cineva cald care să mă îmbrățișeze.

— Nu plânge, Maria. O să ieșim de aici.

Arthur tăcea, cuminte, în colțul lui, colțul pedepsei. El măcar merita să stea acolo. Noi nu! Nu avem ce căuta într-un loc atât de odios și înspăimântător. Într-un sfârșit izbucni ca un vulcan.

— Îmi pare nespus de rău, prieteni, că am ajuns aici. Credeți-mă! N-am știut că tot o să ne țină în arest. Maestrul trebuie să vină din clipă în clipă. Nu vom sta mult timp aici. Vă promit!

Foamea se transformase în greață. Capul atârna greu, respirația își accelera ritmul iar lacrimile mă împiedicau să observ ce era în jurul meu. Iony mă ținea de spate, mișcându-și mâinile de-a lungul trupului

meu amorțit. Amuțisem, cuvintele negăsindu-și destinația finală, căci, ce mai era de spus? Vinovăția o simțeam în întregul corp, plimbându-se prin organele vitale, chiar dacă rațiunea nu era în acord cu mine. Cumva se jucau cu mine, atacându-se una pe alta. În acel moment am simțit cum mă cuprinde un atac de panică. Limba se opri, gândurile turuiau, corpul începu să tremure. Mi se învălmășeau tot felul de chestii non sens dar, cel mai tare, îmi era teamă că Arthur ar putea să fie un criminal și să ne omoare, atât pe mine cât și pe Iony. Nu știu de unde venise aceste idioțenii, când și el, ca și noi, era în arest și nu putea să facă multe. Apoi, încet se îndreptau spre Dumnezeu care în conștiința mea de atunci, voia să mă pedepsească pentru ceea ce făcusem cu femeia aceea. Asta era! Plătisem atunci cu închisoarea fiindcă îi distrusesem viața acelei femei. M-am oprit să respir adânc și să caut cu privirea pe colegii mei. Arthur m-a observat rapid și ca un gentlemen, și-a dat jos bluza și a pus-o peste mine. Nu m-am opus, însă tot nu voiam să-l știu atât de aproape. Pentru mine, el murise, murise de tot, nu puteam accepta să fiu prietenă cu un asemenea om. Ce spiritualitate poți învăța atâta timp cât ești setat să faci rău altuia? Fără sens! Iar Maestrul mi se părea și mai dubios. Așteptam să vină odată și să ne scoată de acolo, dar, cred că visam prea mult cu ochii deschiși. Poate, într-un vis frumos, ar veni cu drag și iubire să ne salveze. Mi-am închis pleoapele și dintr-odată o briză de aer rece trecu prin corpul meu. Tresărisem.

— Hai să povestim, să mai treacă timpul, propuse Arthur care se puse jos lângă mine.

— Nu vreau să povestesc nimic, i-am zis eu, cu o voce înceată. Hai să nu ne mai ascundem, Arthur. Știi că te urăsc acum, nu?

Regretul îi împăienjenea vederea, dar, era prea târziu pentru noi, pentru mine, să-l socot în alt fel sau să-i mai dau o nouă șansă. Mă blamam pentru simplul fapt de a vedea pe cineva frumos fiindcă fizicul îi este de așa natură. Ochii lui exprimau vinovăția, starea de incertitudine. Da, acei ochi frumoși și verzi. Acei ochi care atunci când îi vedeai, era imposibil să nu te pierzi în ei. Însă, frumusețea în zilele noastre nu se mai măsoară în atractivitatea unui corp fizic, ci în personalitate, caracter și fapte. N-avea rost să mă amăgesc, îl uram, simțeam asta în

toți porii și tot ce-mi doream din suflet, era să dispară odată cu eliberarea din închisoare.

— Maria, schimbă-ți atitudinea. Și el este om. Da, a făcut greșeli, dar toți greșim. Cum a zis Iisus: Cel fără de greșeală să arunce primul piatra.

— Nu ne putem compara cu Iisus! El a fost Fiul lui Dumnezeu.

— Nu contează! Încerc să îți arăt o altă parte. Nu știu. Ideea e că toți greșim. Și asta e fără doar și poate. Dar nu înseamnă că tu ești mai superioară decât el. Sau el inferior ție. Nu cunosc povestea lui, dar cu siguranță a avut un motiv pentru care a făcut asta.

Iony, ghemuit lângă mine, îmi dădea mie lecții de morală. Și mai și lua apărarea unui criminal. Halal!

— De ce îl aperi? Ai făcut și tu asta?

— Nu îl apăr. Eu mă gândesc. Nu toți suntem la fel. Când ne întoarcem la Dumnezeu nu contează ce ai fost. Contează ceea ce faci. Iar în aceste momente, eu simt că el nu a făcut cu intenție rea ceea ce a făcut.

Prea multă filozofie, bla bla-uri, prea multă vorbărie fără sens. Capul aproape îmi exploda de durere. Iony, în naivitatea lui, percepea oamenii ca fiind ceva divini și bine intenționați. Din păcate, mie viața îmi arătase în nenumărate moduri, cum acei oameni pe care tu îi consideri buni și pâinea lui Dumnezeu, tocmai ăia îți arată cât de prost ești dacă îi consideri astfel. La un moment dat, vei vedea că ei se vor schimba și vor fi complet întorși la 90 de grade. Și asta fiindcă ai încredere prea mare în bunătatea și dărnicia lor.

— Maria, tu nu poți să înțelegi, fiindcă nu ai trecut prin ceea ce am trecut eu. Și nici prin ce a trecut Iony. Toți suntem diferiți. Tocmai în asta constă frumusețea vieții. Dacă am fi toți la fel, ce farmec ar mai avea viața? Aș vrea să mă înțelegi. Dar știu că nu poți. Poate cândva, vei realiza.

Îşi întinse picioarele şi capul îl lăsă pe pulpele mele. Pe moment am simțit să-l înghiontesc și să-l trimit direct la Dracu, cât mai departe de mine. Mi-am alungat iute acest gând iluzoric din minte, amintindu-mi să fiu bună și drăguță cu cei năpăstuiți de viață. De ce îngerii mi-au dat o misiune atât de grea? M-am retras de lângă Arthur, puțin mai în spate,

și l-am îmbrățișat pe Iony. Sufletul lui cald, pur și dulce, îmi dădea sentimentul că el nu mă va dezamăgi. Dar, dacă o va face într-o zi?

— Care e povestea ta, Iony? Pot avea încredere în tine?

Mi-a zâmbit și își plimbă mâna prin părul meu răsfirat. Privelișteа mi se părea de coșmar, dar, emoția atingerii lui însemna totul pentru mine, ca și cum aș fi în Iad cu un înger lângă mine. Observam ceva ce altădată respingeam cu desăvârșire. O licărire. O speranță. Un gând ciudat. Un sentiment de împlinire. Mâna i se juca continuu iar părul meu zbura fericit în toate părțile. Pe moment, hormonii îmi dansau fericiți și păreau că doresc să se elibereze mai tare. M-am stăpânit cât am putut, căci altfel comiteam o altă infracțiune, chiar acolo.

— Povestea mea e atât de simplă. Nu se poate reda în cuvinte. Ci se poate trăi. Orice poveste este așa. Sunt un copil neiubit, dar asta știi. Pasiunea pentru evoluție, pentru mistere, paranormal și alte ezoterisme, o știi și pe aceea. Mai multe vei afla dacă vom rămâne împreună la școala asta.

— Trebuie să fie mai mult.

La un moment dat, Arthur alunecă de pe picioarele mele, într-o poziție nefirească, cu ochii închiși. Mi-am revenit în fire și i-am căutat privirea. Tot ce putusem observa erau lacrimile ce îi brăzdase fața. Adormise așa?

— A leșinat! strigă Iony, smucindu-se de lângă mine în viteză.

Am chemat repede paza, un gardian grăsan care abia se mișca și căruia nu-i păsa nici cât negru sub unghie de răufăcătorii care leșină. Când ajunse, se răsti la mine, de parcă eram un obiect personal.

— Fă-i respirație gură la gură!

Până atunci nu mi se întâmplase niciodată să am parte de o aventură de genul. Ovidiu nu leșinase niciodată, iar la școala nu țineam minte să fi învățat. Cum aveam să mă descurc? Îl priveam pe Iony, dar el dădea din umeri, habar nu avea. În toată această ură și dispreț, totuși, nu-mi doream să moară. Și mai ales lângă mine. Puteam eu să-l salvez? Eram aceea ființă care îl putea învia din leșin?

M-am apropiat de el cu reticență. Buzele îi erau vinețiii și uscate, tenul palid și ochii înlăcrimați. Fața lui mă înspăimânta, părea un cadavru.

L-am apucat de bărbie și am început să suflu în gura lui. O adiere caldă simțeam că plutește deasupra noastră. O dată. De două ori. În acest timp, Iony îl apăsă pe piept cât putea de tare. Reacția lui întârzia să apară. Am mai încercat de vreo două ori, tot la fel, cu suflul meu și apăsările lui Iony.La un moment dat, l-am simțit că respiră regulat. M-a strâns și și-a lipit buzele de ale mele, într-un sărut scurt. Parcă trecuse secole de când ființa asta mă sărutase. Timpul era vinovat pentru aceste emoții ce se îngrămădeau să iasă la suprafață. Oare ce se întâmplase cu mine? Călătorisem în alt Univers, într-un plan paralel, într-o altă viață. Își deschise ochii și îmi zâmbi.

„Aia era datoria ta și a lui Iony! O datorie din vieți trecute."

Îngeraşii apăruseră iar în comunicarea cu mine, iar anunțul lor îmi făcu inima să tresară. Dintr-odată o viziune mi se imprimă în ecranul mental. În fața mea apăruse marea, întinderea aceea de apă, de o culoare intensă, albastră ca turcoazul. Soarele strălucea puternic acaparând oamenii spre plajă, iar pe alții sub umbra unui copac. O femeie și un bărbat se plimbau leneși pe mal cu picioarele înfipte în apă. Tânăra, o blondă ca spicele de grâu purta o pălărie mare de culoarea ierbii. Bărbatul avea o barbă mare, era impunător și părea mai arogant, din felul cum se mișca. Ochii lor se întâlneau într-un punct, mereu când se opreau să se sărute. Totuși, ceva nu era în ordine. Lacrimile femeii mă isipiteau să dau curs emoțiilor triste. Într-un târziu, femeia a intrat în apă, resemnată, și nu s-a mai întors. Bărbatul o aștepta, și o tot aștepta, până când nu o mai zărise deloc printre valurile mari. A intrat după ea, a scos-o cu grijă, dar, nu a mai putut să o salveze. Era moartă. Îi făcuse respirație gură la gură, încercase tot felul de manevre de resuscitare și totul ca să constate că nu o mai poate readuce la viață. Începu să urle ca scos din minți, să lovească cu pumnii în nisip și să se tăvălească jos lângă ea.

Mi-am întors privirea și scena îmi era atât de cunoscută în acele momente. Bărbatul eram eu, în altă viață, într-o viață în care nu reușisem să-mi salvez marea dragoste, iar femeia era Arthur. Zâmbeam, printre lacrimile curse, căci de data asta, reușisem. Îl salvasem. Puteam să răsuflu ușurată. Era bine. Arthur era bine.

CAPITOLUL 13

După cum putusem constata biologic, seara se lăsase demult peste oraș. Între timp mai ațipisem, dar, mă trezeam speriată, neștiind unde sunt. Maestrul nu apăruse, nici urmă de el. Puteam să jur că va fi așa. Aveam impresia că îl cunoșteam prea bine.

După aceea viziune dramatică, am stat să gândesc mai mult, și tot nu am putut ajunge la o concluzie. Iar de Arthur nu mă lega nimic, tot nu-l puteam privi așa cum și-ar dori el, ca pe o ființă Divină, fantastică și iubitoare. Ok, asta a fost atunci, mă rog, dacă există cu adevărat, o altă viață. Nu avem practic nicio dovadă în acest sens. Faptul că am văzut acea scenă nu poate reda cu fidelitate, reîncarnarea. Poate mintea mea juca feste sau chiar aveam o imaginație prea bogată. Eram supusă unei adevărate torturi emoționale.

Pe o parte, Arthur mă ținea strâns de braț, iar pe cealaltă, Iony care se rezemă cu capul de umărul meu. Frigul mă cuprinse dintr-odată.

— Mă vei ierta vreodată?

Vocea lui joasă ajunse la mine ca într-un vis. Iertare? Prin ce minune s-a pogorât această idee în căpșorul lui? Din păcate, nimic nu mă mai face să-mi schimb opinia și să-l privesc diferit. Știu că mă repet, însă, nici dacă aș da dovadă de o bună samariteancă, n-aș reuși să-l văd în alt fel. Tristețea ce mi-a cauzat-o, nu se desprinde de mine atât de ușor și simplu. Poate, într-o zi, dacă va da dovadă contrarie a ceea ce mi-a arătat până acum, o să fiu indulgentă şi o să-l primesc înapoi în centrul iertării. Până atunci, să-şi ia gândul!

Adormisem într-un final cu capul pe Iony, fără să-i dau un răspuns concret băiatului. Încă aștepta, cu răbdare, închizând și deschizând ochii la fiecare cinci minute. Zici că eram trei copiii neajutorați și uitați într-un dulap de către părinții ce ne-au pedepsit. Paznicii își tot târau pașii să vadă ce mai facem, râzând de minune, la cât de penibili arătăm, cu cearcăne, lacrimi și păreri de rău. Număram clipele în gând, căci oile îmi era lene să le aduc în mental, nu le puteam număra fără să le vizualizez.

Când m-am desmeticit de-a binelea, gardianul ne făcu semn să ieșim afară din bârlog, căci a venit cineva să ne ia. Nu știu ce simt păsările când sunt eliberate din colivie, dar, aceeași senzație am avut-o și noi.

La ieșirea din holul lung, ne aștepta Maestrul, cu ochii cât cepele. Avea pumnii strânși și fața îi era colorată toată în roșu. Ne-am aplecat capetele în semn de salut, iar el, în loc să fie fericit că ne ajută, ne dădu câte o palmă după ceafă.

— Păi bine măi, ce sunt eu? Credeți că mereu am să fiu aici să vă scap de belele? Vă înșelați! Ce ați făcut?

Fericirea era fără margini, cel puțin pentru mine, îl vedeam, iar libertatea prinsese contur în viața mea. Nu dădeam doi bani pe nervii lui, tot ce-și dorea inima mea năvalnică, era mâncare, apă și un somn bun.

— Nu am făcut nimic, eram la muncă. Un domn a venit și ne-a acuzat de furt. Oricum, știi bine că nu s-a întâmplat așa, îi răspunse Iony.

Maestrul ne înghionti și pornirăm spre casa noastră. Pe drum, nimeni nu cârcotea nimic, toți ne uitam pe fereastră, cu gândul și senzația de bine, ca și cum tocmai scăpasem iar de la moarte. Straniu.

— Știu foarte bine. Dar trebuia să treceți prin asta. Se numește KARMĂ.

Blocată pe priveliștea ce mi se desfășura în fața ochilor, adică, oameni, mașini și aglomerație, cuvintele lui îmi traversară timpanul. Karmă! De câte ori nu auzisem de acest cuvânt? *„Lasă că vezi tu, roata se întoarce, fiecare are karma lui, fiecare își duce propria cruce”* și tot felul de expresii care de care mai trăznite la care nu puteam decât să râd și să mă distrez. Băieții se concentraseră pe explicațiile Maestrului, când, iată, ajunsesem în fața unui semafor. Mașina staționa iar noi, atenți când la șofer, când la oamenii ce traversau.

— Astăzi stați acasă, căci avem o nouă lecție. Vă voi povesti despre Karmă și ce înseamnă ea. De asemenea, relațiile karmice. Nu v-ați întrebat de ce ați pățit-o toți trei, nu? Putea să fie acuzat doar unul. Sau doar doi. Dar ați fost acuzați toți trei! Ceea ce înseamnă? Sau ce, mai credeți în coincidențe? Nu există așa ceva. Totul este cu un scop. Așa să știți.

Fascinată, mă lăsasem pe spate, în timp ce mașina acceleră spre cartierul nostru. Hmm... nu există coincidență? Păi, dacă e așa, înseamnă că inclusiv oamenii care se îmbolnăvesc de cancer, de exemplu, o fac pentru un anumit motiv. Iar eu, nu eram adepta acestei confirmări. Doar nu vrea omul ăla să se îmbolnăvească. E absurd.

— Și cine ne dă acest scop? interveni Arthur.

— Dumnezeu și voi. Totul este scris, copilași. Să nu credeți că scăpați de karmă. Asta nu se va întâmpla niciodată.

Dintr-odată, inima începu să preia viteza mașinii. Îmi pusesem mâna la piept în speranța că își va reveni la normal. Mintea torcea continuu gânduri de o subtilitate foarte precisă. „*Totul se întoarce împotriva noastră. Totul se întoarce împotriva mea. Ceea ce fac creează un prejudiciu altor persoane. Karma oricum mă va urmări până când voi plăti până și cea mai mică datorie.*” Ce chin! Nodul din gât se mări și începusem să tușesc.

— Imediat ajungem și povestim.

Cartierul strălucea în bătaia luminilor de pe stradă. Niciun suflet nu popula zona, iar eu mă simțeam mică într-o lume atât de mare și de neagră. Emoțiile puseseră stăpânire pe mine, căci, nu aveam starea necesară să accept inevitabilul. Puteam să cred că Maestrul înflorește totul, dar, gândurile mele, îngerii care îmi șopteau pe ascuns, toate păreau atât de reale, încât nu le puteam alunga și nega.

Într-un sfârşit am ajuns în casa noastră cea de toate zilele. Cum am păşit spre hol am observat o nouă cameră, aranjată frumos, cu scaune, o masă şi o tablă, ca la școală. Tabla era mai mică, ce e drept, și mai dreptunghiulară. Băiatul cel nou, fata cea muta și Alexa, invadaseră deja clasa, într-o liniște deplină. Am intrat și noi, pe rând, și ne-am așezat unul lângă altul. Eu lângă Iony, Arthur lângă Alexa, celălalt băiat lângă fata muta. Din toți care am călcat pragul acestei școli, rămăsesem doar șase.

Maestru a venit în fața noastră, a făcut o reverență, și s-a pus la masa pregătită. A inspirat adânc de două ori, și-a împreunat mâinile și a zis cu voce înceată o rugăciune. Noi, ca niște ciorditori, i-am urmat exemplul. Am zis Tatăl Nostru cât de încet am putut să nu îi deranjez

pe ceilalți. După câteva minute, s-a întors către noi cu fața doborâtă de tristețe și a început:

— Astăzi vom discuta despre Karmă. Vreau să înțelegeți ce este aceasta. Cu ce se mănâncă. Și cum o puteți plăti. Fiecare om care vine pe acest pământ, vine cu un anumit bagaj. Are o anumită cantitate de fapte bune și fapte rele. Aceste fapte rele se numesc KARMĂ. Iar faptele bune se numesc DHARMĂ. Voi trebuie să știți că nu aveți cum să scăpați de ea. Puteți doar să o plătiți. Ce s-a întâmplat cu colegii voștri a fost din cauza KARMEI. În altă viață, cei trei au băgat la închisoare pe un om nevinovat. Acest om a revenit în viața voastră și vi-a întors fapta. E adevărat că putea să fie altfel. Dar cum nu aveți cunoaștere și înțelepciune, și poate nici nu vă interesează acest aspect, nu ați înțeles de ce. Este ceva ce trebuia să pățiți doar voi.

— Și cum știm ce KARMĂ avem de plătit? a întrebat Arthur.

— Aici este frumusețea vieții, nu știți. Nu aveți cum. Pe pământ toți suntem niște amnezici. Dar odată ce vă treziți din somnul ignoranței, se vor da semnale, vor apărea oameni, vor apărea circumstanțe care vă vor arăta. Asta pentru cei care au ochi de văzut și urechi de auzit. Restul spun că este vina lui Dumnezeu. Și nu e corect. Inclusiv moartea este o plată. Mai ales dacă este violentă sau prin boală. Deci, colegii voștri și-au plătit karma prin moartea care au avut-o.

Beleam ochii la el și în gând îmi spuneam: *Nu, nu se poate, nu e așa viața*. Știam, undeva, că nu e ușor să trăiești, că vine uneori și dă cu tine de pământ, te scoate pe geam afară, te trântește și te aruncă, dar, ăsta este cel mai odios lucru pomenit vreodată. Și nu e corect, măcar ar putea să ne spună și de ce se întâmplă anumite lucruri. În schimb ea, doar te înhață și te aruncă, fără vreun comentariu, exact ca și un vultur care abia așteaptă să-și înhațe prada.

— Este datoria ta să vezi de ce, Maria. Nu viața trebuie să-ți arate. Tu ai o situație, da? Cum a fost asta. Ai fost acuzată pe nedrept și băgată la închisoare pentru o noapte. Și ce faci? Stai acolo și spui „*Asta a vrut Dumnezeu și asta e*” sau te întrebi: „*Oare ce s-a întâmplat?*” „*De ce sunt aici?*” „*Ce cauză a precedat acest efect?*” Vezi diferența între oamenii treziți și cei adormiți? Ăia adormiți nu se întreabă. Trăiesc așa cum vine

și apoi lasă totul în plata Domnului. Iar cei treziți își pun nenumărate întrebări și nu se lasă până nu descoperă Cauza.

— Și dacă nu o vom găsi oricât ne-am întreba?

Intervenția lui Arthur îmi dădea noduri în stomac și strângeri de inimă. Simplul fapt că el respira, îmi cauza emoții negative puternice.

— Arthur, orice întrebare pe care o pui, are și un răspuns. Orice. Dar, pentru a găsi răspunsul trebuie să-ți dorești sincer să știi. Și trebuie să cauți. Să nu ai liniște până nu găsești ceea ce te frământă. Un alt lucru aș vrea să vă mai spun. Și pentru asta mă doare inima. Dar de acum încolo, vom avea o regulă nouă. FĂRĂ DISCRIMINĂRI și JUDECATĂ!

Privirea Maestrului asupra mea îmi îngheță sufletul. Aflase tot! De fapt, sunt proastă, el oricum știe tot despre mine și despre fiecare în parte, datorită clarviziunii și a celor care îl informează. Tonul lui în schimb, mă făcu să mă retrag în mine. Scaunul șubred pe care stăteam scoase un scârțâit dubios, când mi-am mișcat piciorul.

— Noi aici la această școală nu suntem rasiști. Înțelegi, Maria?

Atenția tuturor era asupra mea, iar eu, nu aveam unde să mă pitesc.

— Știți ce a făcut această domnișoară perfectă? L-a judecat pe colegul ei Arthur! Și s-a simțit jignită că este colegă cu un delicvent. Drăguță, eu nu fac deosebiri între oameni. Pentru mine, toți sunteți la fel! Toți sunteți copii mei. Așa este și în fața Tatălui. Când l-ai văzut pe Dumnezeu să judece și să facă diferențe? Asta fac doar cei care se cred superiori. Faptul că ai școală și ești dintr-o familie bună nu îți dă dreptul să te comporți urât cu cei din jurul tău! Ești un NIMENI! Ai înțeles?!

Urletul lui putea provoca spargerea tuturor geamurilor din încăpere. Un țiuit în urechi își făcu apariția iar starea de amorțeală pusese stăpânire pe mine. Îmi verificasem inima, încă bătea. Hotărâtă, am tras aer în piept adânc și m-am ridicat în picioare, fixându-mi privirea în ochii Maestrului. Mi-am luat curajul de-al înfrunta, iar pe moment nici musca nu se auzea, era o liniște deplină.

— Îmi pare rău, dar nu îl pot suporta!

Un vuiet de ohh împânzi sala de clasă. Colegii erau înmărmuriți, eu puternică și curajoasă, făcusem ceva ce puțini ar fi în stare. Toți știu să se aplece în fața Maestrului, să spună smeriți: Da, Maestre, așa e,

facem cum zici tu. Dar, de ce? Atâta timp cât eu am altă părere, și nu pot să fiu de acord cu el, de ce să tac și să mă prefac, să închei un compormis? Niciodată nu mi-a plăcut să ascult de altul, ca de o autoritate. Maestrul, nu părea mai furios, mai degrabă surprins, deși nu foarte tare. Mă cunoştea deja.

— Știi ce ai merita? Puțin spus, bătaie. Am eu ac de cojocul tău. Te voi pedepsi.

Mi-am luat angajamentul în gând că orice ar spune sau ar face, să nu dau înapoi, să fiu puternică și să nu mă las învinsă. Asta eram eu, personalitatea mea se crease în această manieră și nu aveam cum să dau înapoi. Să mă schimb? Să fiu o sclavă care acceptă orice? Nici gând! Nu s-a născut Maria aia care să accepte tortura și supliciul. Îmi promisesem mie însămi că orice pedeapsă aș primi să o fac demnă, nu cu fruntea plecată, nu cu lacrimi și suspine. Ci curajul să mă îmbrățișeze din toate părțile. Ce putea să fie mai rău? Să mă omoare? Am mai trecut prin asta. Mare scofală nu e. Să mă bată? Hmmm... aici începeam să simt tremurul nervos. Așteptam, cu sufletul la gură, sentința dată de stimabilul nostru profesor și Maestru.

— Știu pedeapsa cea mai potrivită. Până înveți să ierți!

Iar să iert? Iar să mă compromit? Nu, nu eram dispusă, nici să iert, nici să uit, nici să mă comport diferit cu el. Viziunea aceea nu schimbase nicio celulă în mine. ADN-ul îmi era la fel, comportamentul la fel, personalitatea identică. Și, știam că doar Dumnezeu iartă. Iar, până la Dumnezeu, te mănâncă Sfinții. Nu vedeam în iertare un folos, căci omul iertat, mai poate greși. În schimb, când nu oferi iertarea, omul e în stare să facă orice ca să nu mai greșească. Astea erau experiențele mele. Iar Maestrul, avea datoria să mă învețe să îmi schimb atitudinea, nu să îmi înjosesc sufletul prin iertare.

— Atitudinea se va schimba în momentul în care te-ai iertat. Până nu te ierți nu vei reuși să te schimbi. Degeaba încearcă mulți să se schimbe și să fie diferiți. În fond sunt la fel. În momentul în care ierți, te ierți pe tine, ierți persoana care în trecut ți-a făcut rău și aici vorbim de relațiile karmice, atunci vei reuși să îți schimbi comportamentul. Și ce pedeapsă poate fi mai bună decât să te leg în camera pedepselor împreună cu Arthur?!

M-am încruntat, gândul zburându-mi la aversiunea pe care o aveam asupra lui. Să stau în același loc cu dușmanul mi se părea inuman. Până iert? Și dacă nu voi ierta niciodată? Greața începu să mi se joace în gură.

— Asta vei face! Vă leg pe amândoi în camera pedepselor, fără mâncare, fără apă, și într-un spațiu foarte mic, unde veți sta până veți reuși să vă iertați, reciproc.

Arthur nu avea nicio expresie, nicio ripostă, părea că îi convine. Iar acest lucru mă irita și mai tare. Voiam să neg, să fug, să îi arunc în față Maestrului că nici în visele lui cele mai frumoase nu voi ajunge să îl iert pe delicvent, dar, ceva mă trăgea înapoi. Ce îmi era închisoare, ce îmi era camera pedepselor. Mă confruntam cu cea mai idioată pedepasă! *Cine știe, poate în timp, aș reuși să-l iert, asta dacă îmi demonstrează că e altfel.*

— Nu avem timp, Maria. Tu acum trebuie să înveți să ierți. Nu peste zece ani. Așa este ușor. De aceea avem această viață și trece atât de repede. Căci Tatăl ne lasă să facem ACUM lucrurile nu mâine sau în viața următoare. Așa că, să nu aud nicio împotrivire.

Ne-a luat de mână și ne-a târât după el până în camera pedepselor. Aerul începuse să-mi lipsească și mai aveam puțin până să vomit. Locul era oribil, un spațiu strâmt, unde încăpeau maxim două persoane, dar și acelea scunde și subțiri. Noroc cu silueta mea de viespe, însă înălțimea tot nu era potrivită. Părea mai degrabă un spațiu de pedeapsă pentru pitici. M-am așezat ciump, apoi după ce am amorțit, m-am lăsat în jos. Arthur era în spatele meu, strâns legat de mine, îi puteam simți doar mâinile ce tremurau. După ce Maestrul ne-a legat, lumina dispăru. Bezna aceea, faptul că abia te poți mișca, nu îți oferea nicio perspectivă mai bună de reflecție și meditație.

— Ce ne facem? am întrebat eu...

— Nu știu. Nici mie nu îmi este ușor să te iert. Nu înțeleg de ce. Nici nu te cunosc.

— Stai așa, ce să ierți? Nu ți-am făcut nimic!

Chicotea sau cel puțin asta auzeam eu în liniștea aceea.

— Da dar atitudinea ta m-a făcut să te văd o antipatică.

Aveam aceeași impresie unul despre altul. Minunat! În joaca asta

de-a șoarecele și pisica nu știu cine are de câștigat. Fițoasa nu eram, decât directă. Și asta deranjează oamenii care sunt obișnuiți cu minciunile și prefăcătoriile. Personalitatea mea puternică nu-mi dădea șansa să accept orice prostie.

— Hai să povestim! a început iar el.

Îşi dorea imposibilul, el aştepta poveşti iar mie nu-mi ardea de fabule. Voiam să știu adevărul despre viziunea aceea.

— Nu știu ce ar fi de povestit! Lasă-mă cu astea. Mai bine hai să vedem care-i faza cu noi doi. Cât ai leșinat, mi-au venit niște flashuri cu doi tineri pe o plajă care se iubeau.

Inspiră adânc și apoi își mișcă încet mâna.

— Și ție?

— Nu-mi spune că ai avut același flash.

— Ba da! Dar eu am văzut mai multe. Îmi este așa, cam nasol să povestesc. Dar dacă tot suntem aici și nu avem ce să facem, îţi spun. Cât am fost acolo am adormit. În vis am văzut aceleaşi personaje. Un tip cu barbă, tânăr, cam până în 30 de ani şi o tipă blondă. Tipul era foarte recalcitrant. O bătea zdravăn. Am putut să-i simt durerea. Iar ea era foarte sensibilă, blândă şi drăguţă. Îi acceptă orice. Îl iubea la nebunie. Într-o zi, tipa a plecat. Nu a mai suportat și a ales să dispară din viața lui. Tipul a aflat și a mers pe urmele ei. Cineva îi spusese unde e. El a găsit-o și drept pedeapsă, a bătut-o iar. Femeia plângea zi și noapte și nu înțelegea ce e cu iubirea pe care i-o poartă și de ce nu îl poate părăsi.

În timp ce povestea încerca să se întoarcă spre mine şi să se dezlege. A tras mai tare de aţă, şi dintr-odată am simţit eliberarea din mâna lui. Se întoarse înspre mine, iar buzele lui erau atât de aproape de buzele mele. Îi simţea răsuflarea caldă.

— Eu cred că eram bărbatul, i-am întors-o eu, plictisită.

— Nu, bărbatul eram eu și tu femeia.

Amuțisem pe moment. Să fi fost el atât de diabolic? Să-mi fi făcut atât de mult rău? Poate ăsta era răspunsul pentru starea care o aveam vizavi de el.

— De unde știi asta?

— Fiindcă am simțit personajul lui mai bine decât pe cel al tipei. Și

în plus am simțit indiferența lui. Uite vezi, de asta trebuie să mă ierți. Aș vrea să o faci. Mai ales că suntem colegi. Ce s-a întâmplat atunci a fost o greșeală. Nu știu de ce m-am comportat așa. Te iubeam. Îți jur că te iubeam! Am simțit iubirea lui. Dar el avea un mod ciudat de a iubi. Iubea prin bătaie. Era un sadic. Și uite și acum, te-am făcut să suferi. Nu te condamn. Înțeleg că ți-e greu să o faci. Dar te rog, vreau să ne înțelegem bine.

S-a pus pe jos, în genuchi, plângând amarnic. Mi-a luat mâinile în palmele lui, strângându-le la piept. Rămăsesem fără grai. Nu-mi dădeam voie să simt nimic, trebuia să fiu puternică și stăpână pe mine. M-am retras din mâinile lui și am stat să mă gândesc. Dacă el mi-a făcut atât de mult rău și am suferit din cauza lui, sinucigându-mă, cum aș putea să-l iert? Gestionarea unei astfel de situații mă puse pe gânduri.

O voce a îngerașilor îmi cutremură iar timpanul. Aveau un obicei de a țiui de fiecare dată când comunicau cu mine.

„*Nu trebuia să fii cu el. Nu tu îi erai destinată în aceea viața. Drept urmare i-ai distrus viața, fiindcă el nu a mai mers pe calea lui ci pe calea băuturii și a petrecerilor. Te iubea dar tu l-ai legat să fie cu tine. Pentru asta trebuie să plătești.*”

Amândoi eram vinovați. Amândoi rămăsesem cu sechele de atunci, din acea viață blestemată în care îi făcusem atâta rău. Îl legasem, așa cum și Amna l-a legat pe Ovidiu. Ce viperă nenorocită am fost! Nu merit iertarea lui, dar, totuși înclinam să cred că poate voi reuși să-l implor, să mă ierte. Respirația îmi devenise mai agitată. Cine eram eu să hotărăsc în locul altcuiva?

„*De aceea ai și murit înecată. Ai plătit pentru nesăbuința ta.*”

L-am strâns la piept și dintr-odată căldura lui nu mă mai deranja. Voiam să știu că nu i-am făcut viața un chin. Nu meritam nimic, nu meritam iertarea și totuși, aveam nevoie de ea.

— Iartă-mă Arthur! Te rog, iartă-mă!

— Tu să mă ierți pe mine. Te rog!

În aceea strânsă îmbrăţişare i-am simţit corpul, buzele, pieptul. Dorinţa noastră de iertare ne ţinea legaţi ca doi prizonieri. Ne desfăcusem de ața Maestrului, dar, un alt fir invizibil ne cuprindea ființa. Și pe

lângă toate astea mai aveam și alte sentimente. De care nu mă credeam capabilă să le mai simt. Nu în viața aceasta.

— Te rog să mă ierți că m-am îndrăgostit de tine!

Cuvinte care dor, ustură, te mistuie. Cuvinte care trebuia să mă facă fericită, să plutesc până în al nouălea cer. Dar, pentru mine, în viața asta, nu putea exista cu adevărat aceste sentiment.

— Sunt îndrăgostit de tine, Maria. Ce ne facem?

L-am strâns și mai tare în brațe și m-am lăsat pradă în voia lui. Căutam buzele lui iar când am dat de ele, le-am gustat cu amărăciune, pasiune, dorință și iubire.

CAPITOLUL 14

Buzele lui aveau un gust dulce, un amestec de topping de ciocolată învelită într-o pură iubire.Mă mistuia înflăcărarea cu care îmi sorbea fiecare sărut, tot mai adânc și mai nimicitor. În capul meu însă, treaba asta nu-mi aducea nicio plăcere. Regula clară a școlii dar și a Arhanghelului Metatron era: fără îndrăgostire și relații de iubire. Și iată, ascunși de noi, pătrunși de emoții și ghidați de hormoni, eu și Arthur devenisem din dușmani, îndrăgostiți. Îmi pusesem întrebarea, oare chiar îl detestasem? Poate cu adevărat, nu. Era mai mult o tachinare fiindcă îl plăceam cu adevărat. Deci, de aici rezultă că și eu făceam parte din categoria ipocriților și a celor care se mint singuri. Nu mă puteam opri din a savura săruturile lui, însă, ceva îmi dăduse un stop mare în căpățână și mă oprisem. Arthur, respira tot mai tare, strângându-mă în brațe în continuare. Iar eu, nu mai știam pe ce planetă sunt. Inima îmi bătea de zici că alergasem două ture de stadion în timp ce mintea mă împroșca cu tot felul de ciudățenii: „*Dorințele fizice sunt Iadul pe acest Pământ, dorințele fizice sunt iadul pe acest pământ.*” Aceeași frază se derula ca o casetă proastă în capul meu. Și totuși, le aveam. Simțim aceea pasiune mistuitoare care face ca totul să devină mai ușor, păsărelele să cânte mai des, norișorii pufoși să se arate. Vedem totul în roz și din prisma persoanei iubite. De ce este rău să simți asta ? Când mi-a spus că s-a îndrăgostit de mine am simțit cum acele cuvinte se integrează în mine. Nu voiam nicicum să scap din dulcea tortură pe care Arthur mi-o oferise. Și totuși, exista ceva ce mă facea să dau înapoi.

— Ești minunată! îmi zise în timp ce mâinile lui se plimbau în voie prin părul meu.

— Nu știu... nu e bine, Arthur! Nu avem voie.

Glasul meu trist, conștientizarea că nu putem fi împreună, nu voiam să o aibă și el. Măcar unul din noi să fie mai hotărât. Aveam impresia că el e mai puternic, mai îndârjit, nu știu de ce, însă îmi arăta prin felul său de a fi că nu se dădea în lături de la experiențe și întâmplări.

— Cine poruncește inimii ce avem sau nu avem voie? Tu crezi că inimilor noastre le pasă de asta? Până acum zece minute credeam că nu voi rezista fără să mă leg de tine și să îți cârpesc două palme. Dar amintirile alea. Te-am iubit atât de mult, Maria! Știu că te-am iubit fiindcă am simțit asta în bărbatul ăla. Dar mai știu că nici nu merit iertarea ta.

Era dur ceea ce îmi spunea, îmi veneau lacrimile instant doar la simplul gând că nu puteam să fim împreună în această viață. Cel puțin până nu primeam ok-ul din partea îngerilor și a arhanghelului Metatron. Și totuși, starea aceea, pacea interioară, fluturașii în stomac, iubirea incredibilă pe care o simțeam, nu se putea exprima în cuvinte căci vocabularul era prea sărac. Eram precum două lanțuri ce trebuiau să se unească pentru a forma un întreg. Eram un singur fir pe o ață numită Viață.

— Nu avem voie. Este scris în regulament. Îmi pare rău!

Vorbe fără sens răsăreau din gura mea și îmi doream să mi-o astupe cu un sărut. Însă, conștientizam că supraviețuirea noastră era vitală. Dacă mă lăsam omorâtă ce făcusem? Unde mai era misiunea aceea importantă de care îmi vorbise arhanghelul? Arthur apropiat de mine mă atingea finuț pe mână, alunecând spre picior. Se juca cu corpul meu, mângâindu-mi pielea ce striga după ajutor. Trecuse atât de mult timp de când fusesem atinsă acolo, încât nu puteam decât să scot sunete bizare. Totuși, ochii lui vorbeau în raze de iubire, pătrundeau în mine și mă închideau într-o carapace fără ieșire. Mă temeam, însă simțurile debordau de energie și vitalitate. Parcă întregul corp își dorea ca el să mă atingă, el să mă sărute, el să fie parte din mine.

Continua să îmi sufle pe buze și să mă atingă cu buricele degetelor pe întreaga suprafață a corpului. Topită e puțin spus, eram pur și simplu învălmășită de sentimente, ardeam să îl simt și mai profund. Apoi, ca într-o străfulgerare rapidă realizasem că sentimentul îmi era complet interzis. Degeaba! Mă căzneam, încercam să mă uit urât, să mă îndepărtez, dar emoțiile erau tot acolo. Indiferent că spuneam da sau nu, că îl alungam sau îi permiteam să intre în sufletul meu, iubirea mă cuprindea cu al său fior. O dorință nebănuită. O dorință ce cu greu o puteam astupa. O dorință ce mă bântuia până în străfundul inimii.

— Nu te mai opune! Lasă dragostea să îți inunde sufletul. Sentimentele cele mai puternice sunt cele mai reale, draga mea.

Iată-mă! Unde ajunsesem? Într-o lume ce o credeam pierdută și uitată. Pentru mine, povestea de iubire nu putea continua, căci eram condamnată să trăiesc o viață fără a ști ce înseamnă un suflet pereche. Și totuși, iubirea asta nu-mi dădea pace. O iubire ce nu mi-o doream.

— Dacă nu încetezi, te reclam! i-am spus eu amuzantă.

— Reclamă-mă stelelor! Să mergi acolo și să le spui ce îți zic eu acum: Arthur mă bâzâie și nu-mi dă pace. Mă face să simt ce n-am simțit niciodată.

Ciudat că îmi vorbea pe limba mea, parcă știa să-mi aducă la cunoștință sentimentele ce le pierdusem. Nu era clarvăzător, din ce știam eu atunci, și evident, nu puteam să-mi explic de unde atâtea simțăminte. Îl priveam adânc în ochi, deși nu îi vedeam în întunericul acela, dar știam că se uită la mine, că vrea să mă inspire. Cu cât era mai aproape de gura mea cu atât mă îndepărtam mai mult. De unde răsărise această iubire între noi? Ispititor, cumva, reușise să își găsească loc în ființa mea, și nu credeam că vina o purtase acea amintire din altă viață. Dacă eram sortiți acum unei vieți împreună și eu am dat-o în bară cu sinuciderea mea? Din câte îmi adusesem aminte, ecranul acela îmi arătase o familie și un bărbat... nu, nu se poate. *Semăna cu el! Era chiar el! Dumnezeule. Ce am făcut? Cum am putut să fiu atât de nesăbuită?*

Era tot mai aproape de mine, îmi puse mâna pe buze și le făcea conturul cu degetele. Respirația lui caldă ca o adiere de vânt, îmi provoca fiori tot mai intenși. Apoi, dintr-odată, ca un animal sălbatic, își apropie gura de buzele mele și mă mușca tremurând. Pentru prima oară în viața mea simțisem cum tremură un bărbat în timp ce mă atinge. Eu eram cu mâna pe fața lui și mă lăsam sedusă de gustul lui dulce, înfruptându-mă din fructul interzis. Ne-am sărutat mai mult de o oră. Aveam atât de multe să ne spunem, atâtea vieți pierdute, iubiri mistuite, lacrimi, suferințe, iar prin toate acele atingeri le aduceam la viață. Emoțiile fluturau prin încăpere, căldura ne sufoca și sufletele noastre trădau mii de povești neștiute. Ne atingeau fără niciun ocoliș. Eram doi copii, două ființe strâmtorate în corpuri prea grele și personalități prea

diferite. Nu vom uita aceea noapte niciodată, atât eu cât și el, fiind prinși într-un vârtej al iubirii ce începuse în alte secole. Era singurul moment în care ne puteam iubi fără să ținem cont de reguli, rațiune și moarte.

A doua zi de dimineață, Maestrul își ivi capul pe ușă. O lumină strălucitoare și puternică răsări dintr-odată.

— Bună dimineața! Ați reușit să vă iertați? zâmbi el complice.

Amândoi arătam praf, zici că ne drogasem, până la urmă un adevăr există, dar drogul nostru se numea iubire.

— Da, îți mulțumim pentru pedeapsă! i-a răspuns Arthur zâmbind.

Mă rugam în gând ca Maestrul să nu-și fi dat seama atât de repede de emoțiile ce existau între noi, însă la cum îl cunoșteam, erau slabe șanse. Orice secret, oricât de mic, nu putea să fie păstrat fără ca el să descopere și să ne arunce în față adevărul. Iar regula nerespectată ducea la moarte. Asta ne spusese de la început, clar și răspicat.

— Haideți să mâncați și apoi avem treabă! Azi nu mergeți la muncă dar am să vă trimit eu undeva.

Curios, nu spusese nimic legat de noi și fericirea noastră ascunsă în zâmbete. Dimineața acea era diferită din multe aspecte. Unul ar fi iubirea ce o purtam în ființa mea pentru Arthur, iar celălalt, schimbarea drastică de comportament a Maestrului. Voia să ne trimită undeva, nu să mergem la munca de jos. Parcă aveam chef să fiu liberă, doar cu Arthur, să ne plimbăm pe străzi, ținându-ne de mână, glumind și învățând amândoi să ne iubim. Și altă chestie, nu spusese nimic despre noi, ceea ce iar îmi dădea cu un semn de întrebare. Colegii ne remarcară imediat ce ajunsesem în cameră și ne băgau niște priviri stranii. Iony mă ghionti.

— Ai iertat?

— Da, nu a fost așa greu, i-am răspuns eu.

— Mă mir, la cum te știu! Dar ai meritat pedeapsa asta, sincer.

Ochii mi se întunecau. Iar mă judeca fără să știe măcar un dram din ceea ce sunt. Avusesem încredere în el, îl iubisem ca pe un frate și îmi vorbea aşa?

— Posibil.

Ajunsă în bucătărie mi-am făcut un sandwich, gândindu-mă la ziua

aceea, atât de frumoasă şi de intensă. Avea vreun rost să stau supărată pe Iony? El nu m-ar înţelege. Alexa şi fata mută India, ședeau la masă, și curățau cartofi. Nu știu cum poate ea trăi așa fără să scoată un sunet, fără să audă zgomotele celor din jur. Doamne! Și eu mă plâng de probleme. Ale mele sunt zero barat pe lângă ale ei.

— Vrei să stai cu noi? a scris ea pe o foaie pe care mi-a întins-o.

Alexa mă privea strident, cu ochi de vulturoaică. Crezusem că ne-am împăcat. Aha. Iluzii!

— Nu, nu cred că vrea. Și oricum nu avem nevoie de ea aici îi răspunse ea, iar apoi uitându-se la mine cu dispreț, îmi șopti, du-te cu ceilalți!

Asprimea mea, judecata și lipsa de discernământ pe care o avusesem cu Arthur o făcuse pe Alexa să nu mai aibă încredere în mine, din nou. Și ea fusese o prostituată înainte să ajungă aici. Avea dreptate să se comporte așa cu mine, dar nu știa că eu într-o singură noapte îmi schimbasem toată traiectoria vieţii şi a personalităţii mele.

— Las-o... eu aș vrea să o cunosc, a scris India din nou.

Cum era să reacționez în fața acelei situații? Nu voiam să o supăr pe India, dar, Alexa făcea tot posibilul să mă îndepărteze. Mușca din mine doar privindu-mă.

— Nu, nu rămân. O să ne cunoaștem când va fi momentul, i-am răspuns eu.

M-am întors pe partea cealaltă, ștergându-mi lacrimile ce voiau să-mi înăsprească obrazul, și mi-am uns pâinea cu unt și șuncă. Arthur mă văzu și își îndreptă pașii spre mine, apropiindu-se foarte tare și pupându-mă pe gât. Fiorii mă invadau din nou.

— Termină! Nu aici, i-am zis eu îndepărtându-l cu mâna.

Alexa atentă ca o felină văzu toată scena.

— Hopa! Ce avem noi aici? Ce înseamnă asta? Acum merg să îi spun Maestrului, țipă ea nervoasă.

Arthur o prinse de umăr și o strânse destul de tare. Ea îl măsură din priviri.

— Nu este nevoie, drăguță. Noi îi vom spune astăzi adevărul Maestrului.

— Încălcați regulamentul!

Prinse de scaunul din fața ei și îi dădu un pumn, rupându-l în două.

Reacția ei îmi cauză un frison. Până atunci nu fusese atât de agitată și nervoasă, cel puțin nu din cauza vrunui coleg. Încercam să intru în mintea ei, să văd ce se petrece, dar ceva mă bloca. Isteria ei îmi dădea dureri. Arthur se stăpâni, o luă în brațe să o calmeze și atunci gelozia începuse să mă roadă. De ce făcuse asta? Iony apăruse chiar la ultima fază, cu o mină de om surprins neplăcut.

— Grăbiti-vă! Plecăm imediat.

Ochii mi se roteau după el, îl vedeam cum își ia tălpășița și se grăbește spre clasa. Oare ce crezuse? Poate va interpreta greșit gestul lui Arthur, așa cum și eu îl vedeam diferit. Nu putea să-mi facă asta, nu? Nu își bătuse joc de mine, speram din toată ființa. Îmi promisese, mă iubise, mă sărutase, îmi dădea fiori și apoi îmbrățișa pe alta? Cu greu, Alexa se dezlipi de băiatul meu, aruncându-mi priviri ucigașe.

M-am grăbit să termin de mâncat și apoi ne-am îndreptat spre camera cea mare unde Maestrul ne aștepta.

— Sunteți gata toți? Vom pleca într-un loc unde veți putea să vedeți cu ochii vostri ce înseamnă karma.

După evenimentul ăsta, nu-mi mai păsa unde ne ducea. Putea să fie și într-un cimitir! Să mă îngroape și să mă arunce acolo de vie.

— Nu vă spun că este un loc bun și nici un loc rău, este doar ceea ce este. Îmi doresc să învățați din experiența altora. Însă dacă nu puteți să o faceți, veți învăța din experiența proprie. Așa cum unii din voi ați pățit. Eu tot ce vă pot dori este să fie exact așa cum este cel mai potrivit pentru fiecare. Dumnezeu știe cel mai bine. Vă rog să vă pregătiți, am să iau microbusul ca să încăpem toți.

Firicele de frică și frisoane se plimbau prin corpul meu. Nu de la lecția Maestrului, cu siguranță. Ci de la teama că aveam să-l pierd pe Arthur. Oare ce naiba îmi făcuse? Putuse să mă vrăjească în asemenea hal încât să fiu doborâtă la pământ de o simplă îmbrăţişare? Şi Maestrul ăsta, tot cu karma lui. Fix de karmă îmi ardea mie, care eram deja săgetată de cupidon și mai grav, de gelozia fără margini.

Microbusul era destul de încăpător, având în vedere că nu eram prea mulți. Voiam să mă pun lângă Iony, fiind supărată pe Arthur, dar, el îmi făcu semn să mă așez lângă el. Am executat și tot ce am putut să

fac era să mă uit la el cu o grimasă supărată. El mă întrebă din ochi, ce am. Tot ce am reușit a fost să suspin și să mă întorc către geam, lipin-du-mă de scaun. Închisesem ochii, concentrându-mă la ce simțeam în interior și era doar gelozie și frică! Arthur își puse capul pe mine, dar l-am împins.

Maestrul tocmai ce începuse să vorbească.

— Aș vrea să învățați ceva de aici, să nu fiți nevoiți să treceți prin asta. Nu vă doresc. Dar sunt oameni care nu pot să fie ținuți în frâu decât prin aceste pedepse. Și culmea e că mulți tot nu învață. Umanitatea asta este atât de idioată! Domnule, ai o problemă, te duci să vezi cum o poți rezolva. Nu stai să aștepți să ți se termine viața și apoi te gândești de ce ți s-a întâmplat asta. Când e prea târziu!

Totul plutea în jurul unui mister. Unde putea să ne ducă? Într-o biserică? Într-o închisoare? Am fost în ambele locuri și tot nu am învățat nimic de acolo. Nu voiam să fiu nevoită să dau de oameni cretini și care nu au ce face decât să te acuze. *Dacă văd că intrăm într-o închisoare nici nu mă clatin din loc. Nu-mi pasă ce vrea să ne învețe Maestrul.* În timp ce contemplam eu, Arthur ațipise pe locul lui. Oare el era alesul meu? El era cel pe care îl văzusem când am murit? Într-un sfârșit ajun-sesem și în locul cu pricina. O clădire impunătoare, cu geamuri mari și gratii se arătă fix în dreptul nostru. L-am ghiontit pe Arthur să se trezească, și făcu ochi mari când văzu. Părea un spital de nebuni, nici-decum o închisoare.

Am intrat pe ușa principală și în timp ce pășeam în fața noastră se perindau tot felul de oameni, slabi, trași la față, triști și chelioși. Chiar și femeile aveau capul fără pic de păr. Îmi îngheță sufletul. Majoritatea erau piele și os. M-am oprit și nu voiam să mai fac un pas.

— Cu îndrăzneală, Maria! îmi strigă Maestrul.

Casa noastră, casa mamei, școala, oriunde era mai bine decât în locul ăsta atât de horror. Cu mare drag aș fi făcut pași înapoi spre mașină, dar ceva din mine mă obliga să continui și să merg mai departe, căci era spre binele meu. Am tot mers pe un hol lung și murdar până am ajuns la niște scări. Aici am urcat două etaje. Gâfâiam după primul, lipsa de exercițiu fizic se vedea. Am dat de un alt hol și am intrat într-un salon

unde erau trei tineri cu vârste cuprinse între douăzeci și treizeci de ani. Dar! Dumnezeule! Privirile lor crispate, buzele vinețiii, tremurul interior.

— Iată dragii mei. V-am adus aici pentru a vă arăta ce înseamnă să nu mergeți pe calea voastră. Nu vreau să vă sperii și nici să vă fac să renunțați la ceva. Dar orice boală are o cauză. Cele mai multe boli sunt din cauze personale, neiertări, karme grele pe care oamenii nu le acceptă și nici nu le vindecă. Pentru asta există spiritualitate holistică, tocmai ca să puteți să treceți cu bine peste ele. Însă cei mai mulți nu se gândesc la asta. Aici sunt trei dintre foștii mei elevi care după ce au terminat școala, ghiciți ce? Au mers pe drumul iluziei. Și-au dorit o viață normală, cu iubite/iubiți, familie, copii. Le-a mai păsat de viața spirituală? Nici gând. Le-au intrat pe o ureche și le-a ieșit pe alta. Eu știam că așa va fi. Dar i-am lăsat. Și ține-ți minte! Erau cei mai buni. Știau inclusiv să vindece și să prevadă viitorul. De ce au ajuns aici? Din cauza iluziei că viața pământească le oferă mai multe decât viața spirituală. Odată ce ați intrat pe această cale, nu mai e loc de întors. Dacă nu vreți să ajungeți și voi aici...

Chipurile lor pline de suferință, ochii întunecați, mâinile atât de slabe, mă făceau să îmi pierd stabilitatea pentru un moment. Lacrimile curgeau fără să le pot opri. Nici nu aveam curajul să mă uit la ei, îmi venea să privesc în jos. Erau atât de slabi, chei, fără putere. Unul din ei avea un tub de oxigen pe gură. Glasul îi era curmat. Să ajungi în starea aceea când ai capacități de vindecare mi se părea dezastros. Și totul pentru ce? Pentru că au ales iubirea? Îmi simțeam lacrimile picurând pe gură.

— Nu, nu plânge Maria. Sau plângi pentru momentele când vei fi si tu asa?

Îngrozitor! Aş putea ajunge şi eu într-o astfel de situaţie? Aş putea să mă îmbolnăvesc atât de grav încât să sufăr pentru nesăbuinţa mea? Speram să nu fie vreo premoniţie a Maestrului. Una din paciente, cred că era fată, deschise ochii. Cu o voce stinsă îl chemă pe Maestru lângă patul ei.

— Ai avut dreptate, Maestre. Acum îmi pare nespus de rău. Oare ai putea să faci ceva pentru noi?

Picam de pe picioare. Arthur veni repede să mă prindă, altfel cred că leșinam acolo. Mi se întunecă privirea. Fata abia putea să scoată câteva cuvinte pe gură că începu să tușească. Doamne Sfinte! Ce păcat atât de mare să comiți încât să ajungi în asemenea hal? Mă cuprinse un soi de milă și compasiune pentru ei, însă tot nu puteam să înțeleg și să accept că suntem pedepsiți de viață în asemenea hal.

— Hai să vă povestesc ce este cu ea. Fata aceasta era ca și Maria. Nu credea foarte multe dar a ajuns să învețe. A devenit până și ea Maestru. Asta până într-o zi când a apărut în calea ei un bărbat. S-a îndrăgostit de ea nebunește. Problema era că bărbatul nu avea cunoaştere. A început să-i facă viaţa un calvar. Deşi ea ştia că nu are voie să îşi ofere viaţa unei relaţii, a încălcat legământul. Nu este o problemă să ai o relaţie, să nu credeţi că sunt contra. Faptul că eu nu am, nu înseamnă că voi nu puteţi avea. Dar, când laşi totul pentru aceea relaţie, când laşi tot Universul pentru o singură persoană! Atunci ce face Dumnezeu? Îţi dă în cale o încercare, nu vreau să-i spun pedeapsă. Te lăsa așa să vadă cât timp tu îți vei da seama ce se întâmplă cu tine. Când îți vei pune întrebări. Dacă nu o faci, e jale. Ei, ea nu și-a pus nicio întrebare. A ajuns la doctor direct în metastază. Când deja nu se mai putea face nimic. Îmi pare rău, eu ți-am dat o șansă, ți-am spus de ce te-ai îmbolnăvit dar tu ai continuat să fii la fel și nu ai făcut nicio schimbare. Crezi că acum eu pot să-ți schimb destinul? E clar că Tatăl dorește să te ia la El. Mergi în pace!

Cuvintele astea ajunseră ca un ecou profund asupra mea. Îmi vedeam toată viața înainte, dar fără Arthur. Conștientizam ce voia să ne spună și de ce ne-a adus aici. Iubirea noastră nu era posibilă nici măcar în vise. Eu știam ce înseamnă pentru mine a fi îndrăgostit.Și, la fel ca fata aceea, aș fi în stare să pun familia și iubitul înaintea tuturor. Doar că la noi e diferit, el vrea să învețe și poate ar reuși să termine școala cu mine deodată.

Ce prostii! E clar că inima asta te-a stricat de cap și nu mai gândești limpede. E clar ca lumina zilei, Maria, nu ai nicio șansă. Niciuna! Iubirea voastră înseamnă moarte. Deja a murit o parte din ea, cu această lecție.

În gândul meu însă stăruia o nelămurire. Oare de ce? Nu suntem aici şi pentru iubire?

— Știu ce gândești Maria. Asta gândiți majoritatea dintre voi. În afară de Iony și de India. Restul sunteți toți o apă și un pământ. Nu fac nicio deosebire între voi. Vă plângeți de același lucru. Iubire, iubire, povești frumoase. Voi ce oferiți mă? Ce oferiți în schimb? Ce, tot ceilalți să vă iubească? Vreți iubiri? Ce mai căutați aici? Planul spiritual nu e pentru familiști. Este pentru cei care au curajul să rișteși să își întemeieze o altă bază. Nu este pentru plângăcioși ce vor casă și copii. Vreți să fiți ca turma? Foarte bine, puteți pleca și reveniți în viața viitoare, familiști convinși.

Am tras aer în piept și m-am apropiat de Maestru cu capul plecat. De data asta avea dreptate. Înapoi nu mai puteam să dau fiindcă riscam să mor și să merg în anticer. Metatron avusese încredere în mine și nu-i puteam trăda această speranță. Dacă am fost proastă și prinsă în lumea asta pământească. Puteam să nu mă sinucid și să-l fi întâlnit pe Arthur, să ne fi consumat povestea de iubire. Da! Dar, nu a fost așa. Și inima mea plânge în zadar și suspină.

Arthur veni lângă mine, mă prinse de mână și voiam să tacă. Să nu spună nimic, să nu facă niciun gest, ci să mă lase în pace, în durerea mea! M-am retras, dar, maestrul văzuse scena. Timidă, m-am dat doi pași înapoi și am început să plâng mai tare.

De undeva, ca într-un vis, l-am auzit pe Arthur spunând:

— Maestre, iubirea există. Acum am găsit-o și eu pentru prima oară. Eu și Maria ne iubim! Și vom fi împreună, fie că vrei sau nu.

CAPITOLUL 15

O muscă nu se auzea în tot salonul. Colegii mei, cu privirile în pământ, Maestrul cu o mutră acră se zgâia la mine și la Arthur. Corpul meu mai avea puțin și o lua pe alte cărări. Mâinile înghețate cereau ajutor Divin. M-am îndepărtat cât am putut de băiatul cu ochi verzi ce mi-a făcut momentul un calvar. Nu a fost suficient că eram speriată văzând tinerii bolnavi și aproape morți. Nu, trebuia să intervină și el, ca să fim toți împăcați și fericiți, cu boala luându-ne sub aripa ei ocrotitoare. Maestrul împungea cu privirea lui țintuitoare. Se așeză lângă Arthur, punându-i mâna pe umăr.

— Și vrei să te aștepte asta? Vrei să îți faci singur sentința?

Iritat, își trase capul și se smuci de lângă el, luând avânt.

— Dar nu înțeleg de ce! Ce este rău în a fi într-o relație și a iubi? Voi nu mă cunoașteți dar eu nu am avut până acum acest sentiment!

Tonalitatea cuvintelor ce urmară a fi spuse de Maestru ne zgudui timpanele, exact ca într-o tornadă.

— Fiindcă este o iluzie! De asta! Când te-am întâlnit mi-ai spus că vrei să evoluezi spiritual. Nu să te îndrăgostești. Te trimiteam în altă parte atunci. Aș vrea să fiu mai clar pentru voi toți dar nu știu cât mă ajută cuvintele. Dragostea pe care voi credeți că o simțiți nu este dragostea adevărată. Ceea ce simțiți este pasiune, dorință, pornire sexuală. Și este normal să o aveți, doar sunteți tineri. Iubirea reală este cea în care nu mai simți nicio pasiune, nicio dorință și totuși simți că iubești. Este ceea ce se întâmplă între mamă și copil (uneori, nu în toate cazurile), între frați sau între prieteni. Aceea este iubire când dăruiești necondiționat! Nu când simți că ai vrea să devorezi o persoană și apoi să fii cu ea, ca să ce? Să fie proprietatea ta? Nu! Tocmai că trebuie să învățați să vă iubiți necondiționat, să vă iertați, să fiți împreună la bine și la rău. Nu să fiți îndrăgostiți!

Vântul frazelor lungi, a suspinelor și a oftărilor umplură întregul salon. Cei doi tineri spitalizați deschiseră încet ochii. Priveliștea era

zguduitoare. Puteam să văd ce mă aștepta și pe mine, pe Arthur, pe Iony, pe oricare dintre noi, dacă alegeam să iubim. Nicio rază de lumină, decât nori negri și înfuriați, nicio speranță decât ură și moarte, boală, strigăte și păcate. Oare chiar îmi dorisem cu adevărat să trec prin aceste încercări? Dragostea poate să dispară într-o clipă, cum a dispărut și Ovidiu, și atunci, ce e de făcut? Mă pot încăpățâna să păstrez ce nu este al meu? În Arthur nu vedeam nicio îndoială, se purta ca un copil virgin ce cunoaște pentru prima oară dragostea.

— Dar cum știu că este o iluzie din moment ce n-am experimentat până acum? a mai întrebat el.

— Vei știi când te va dezamăgi Maria pentru prima oară. Când vei simți că te roade gelozia doar la simplul gând că Iony o privește mai ciudat. Vei ști când îi vei descoperi defectele și nu vei fi de acord cu ea întru totul. Vei ști când vei plânge și te vei simți rău, căci dorința ta va merge spre altă persoană. Dar, din păcate nu te pot lăsa să faci asta, Arthur. Nu pot permite să fiți împreună în școala mea. Am spus clar că aici nu veți avea parte de asta. Îmi pare rău pentru amândoi. Dar chiar dacă vă iubiți și sunteți îndrăgostiți unul de altul, veți fi doar buni prieteni. Și să nu credeți că nu voi știi că v-ați sărutat sau ați făcut alte minuni. Chiar dacă nu sunteți în preajma mea, entitățile îmi arată. Și nu aș vrea să știți ce se întâmplă cu aceia care ies din regulament. Maria a văzut.

Piele de găină eram. Moartea ne aștepta. Pândea pe la colțuri să ne ducă acolo în Anticer. Ceea ce simțeam unul pentru altul era complet interzis. Nicio minune nu ne mai salva de la minunatul sentiment. Și totuși, exista. Simțeam în fiecare moment cum mă doboară emoția de a-l atinge, de a fi alături de el, de a-l săruta. Sufletul îmi era rupt în bucăți. Iar acele bucăți se destrămau puțin câte puțin, cu fiecare moment. Trebuia să fiu tare, să pot să îi spun adio într-un mod decent, rece și impunător. Să nu-l mai las să-mi calce peste suflet sau să se amestece peste misiunea mea. Știam de la bun început ce mă aștepta, eram conștientă, deci apariția lui nu trebuia să-mi schimbe cu nimic viața. În adâncul lui, știa și el la fel de bine ca mine că nimic nu ne mai aducea împreună. Vedeam în ochii lui cum toată dragostea pentru mine se prefăcea în venin, în

demonstrația că Maestrul nu are dreptate. Dar are! Și lacrimile noastre sunt în zadar.

Se apropie mai mult de el, luându-i fața în palme. Am tresărit.

— Să nu crezi că nu știu ce ați făcut în camera pedepselor. Am văzut totul. De asta v-am adus aici. Știu că pentru voi nu e nimic, dar încercați să treceți peste cuvintele mele și să vedeți ce o să vă lovească atunci.

Corpuri ciuruite de boală, corpuri otrăvite de alegerea greșită a destinului, corpuri moarte înainte de vreme. Nu mai suportam să văd nicio secundă chinul prin care tinerii treceau. Puteam doar să-mi imaginez cât de frumoși fuseseră înainte, ce viață frumoasă au avut, câte cunoștințe și câte momente au petrecut. Totul până când boala idioată s-a instalat și au șters tot ce a fost mai bun din ei. Au rămas epave, ștergători de gunoi, slăbiciune pentru viață. Cum să poți accepta asta când ești tânăr, în putere și poți să faci ceva, poți să contribui cu ceva la omenire, la cei din jur? Cum poți să accepți asta când totul îți arată că ai timp, că ești încă fraged, ahh doar 20 de ani? Ai toată viața înainte! Doar 30 de ani? Încă mai merge! Și apoi te trezești, într-un pat de spital, cu corpul găurit de perfuzii, cu mintea vorbindu-ți în limbi străine și sufletul dus demult. Și cât ai? Nici 40 de ani iar viața își ia adio într-un mod cât mai sinistru și atroce.

Arthur își ieșise din minți, ochii i se întunecaseră, respirația îi era rapidă și buzele îi tremurau. Voiam să stau lângă el, să-l simt, să-i spun că sunt alături, pentru vecie, aceleași fraze plictisite de veacuri, dar cui? Nu-l mai recunoșteam și îmi era teamă de reacția Maestrului.

Tânăra bolnavă se forță să spună câteva cuvinte. Își apropie mâna de Maestru, vorbind mai mult cu ochii. Părea că zâmbește.

— Mulțumesc, Maestre!

— Să ne revedem cu bine într-o altă viață, i-a răspuns el.

Fiori reci mă cuprindeau. Așa senin, pașnic, de parcă i-ar fi zis: ne vedem mâine, draga mea, vezi ce faci până atunci! Și cum? Cum să te mulțumești cu ridiculozitatea asta, *altă viață*! Dacă nu mai există? Ce vom face atunci, în momentele acelea când îngerii vor spune, până aici, nu mai aveți altă viață, nu mai coborâți pe pământ, pentru voi totul s-a terminat aici și acum. Oare nu suntem prea obișnuiți cu bălăcăriile

astea în loc să ne uităm la ce avem acum, la viața ce palpită în inimile noastre?

— Maria, corpul nu e sfârșitul. Ceea ce vezi tu ca fiind un corp ce va muri în câteva săptămâni este de fapt un instrument pe care l-ai primit când ai venit aici. Dacă nu ai grijă de viața ta, de lecțiile tale, de ceea ce ai venit să faci aici, vei sfârși prin a pierde acest corp. Dar tu ca esență nu mori. Și nu vei muri niciodată. Mi-ar plăcea să înțelegi acest lucru. Și oricum tu l-ai trăit deja. Deci nu înțeleg unde îți sunt nedumeririle când spun ceea ce spun.

— Mie mi se pare că iei viața precum un joc, i-am răspuns eu.

— Chiar este un joc. Nu respecți regulile, nu te duci unde trebuie să te duci, ai ieșit din joc, la revedere! Mai revii data viitoare. Numai oamenii ăștia o iau așa în serios de parcă nu ar trece. Mie nu îmi este frică de moarte. Pot să mor și mâine. Poate că mi-ar părea rău fiindcă știu că n-am învățat pe toată lumea ce era necesar. Dar nu mi-aș face griji în privința asta. Tatăl știe ce să îți dea să faci mai departe. Aș merge împăcat. În schimb voi ați plânge și ați implora pentru o altă viață. Sau dacă se poate să vă întoarceți înapoi.

Am chicotit în sinea mea. Avea dreptate. Am fost o lașă ce s-a temut și de propria ei umbră. Am cerut să vin înapoi fără să-mi dau seama cât de greu îmi va fi să accept că iubirea nu mai există pentru mine. Credeam că totul e atât de ușor și că pașii ce îi am de făcut mi se vor revela unul câte unul. Ce mult mă înșelasem! Aveam nopți când Arhanghelul Metatron îmi spunea ce am de făcut, dar până se însenina , gândurile celelalte îl alungau și nu-mi aminteam. De când sunt la școala asta de ezoterism, îmi amintesc că odată, într-o noapte, mi-a spus să fiu pregătită de ceea ce va urma. Nu știu dacă s-a referit la această întâmplare de-al întâlni pe Arthur însă, părea atât de serios și atât de trist totodată. I-am atins aripile violete și l-am îmbrățișat. Pot să simt oricând căldura aceea ce emană din el, așa de bine îmi reamintesc totul. Parcă a fost în realitatea de pe pământ. Iar îngerii, nu mereu îi aud. Ei spun că nu-i ascult și de asta nu îmi vorbesc. Însă, de ce atâta egoism? Un înger ar trebui să însemne bunătate, iubire, gingășie, nu supărare și tristețe. Ciudați mai sunt!

Am mai rămas acolo cu ochii pironiți spre tinerii bolnavi și apoi am apucat-o spre casă. Capetele ne erau în pământ și ne țineam de nas din cauza duhoarei ce emana spitalul. Personalul grăbit nu cred că apuca-seră să se gândească la mirosurile ce copleșeau clădirea. Colegii mei erau atât de tăcuți precum o rață muta. Niciunul nu mai avusese cura-jul să spună ceva. Iony în schimb, liniștit și împăcat cu sine, de parcă nimic nu l-a scuturat din ceea ce văzuse. Oare dacă ar veni o cometă si jumătate din planetă ar dispărea ar mai fi atât de liniștit? Mă întrebam și eu. Tot drumul s-a auzit doar huruitul motorului și muzica lină a radi-olui de chill out pe care Maestrul nostru *drag* îl asculta. În rest, pauză. Arthur gânditor, Iony mai mult plictisit, iar fetele pierdute undeva în altă zare.

După ce am ajuns acasă, ne-a chemat în binecunoscuta clasă, pentru câteva vorbe de duh.

— Vreau să înțelegeți că pentru binele vostru v-am dus acolo. Nu veţi fi de acord cu mine şi eu îmi asum asta. Dar ceea ce v-am arătat nu este o minciună. În schimb ce vă doriţi voi, este o minciună gogonată.

— Dar cei care se iubesc cu adevărat, cei care au familie și copii? Ce spui de ei? Poate sunt mai spirituali decât noi! strigă Arthur bătând cu piciorul în podea.

— Băiete, aceia numai spirituali nu sunt. Unde ai văzut tu evoluați care să aibă familie și copii și să nu le pese decât de ei?! Una este să fii evoluat, să decizi că vrei o familie și să continui să evoluezi și să îți vezi de drum și alta este să ai familie și să-ți pese doar de ei!

— Și dacă alegem să fim împreună dar și să evoluăm?

— Nu există una ca asta! Se vede că n-ai mai fost îndrăgostit. Nu vezi decât ființa iubită. Ce evoluție? Încetează! Ți-am spus că NU se poate și așa rămâne.

În gând îi transmiteam impulsuri să tacă, să se ascundă, să nu-l provoace, mă rugam, imploram Providența Divină să nu se iște iar vreun scandal. Era ultimul lucru de care aveam nevoie în acele momente când viitorul tocmai mi se arătase.

— Nu, nu mă pot conforma cu asta! Sunt îndrăgostit de Maria și nu pot să o văd doar ca pe o prietenă. Îmi vine mereu să o iau în brațe, să o sărut, să o pup, să o ajut în orice. Asta înseamnă dăruire sau nu?

— Știu ce înseamnă pentru tine îndrăgostitul acum, Arthur. Fiindcă te văd. Dar niciodată nu o vei putea înțelege pe Maria! Vrei să-ți arăt sufletul ei? Chiar vrei?! Ce poți să iubești? O arătare care nu știe iubi și care trăiește din amintirea fostei iubiri? Asta vrei? Comparații și deosebiri?

Nu. Nu cred că a spus asta. Deci pentru el evoluția mea era egală cu zero. Chiar nu urcasem nicio treaptă evolutivă? Mi-am dus mâna la frunte, am pipăit-o și apoi m-am întors către Maestru. Arătam ca naiba. Ochii plânși, părul răvășit. Nu îl uitasem? Ba da! Ovidiu era în trecutul meu, departe, undeva unde nici lumina nu mai ajungea. Iar Arthur, și el undeva într-un viitor incert care tot așa, nu se vedea, însă exista. Trebuie să mă fi schimbat măcar puțin. Alminteri, ce mai căutăm acolo? Ce mai făceam într-o școală de ezoterism dacă nu eram capabilă să înfrunt trecutul și să rămân în prezent? Mi-am îndreptat atenția spre ringul de box.

— Vrei să fii fantoma fostei ei iubiri?

— Nu, nu cred asta! Ce am simțit din partea ei este tot iubire! Eu nu am să cedez, asta să fie clar! Nu mă interesează ce spui, nu am să mă despart de ea, nici dacă stai în cap!

Cuvinte spuse de prisos, fără nicio noimă. Puteam să observ cum Maestrul îşi începuse biciuirea mentală. Dumnezeule! Asta nu era de bine. Scotea flăcări pe nas. Atmosfera se înteţise cumplit.

— Foarte bine, dacă asta vrei. Vei fi pedepsit! Și nu oricum! Ci crunt!

M-am băgat în fața lui Aurel, cu pumnii strânși și chipul răvășit. Sub nicio formă nu puteam să-l las să-i facă rău. Din cauza mea era Arthur așa, și asta o știam prea bine. Să-l omoare pentru că iubea? Nu era mai simplu să-l dea afară din școală? Eram dispusă la orice tortură, chin, orice în acele momente, dar, el să fie bine, să trăiască și să-și vadă de viață. *Mi-am făcut curaj. Acum ori niciodată*!

— Maestre! Te rog, nu-l pedepsi, mai bine pedepsește-mă pe mine! am zis eu foarte încrezătoare.

Începu să chicotească, scoţându-şi mâinile din buzunar.

— Haha! Bine măi, dacă vreți să fiți pedepsiți amândoi. Foarte bine! Arthur treci cu mine în camera cealaltă.

Doamne! Știam ce înseamnă „*camera cealaltă*.” Fusesem martoră

la crimă aceea oribilă. Încă una nu mai puteam permite. M-am pus în fața lui înarmată până în dinți cu un curaj afurisit. Arthur nu schiță niciun gest, părea să nu-i fie teamă, dar, se vedea că nu ştia ce înseamnă pentru Maestru „*camera cealaltă*.” Mi-am întins mâinile în fața corpului său masiv și stăteam așa, între el și Arthur. Într-un final au început și vorbele să zboare din mine.

— Nu! Mai bine omoară-mă pe mine! Dar lasă-l să trăiască. Te rog!

Izvoare de lacrimi picurau. Plângeam pentru el. Mă văicăream pentru el. Imploram. Eram în situația în care dacă îmi cerea Maestrul să mă omoare acceptam bucuroasă. Însă, iubirea asta... Și de când simțeam atât de intens și puternic? Să mor pentru cineva? Nu-mi pusesem niciodată problema să mă sacrific în asemenea hal, precum Iisus pe cruce. Și totuși, atunci, un curaj nebănuit mă acaparase.

— Fugi de aici, Maria! Pe tine te duc în altă parte! Hai acum, Arthur!

Spășit, porni în spatele lui, nu înainte de a-mi spune din nou că mă iubește și că orice ar fi se va gândi la mine, chiar și din lumea cealaltă.

Lacrimile persistau. L-am luat în brațe și l-am strâns atât de tare încât aveam impresia că-l las fără aer. Va muri, puteam să simt că moartea îl pândește și îl atacă pe la spate. Va fi omorât de Maestru fiindcă încalcă regulile școlii. Își va pierde tot ce a adunat în anii aceia de viață care oricum nu fuseseră atât de blânzi cu el. Și iată, iată cum din cauza mea, va pleca un om. Totul se va sfârși pentru el. Totul. Urechile îmi erau din nou inundate de țiuitul acela zgomotos. Îngerii încercau să comunice cu mine.

„*Fiecare va primi ceea ce merită! Calmează-te!*”

Halal încurajare! Ce frumos. De unde să știu ce merită unul și ce merită altul? Iubirea e blestemată! Iubirea nu ar trebui să existe în viața noastră! Mai ales asta între bărbat și femeie. Iubirea care ucide, care tăie și spânzură, care ochește, care nimicește. Glonțul ei străbate până în inimă și apoi rămâne acolo, nemișcat, fără niciun doctor care să o îndepărteze. Nu mai voiam! Nu mai voiam să știu ce înseamnă o familie, o iubire, nu-mi mai ardea de astea, doar gândul că cineva nevinovat murea din cauza mea mă agita și îmi provoca palpitații. Toți rămăseseră consternați, la locurile lor, privind șocați cum aproape îmi dădusem

duhul de la atâta plâns. Rămăsesem și fără aer, scoteam sunete stranii. Urlam și băteam cu pumnii în pereții clasei. Mă târam pe podea, scuipând și zgâriind tot ce prindeam. Iony, fără nicio ezitare, îmi spuse privindu-mă în ochi.

— Îmi pare rău, trebuia să știi care sunt consecințele. Dacă nu te mai văd, să știi că mi-a părut bine de cunoștință.

Cruzimea lui o simțeam până în adâncul pieptului. Nu era în stare să înțeleagă ce este iubirea, ce înseamnă să ai pe cineva lângă tine, să îl iubești, să-i fii camarad, prieten, iubită, amantă și soție. Ce știe un pește despre lumea din afara apei? Nimic. Crede că atât există. Tot așa, și omul care nu iubește și nu a iubit. Nu poate să cunoască mai multe. A venit spre mine și m-a luat în brațe încercând să mă liniștească, însă dădeam și în el cu pumnii. Parcă eram o posedată ce nu își găsește liniștea și trebuie să atâțe și să se lipească de altcineva. Părul îmi era zburdulit, ochii îmi ieșeau din orbite, buzele mi se mișcau singure sub forma unei lacrimi. Dar plânsul încetase. Urletul încă mai continuase puțin. Alexa și India priveau parcă prin mine. Marian, mișcat de apucăturile mele demonice se retrase într-un colț de unde putea să hoinărească în voie. Iar în tot timpul ăsta stăteam să mă întreb de ce nu îl lasă în viață pe Arthur. De ce nu mă ia pe mine? *„Metatron, unde naiba ești?! Unde? Ia-mă acasă! Și Iadul e mai bun decât pierderea unui iubit!”* Eu eram de vină aici. Eu eram femeia. Dracul ăla împielițat care flutură puțin din fustă și vin peste ea cei dornici de aventuri sexuale. Ce treabă avea cu el? Nici nu apucase să experimenteze nimic. Nu știa ce înseamnă iubirea și ce avea să-i ofere. Sărman copil. Arthur al meu drag și scump!

Iony prezent tot lângă mine îmi mângâia părul și mă atingea pe spate. Ce nevoie mai avea de mine? Voiam să plece. Am închis ochii și m-am prăbușit lângă perete, toată transpirată. Am stat așa minute bune, meditând la nemurirea sufletului. Halal suflet! Care pierde tot ce are mai drag.

Deodată, niște sunete înfiorătoare venite din camera cealaltă acaparară încăperea. Vocile celor doi sunau ca un urlet animalic. Făcurăm liniște ca să auzim mai bine. Atât Arthur cât și Maestrul se întreceau în urlete și zgomote turbate. La un moment dat, Arthur scânci și nu se

mai auzi nimic altceva. Pumnii în pereți erau și ei prezenți, boncăniturи și alte sunete îngrozitoare. Iony îmi pusese mâinile la urechi dar, îl îndepărtasem, tocmai ca să fiu atentă. Un *aaaa* împânzi liniștea. Cred că atunci îl omorâse. Liniște din nou. Tremurăturile mele se făceau tot mai intense parcă aveam parkinson. Nu mă puteam opri și mintea îmi bâzâia într-una. Îngerii încercau cum puteau și ei să mă calmeze dar, durerea de stomac se întețea și mai tare. Nu puteam să accept! Îmi trecuse prin minte să merg după ei, să iau de undeva un pistol și să-l împușc pe Maestru. Nu, nu se putea una ca asta. *Nu Arthur! De ce? Dumnezeule! Oare tu exiști acolo Sus? Uită-te ce fac ăștia și intervin-o! Bagă-te peste ei și arde-le una să se învețe minte. Dar, te rog, nu îl accepta pe Arthur la tine. Fac orice! Nu-l lăsa să moară!* În minte îmi umblau nestingherite gândurile morții. Nu puteam să mai fac nimic. Contra cui să mă pun? A destinului? A Maestrului? Ce câștigam? Este ceva de câștigat pe lumea asta?

Apoi din nou se auziră sunetele oribile ce ar scula și un mort din mormânt. De data asta mai tare, mai amarnic. Stăteam cu respirația întretăiată. Ce naiba se putea întâmpla acolo? Ce erau acele zgomote ce îți provocau tremurături și piele de găină? Primul gând a fost să alerg la poliție și să-l denunț pe măscărici. Nu avea niciun drept să omoare pe cineva! Nu el a creat omenirea. Nu e el Dumnezeu! După care să fug cât văd cu ochii și să-mi caut alt maestru. Deși, la ce experiență avusesem, nu-mi mai ardea de nimeni altcineva.

Dintr-o dată se făcu o liniște surprinzătoare. Ușa de la camera cealaltă se deschise și apăru Maestrul, cu ochii roșii și pumnii însângerați. Mă zmuci de lângă Iony.

— Maria, treci!

O privire ucigașă îi băgasem, iar dacă aș fi avut un cuțit la îndemână, nu aș fi ezitat să-l bag în el.

— Unde o duci? întrebă Iony.

— Nu e treaba voastră! Și altădată să știți că asta vă așteaptă și pe voi dacă mai încălcați regulile!

Colegii mei rămăseseră consternați în timp ce pașii mei alunecau spre ieșirea din casă. I-am făcut cu mâna lui Iony, am salutat-o pe Alexa

și India și mi-am văzut de călătoria ce mă aștepta alături de Maestrul criminal.

Am urcat în mașină cu un nod în gât fără să mai pot să mă apăr sau să spun ceva, efectiv cuvintele nu mai ieșeau din mine. Doar nervi, nervi și nervi aveam în interiorul meu. Tâmpla îmi zvâcnea, pumnii îmi erau încleștați, dinții troncăneau iar inima, săraca inimă, parcă era scoasă din funcțiune, bătea neregulat. Arthur mort iar eu urma să îi calc pe urme, cât de curând.

— De ce l-ai omorât? am întrebat eu, încercând să rămân cât mai calmă posibil.

— Ca să vedeți și voi că nu e de joacă! Ori evoluați ori vă futeți! Și asta ați ales când ați venit la Școala asta.

Oricum rămăsesem fără glas, ce puteam să-i mai răspund unui om de nimic? Unui criminal în serie care nu știe altceva decât să ne dea nouă lecții de moralitate, pe care nici el nu le respecta. Viața unui om nu se măsoară în ani ci în fapte. Dar el nu avea nici una, nici alta. După vreo zece minute, mașina își încetinise mersul, iar idiotul îmi arătă ușa.

O clădire micuță, văruită cu alb mi se arată în fața ochilor. Acolo, o femeie îmbrăcată sumar cu o fustă foarte scurtă și un top aștepta ceva în fața ușii fumând o țigară.

— Ce să fac aici? am întreba eu cu jumătate de glas.

— Ai nevoie de sex? Ești liberă! Aici vei sta până vin eu după tine. Și vezi că oricum nu ai unde să scapi, căci eu știu unde ești și dacă pleci în altă țară vin după tine și e vai și amar atunci!

— Nu am nevoie de sex! Sper că nu trebuie să...

— Ba da, vei presta aici. Vei oferi plăceri bărbaților... așa cum vă place vouă femeilor! Hai jos din mașină și du-te acolo!

O doză imensă de ură se zvârcolea în mine. Nu fusese de ajuns că îmi omorâse băiatul iubit, mai primisem și palma asta. Eu, prostituată? Am ieșit din mașină, cu capul aplecat, inima în gât și târșâindu-mi picioarele.

Femeia, îmi zâmbi și îmi spuse cu o voce duioasă:

— Bine ai venit! Sper să reușești să înveselești bărbații și să îi faci să se simtă bine!

CAPITOLUL 16

Am închis ochii și m-am concentrat pe ultimele amintiri din această viață, amintiri moarte și sugrumate de pierderea ființei iubite. Cu o durere crâncenă în piept am pășit spre femeia care îmi zâmbea frumos, de parcă era meseria vieții mele. Nu știu câtă tărie de caracter puteau să aibă unele femei ca să recurgă la un gest atât de obscen. Niciodată, în toată umila mea viață nu mi-am imaginat că voi ajunge în acel moment plin de o ură crescândă. Cum aș mai putea să-l privesc vreodată pe Maestru în ochi? Ceea ce mi-a făcut este de departe cea mai groaznică și josnică pedeapsă. Până și cerșitul pare mic copil, dar să mă vând unor grosolani? Doar gândul la posibilii clienți bărboși și avizi de trupuri tinere îmi provoca greață.

I-am surâs înapoi femeii, să vadă că nu sunt vreo răzvrătită și am pășit dincolo de ușa de la intrare ce scârțâia și părea desprinsă din balamale. Clădirea era la fel de veche precum mamaia mea, cred că avea peste optzeci de ani. Interiorul m-a surprins însă, luxul, bogăția materialelor, fotoliile din piele, mesele rotunde și acaparatoare, toate dovedeau că femeile alea nu erau supuse unor vieți sărăcăcioase. Împrejurul meu toate tipele stăteau aliniate cu câte un pahar de tărie în mână, privind pe sub sprâncene și așteptând clienții. Unele îmi băgau priviri suspicioase, părea că sunt în plus, și chiar eram. Le înțelegeam, ele se cunoșteau, știau cine sunt, ce fac acolo, formau o familie. Iar eu, o simplă intrusă. Una din ele îmi făcu un semn să mă apropii și să stau jos. Trebuia să acaparez atenția vreunul libidinos, prin mișcări lascive, zâmbete și voie bună. În așteptarea masculilor, femeile se foloseau cu ardoare de buzele lor, unele trimiteau bezele, altele clipeau frumos, mai erau unele care ridicau din sprâncene și își îmbiau clienții la câte un pahar.

Livingul și așa neîncăpător avea și un bar din lemn de brad, cu decorații pe el, iar acolo cine poate servi? Un bărbat, evident! Niciun centimetru din mine nu-și dorea să fie acolo.

Femeia care m-a întâmpinat venise lângă mine.

— Sper să te acomodezi aici, îmi spuse în timp ce sorbea dintr-un pahar.

Trăsăturile feței ei ascundeau o femeie încă tânără, sub patruzeci de ani. Ce căuta să-și otrăvească viața? Frumușică era, avea un păr lung, bogat, strâns în coadă de cal și purta ochelari cu rama neagră. Oricât îmi strofocam mintea să o înțeleg, nu găseam niciun răspuns valid.

— Nu știu dacă pot să mă acomodez, nu sunt pentru așa ceva...

Se uita la mine, cu compătimire, de parcă eram de jertfit. Și dacă refuzam?!

— Fetițo, toate au spus așa când au venit aici. Dar asta este meseria noastră. Nu știu de ce Aurel te-a trimis la noi, dar dacă ai venit, vei avea parte de nopți fierbinți, mă ghionti ea surâzând.

Un gust amar îmi veni în gură. Aproape să vomit tot sandwichul pe care-l mâncasem. Știam că uneori viața e ca și o târfă și te fute când nici nu te aștepți dar parcă era prea de tot. Numai când mă gândeam la el, la sufletul meu pereche, Arthur, inima mi se zvârcolea în piept. Cine știe pe unde o fi ajuns sufletul lui. Poate în Rai, poate în Iad. În orice caz, Dumnezeu avea să aibă grijă de el, oriunde ar fi fost. Important e să fi ajuns cu bine.

Am suspinat adânc și m-am pus pe o canapea, privind la fetele care zâmbeau cu toți dinții. Atât de false, jucau un teatru demn de un premiu UNITER. Bucuria lor de a satisface organele neatinse de veacuri ale bărbaților îmi părea știrbită. Voiau doar să-și asigure burtica, să aibă bani pentru a trăi, nicidecum pentru plăcere. O femeie nu și-ar înjosi corpul niciodată, dacă nu ar fi silită de împrejurări. Le compătimeam.

După câteva momente liniștite, taifunul parcă se iscase, în prag apăruseră câțiva bărbați. Câțiva chelioși, grași, unul sau doi erau mai tineri și arătau cât de cât omenește. Spre mine a venit un tip, nu îi dădeam mai mult de treizeci de ani.

— Numele meu este Adelin și aș vrea ca în seara asta să fii prințesa mea!

Îmi pupă mana și îmi privi ochii triști și mânioși. Avea vrăjeală în el, dar asta nu însemna că aveam să mă dau bătută atât de ușor. Să accept, să nu accept? M-am întors spre femeia de la intrare și ea mi-a

făcut semn să merg cu el. Am luat aer în piept, inima în dinți și am pășit la etaj spre una din camerele goale. Am închis cu grijă ușa iar cheia am pus-o sus într-un colț. Încăperea arăta binișor, nu foarte strălucit, însă curat și aranjat. Avea un pat mare, trandafiri puși pe alocuri, o pernă în formă de inimă și un dulăpior pe care stătea o veioză. Am aprins lumina și m-am pus pe pat. Bărbatul a observat tristețea mea, repede.

— Să nu fii tristă. Nu vom face nimic din ce nu-ti doresti.

— De ce ai venit aici, sincer?

Îmi doream răspunsuri cât mai clare şi la obiect. Dezgustul mă îndemna să îl interoghez pentru a păstra astfel distanţă cât mai mult. Ce aş mai putea eu simţi când m-ar atinge cineva, dacă băiatul meu iubit e mort? Numai acolo îmi stătea mintea şi oricât o aduceam în prezent nu voia să coboare din nori.

— Vreau să mă simt bine, atâta tot, îmi răspunse în doi peri.

Încrederea în el începea să scadă, fiindcă simţeam durerea ce îi acaparase corpul. Empatizam cu oamenii şi chiar dacă mă minţeau, puteam să-mi dau seama când sunt sinceri sau nu. Ceva pe suflet avea. Voiam să-i cunosc povestea, să-l atrag în discuţii mai degrabă, decât în pipăieli şi săruturi. Nu mă atrăgea sexual dar ceva din el îmi spunea că este un tip bun şi care nu merită să stea printre curve.

— De ce oare nu te cred?

— Dacă vrei, îți pot spune așa pe scurt, fiindcă nu am bani să stau multe ore aici.

Mi-am întors privirea spre tariful inscripționat pe perete. 100 euro – o noapte întreagă. 100 lei – o oră. Ce discrepanță între o noapte și o oră. Un bărbat care voia să stea multe ore, plătea mai puțin dacă alegea noaptea întreagă. Halal afacere!

— Uite, atât este o noapte. Ești sigur că nu vrei să rămâi atât?

Îl priveam rugător de zici că era unicul meu colac de salvare de care mă agăţam cât puteam. Adevărul era că nu mai voiam să risc şi să dau peste altul care poate nu mi-ar fi plăcut deloc, vreun moş bătrân şi libidinos.

— Bine, atâta am. Am ales să vin aici fiindcă m-am certat cu prietena mea.

Ce conștientizare! Bărbații ăștia uneori sunt niște prostovani! Se ceartă cu iubitele și apoi consolarea o găsesc printre cearceafuri străine. În minte îmi reveneau amintirile cu mine și Ovi când ne mai certăm. Nu aveam acest obicei dar de cele mai multe ori el pleca o noapte întreagă. Poate această rutină este des răspândită printre ei. Te cerți cu nevasta și hop țop te duci la curve sau la amantă. Jalnic!

— Și ce crezi că vei găsi aici? Dacă o iubești cu siguranță nu te vei simți în largul tău.

Îşi puse capul în pământ.

— Vin aici de aproape un an. Sunt client fidel.

Ochii mi se învârtiră în cap. Ditamai ipocritul! Cum poți să te cerți de atâtea ori cu prietena? Dacă eram în locul ei, nu-l mai primeam acasă, clar.

— Și atunci de ce nu ți-ai luat o amantă? îl atacasem eu și mai mult.

— Am avut, dar a plecat de aici. Și acuma seara când am revenit, voiam tot o tinerică, precum ea.

M-am întors pe spate, privind tavanul. Urechile păreau înfundate, nu mai voiau să asculte niciun sunet. Iubită și amantă. Măcar dacă ar fi fost vreo frumusețe, mai ziceam. Dar pentru mine, care aveam standarde ridicate, el părea de nota cinci din zece. Cum aș putea eu să-l satisfac?

Se puse lângă mine.

— Nu știu ce ai de gând, dar pe mine nu mă faci amanta ta, ok? Eu nu sunt pentru locul ăsta. Eu sunt pentru evoluția spirituală. Am venit aici doar pentru seara asta și atât. Te rog, dacă tot ai de gând să o facem, să nu mă iei tare. Nu am mai făcut demult, nimic.

Încuviință din cap și începu să îmi mângâie părul. Mi se părea un gest romantic dar tot nu mă puteam băga în inimă să o fac să simtă mai mult. Nu puteam să trec peste grozăvia aceea cu iubita și amanta. De fel, era un tip fain, avea un zâmbet cuceritor, ochii albaștrii, buzele pline și un păr negru precum abanosul. Părea bărbatul perfect, dar nu pentru mine. Se trase mai aproape și începu să îmi sufle pe gât și să mă sărute. Mă chinuiam să simt ceva, măcar o mică plăcere dar nicio șansă. Chinuitor, să o faci fără să-ți placă sau să ai chef. După tot episodul cu

Arthur nu mai îmi ardea de aventuri cu altcineva. Măcar dacă ar mai fi trăit. Sau dacă era el aici. Tipul continua să mă sărute, împingându-mă uşor pe spate şi dezbrăcându-mă de bluziţa ce o aveam pe mine. În timpul ăsta, se tot uita la fața mea, mă mângâia și îmi trăgea părul în față. Trase un contur cu degetele pe ochii mei verzi și ajunse la buze pe care apoi le uda cu savoarea buzelor lui pline. Începeam să mă excit, să mă las dusă de val. Văzu că îmi place și continuă să o facă până mă lăsă fără aer. Îşi duse apoi mâinile la sânii mei rotunzi şi începu să îi lingă și să îi guste cu dorința unui canibal care se înfruptă din prada sa. Mă înnebunea. Simțeam fiori în tot corpul și nu-mi venea să cred că pot să simt asta fără să fiu atrasă de cineva. Apoi, mi-am dat seama că totul este mental și totul pornește din capul nostru. Odată ce m-am lăsat în voie am început să simt. Gemeam de plăcere iar tipul se bucura și continua să îmi provoace plăcere. L-am întins şi eu pe spate, privindu-l şi luându-i capul în palme. Îi sărutăm ochii, nasul, gura şi mă lăsam îmbătata de aromele lui dulci. Era un tip fain şi avea toate calităţile unui amant veritabil. L-am dezbrăcat şi am început să mă joc cu el şi cu penisul lui. Trăiam într-un vis, cerul deschizându-și nuanța într-un albastru senin. Soarele din sufletul meu se arăta plin de strălucire și dedicare. Cât de mult înseamnă să-ți asculți corpul! Până la urmă el are nevoi, la fel cum există nevoia de hrană, apă, tot la fel are și nevoia de sex.

După o oră cât a durat această joacă și acest sentiment de nedescris m-am așezat pe pieptul lui și am început cu tirul de întrebări.

— Cum te-ai simțit?

— Mai mult decât minunat, draga mea. Ești fantastică! Știai asta? Parcă era diferit cu tine față de celelalte.

Diferit în comparație cu ce?!

— Cum așa?

Îmi venea să mă mai joc cu el. Cu greu mă abţineam dar eram conştientă că este acolo doar pentru o seară.

— Nu știu, celelalte erau seci și robotice. Tu ai avut viață în tine. Ai fost vie.

— Nu ți-e dor de prietena ta cât timp ești aici?

Mă uitam la ochii lui ca să pot sesiza dacă minte.

— Sincer, nu. Relația noastră nu mai e ce a fost de un an de zile deja. De asta am venit aici. Între noi nu mai există iubire.

Ochii lui exprimau sinceritate.

— Și atunci de ce mai ești cu ea?

— Fiindcă ea nu mă lasă să plec. M-a blestemat să nu mai pot fi cu nimeni decât cu ea.

Auzind asemena inepție m-am crispat. Cum poate cineva să facă asta?

— Nu cred să fie adevărat, doar nu crezi, nu?

— Ba da, cred. Fiindcă nu am reușit până acum să mai iubesc pe alta. Decât pe fata care a fost aici. Dar ea era rece și nu știu dacă mă iubea și ea. Eu m-am îndrăgostit de ea și ca prostu veneam în fiecare săptămână. Până acum o lună când am aflat că nu mai e aici. Și de atunci viața mea s-a ruinat. O iubesc la nebunie pe fata aia. Mai mult și decât pe prietena mea. Trebuie să recunosc, încă mai simt ceva pentru ea dar nu mai e la fel de intens.

— Deci, să înțeleg că viața ta se împărțea între prietena ta și amantă?

— Da, și a fost atât de bine. Nu-mi păsa că dau toţi banii aici ca să vin să o văd. Făceam dragoste ca nebunii. Şi ea nu putea să simtă cu alţii ce simţea cu mine. Îi dădeam orgasm peste orgasm.

Uh ăla da amant! Totuși, îmi părea rău de suferința lui. Ce era să fac acum? Știam că nu e ușor să treci peste o iubire pierdută. Mă rog, o iubire ce nu mai există, de fapt.

— Ești minunat! i-am șoptit eu la ureche, să-l mai înveselesc puțin.

Se uită la mine și apoi mă sărută iar. Nu știu dacă aveam amețeli de la el sau de la faptul că nu mai mâncasem nimic de dimineață.

— Tu ești o minune mică, îmi zise el tot încet.

— Te rog un lucru. Să nu te îndrăgostești și de mine.

Nu voiam să îi dau iluzii false. M-am simțit bine cu el dar de aici până a-l iubi era cale lungă de parcurs.

— Sper și eu. De câte ori m-am îndrăgostit am dat-o în bară, râse el.

Mă jucam cu mâinile în părul lui. Era mătăsos și fin. Îmi plăcea să stau de vorbă cu el.

— Auzi, spuneai că nu crezi în blesteme. Nici în vrăji nu crezi? mă întrebă el dintr-odată, serios.

— Nu știu ce să cred. Și fostul meu este acum cu o tipă care se ocupă cu vrăjile.

— Cum o cheamă?

— Amna..

Tipul stătu pe gânduri câteva clipe. Fața îi păli dintr-odată.

— Așa o cheamă și pe tipa asta ce a fost aici.

— Tu vorbești serios?

— Da, Amna. Și e o tipă drăguță, șatenă.

Câte tipe cu numele Amna, drăguțe și șatene mai puteau exista în acest oraș? E adevărat că Bucureștiul este mare dar mi se părea prea mare coincidența.

— Poate e ea. Nu știu. Dar știai cumva de ea că face vrăji?

— Nu, asta nu știam dar ea era așa mai ciudată și vorbea parcă și cu alte ființe.

Din toată această descriere, doar ea putea fi. Din primul moment în care am văzut-o am constatat cât era de neobișnuită. Dar tot nu înțelegeam cum putea să fie amanta lui și mai ales să fie prostituată când era cu fostul meu iubit, de ceva timp deja.

— Ciudat e că acum trei luni iubitul meu s-a despărțit de mine pentru ea.

— Ea nu mai lucrează aici de două luni, cam așa.

Totul coincidea. Oare Ovi știa cu cine stă în casă? Cu cine vrea să se însoare? Dacă puteam pleca de acolo aș fi mers cu tipul ăsta la doamna măsa lui Ovi și aș fi așteptat să apară domnița acolo și să o dau în vileag. Măcar să știe și el ce poamă și-a ales.

Nervi se jucau în capul meu.

— Te rog să-mi lași datele tale, i-am zis eu încet. Eu știu unde e amanta ta. Într-o zi am putea merge până acolo să o vezi.

Clipi din ochi fericit.

— Mulțumesc mult!

Luă un pix și o foaie și își notă adresa și numele lui. În acel moment cineva bătu în ușă, strident. Am tresărit și mi-am luat bluza pe mine.

— Ești aici, Maria?

— Da, aici sunt. Ce poftești?

În prag era femeia bordeiului.

— Te caută un domn și vrea să vii de urgență jos.

Mi-am tras și pantalonii rapid pe mine și fericită uitasem să îi mulțumesc pentru stare bietului Adelin. M-am întors să-l mai sărut o dată. Credeam că e Maestrul care vrea să mă ia înapoi la el. Pentru asta îl iertam, nu a fost atât de rău precum îmi imaginasem eu. Am coborât treptele ușurată și mulțumită de mine, căci m-am simțit bine în preajma acelui băiat dulce. Îmi tot făceam gânduri și imaginația îmi zbura în toate direcțiile. *Nu voi mai fi rea cu maestrul. Îl voi înțelege, oricum ce am trăit a fost de bun augur pentru mine. Sper că am învățat ceva din asta.*

Când am ajuns în dreptul ușii, mă aștepta... altcineva.

Stupefiată, am dat mâna cu el. Soarele apăruse iar în viața mea.

CAPITOLUL 17

Ochii îi sclipeau de bucurie, era tot un zâmbet și o floare. Îmi făcu semn să mă prefac a nu-l cunoaște ca să poată veni sus cu mine în cameră. Viu și nevătămat, al meu drag Arthur! Ce minune dumnezeiască permisese existența lui în continuare? Mă întrebam și răscoleam răspunsul dar nimic nu mă ajuta. Îi analizam chipul, trupul, pentru a-i descoperi urma loviturilor, vreo rană provocată de Maestru dar, nimic. În interior simțeam cum lacrimile vor să pornească năvală însă mă abțineam cu greu. Trebuia să mă comport ca și cum ar fi un străin, un băiat ce își dorește o noapte cu una din fete. Matroana ne privi pe amândoi cu mirare și ne arătă cu mâna drumul spre cameră. Înaintam, fericită, cu inima în gât, cu milioane de gânduri ce mă năpăstuiau, cu vocea lui frumoasă în cap. Uitasem în schimb de Adelin, el încă aștepta. Cum am intrat, mi se părea că se pregătește de plecare, senin și zâmbitor. Însă, cum a dat cu ochii de Arthur, cum i se opri respirația.

— Ce cauți aici? întrebă Adelin plictisit.

Răspunsul se lăsă așteptat, iar băieții se priveau cu mânie. M-am pus între ei doi, intuind ce avea să se întâmple. Arthur părea mai degrabă destins decât agitat iar Adelin fioros și nerăbdător. Își înmuie buzele, după care se puse jos pe pat. Voiam să plece, să stau doar cu iubitul meu, să-l simt, să-l ating, să povestim despre noi, despre ce va urma. Arthur începu să se plimbe prin cameră, urmărind cu privirea praful ce se așternu pe comodă. Cu buricele degetelor îl șterse și apoi reveni din nou la noi. Inima îmi bubuia în piept iar așteptarea asta mă făcea mai lunatică decât eram. Să spună ceva, orice, ceva care să mă liniștească sau să mă înfricoșeze. Într-un sfârșit, se opri în dreptul lui și îl aținti cu privirea.

— Am venit după iubita mea.

— Ea? arătă spre mine.

— Da, Maria. Sunt îndrăgostit de ea. Sper că nu a fost ceva între voi.

Dumnezeule! Când va înceta coșmarul acesta pe care-l trăiesc? Ochii lui nu mințeau, erau atât de vii și aprinși, știam că vrea adevărul, însă uneori, e a naibii de greu de recunoscut.

— Stai liniștit. Oricum eu n-am uitat ce a fost între tine și Amna, așa că las-o baltă, Arthur. Suntem chit acum! îi răspunse el, ieșind din cameră.

M-am pus pe pat, cu inima zdrobită. Neputința putea să dea mâna cu mine și să mă arunce într-o groapă a pierzării. Toată lumea o cunoș-tea pe tipa aia, vrăjitoarea cu ochii frumoși și părul șaten. Toată lumea o iubea și era de neconceput pentru mine cum se putea ea strecura în sufletele tuturor. Chiar și vrăjitoare să fii și să faci vrăjitorii. Oricum, nu eram convinsă cum funcționează chestiile alea. Faptul că ea întotdeauna câștiga, mă făcea să mă izbesc cu capul de cruda realitate. Arthur se puse lângă mine, luându-mi mâna în palma lui dar m-am retras rapid.

— Ascultă-mă, te rog. Ea nu a însemnat nimic pentru mine. Cel puțin nu la modul de a fi iubirea vieții mele.

Liniștea nu-mi alungase îngrijorarea, însă era mai bună decât cuvin-tele astea goale.

— Cum ai ajuns aici? Credeam că Maestrul te-a omorât.

Mi-a zâmbit și m-a tras mai aproape de el, îmbrățișându-mă.

— Nu, era să mă omoare. Mi-a dat doar una în cap și m-a bătut, m-a trântit de pământ, mi-a tras palme dar nu m-a omorât. M-au ajutat colegii noștri și am fugit aici. Alexa mi-a zis unde credea ea că te-a adus. M-am grăbit căci știam că un bordel înseamnă lucruri neplăcute.

Dintr-odată îmi căzu fisa. Tot ceea ce făcuse el nu era pentru mine, abia dacă ne cunoșteam, însă voia să-mi demonstreze că este acel băiat de care am eu nevoie. Să supraviețuiești când un Maestru precum Aurel te bate și, nu-mi mirosea deloc bine. Poate cel mai indicat era ca el să fi dispărut, pentru ce a venit iar aici? Aici, în inima mea. Mi-a sărutat umerii și apoi mi-a ridicat capul din pământ.

— Hai te rog, nu mai fi tristă. Acum sunt aici și nu am să las pe nimeni să te mai atingă!

Pentru mine iubirea înseamna altceva. Nu știam ce însemna pentru el, dar evident eram la poluri opuse. Dragostea este unică și apare doar

o singură dată în viață, iar el nu poate fi aceea iubire. Atâta timp cât totul e secret și îmi ascundea lucruri, nu mă iubea cu adevărat. Maestrul avea dreptate. Nu aveam nevoie de nicio iubire pentru a fi puternică și a reuși în viață. Rațiunea îmi vorbea cu atât de multă dezinvoltură și se bucura că am luat în sfârșit decizia de a nu mai primi mila nimănui. În schimb, inima, părea atât de proastă încât cu cât încercam să mă prefac că nu am nevoie de el, cu atât bătea mai tare de câte ori apărea în fața mea.

— Maria, te plac foarte tare, și pentru tine vin și din mormânt! Să știi asta!

Am zâmbit și m-am lăsat cuprinsă de îmbrățișarea lui caldă. Orice ar spune mintea și rațiunea, îmi lipsise căldura lui, buzele lui, cuvintele ce mă fermecau. Și totuși, să cedez atât de ușor? Să las inima să-mi răpească rațiunea? Tocmai asta trebuia să evit. Şansa ce mi-au dat-o când am coborât pe Pământ nu o pot rata. Nu-mi pot bate joc de ei. Trebuia să-l fac să sufere, să mă răzbun pentru suferința creată. Însă, îngerii care mă vegheau începuse din nou să-mi vorbească şi să-mi transmită o încredere indubitabilă în el. Tot ce a fost în trecut, rămâne acolo, undeva într-un străfund, uitat de toate. Iar prezentul era el, viaţa mea cu el, o viaţă pe care nu o credeam posibilă. Undeva în jurul nostru se auzi un vacarm de nedescris. Fetele se distrau şi în capul meu stăruia Amna, fata vrăjitoare pe care o credeam demult plecată şi fericită cu Ovidiu. Însă ea venea înapoi de câte ori avea ocazia, prin diferiţi oameni, diferite împrejurări.

— Am o idee, iubirea mea, dimineața când tipele astea dorm, te voi lua cu mine și vom pleca de aici și de la Maestru.

Cuvintele lui prindeau viață și în același timp se dezintegrau. Cum puteam să plecăm de la Maestru când aveam doar două căi: Terminam școala sau muream? Eram conștientă că și dacă aș fi la capătul Pământului, Maestrul ar veni după mine și și-ar termina misiunea.

— Oriunde am pleca, Maestrul va ști, i-am spus eu tristă.

Îşi înfăşură degetele în părul meu şi îmi zâmbi inocent.

— Nu și dacă îi șterg toate datele despre noi.

M-am ridicat de pe el, gata gata să îl poftesc afară. Nu mai puteam

să scot niciun cuvânt, eram din cale afară de șocată. Cine era Arthur? Vreun șarlatan? Cum era posibil să facă toate astea? Sunt utopii, SF-uri, evident. M-am rezemat cu mâinile de pat și am respirat adânc. Nu-l mai priveam în ochi. Pentru mine era un mister acest tip și într-un fel îmi era și teamă să-l cunosc cu adevărat.

— Cum se poate asta?

— Eh, se vede că ești nouă, nu știi multe. Cu mine vei învăța evoluția spirituală și vei putea și iubi. Am să te duc la maestra mea. Eu îți spun sincer, am venit incongnito aici. Ea m-a trimis ca să văd ce face fraierul ăsta de Maestru și cum se comportă, ce vă învaţă. De asta nu a reușit să mă omoare. Fiindcă eu am putere mai mare decât el. Și când a văzut s-a speriat. L-ai auzit nu, când a urlat?

— Îhî, am îngăimat eu.

— Ei bine, atunci eu îi dădeam, doar că nu la nivel fizic ci la nivel subtil.

— Știi să te bați fără să provoci răni vizibile?

Începu să râdă precum un luptător ce a câştigat războiul.

— Normal că știu. Maestra noastră este o minune! Singura femeie din oraș care are capacitățile astea. Este mai puternică și decât Maestrul tău. Vreau să te duc la ea.

— Are și Amna legătură cu asta? am întrebat eu nesigură.

— Da, Amna este o colegă de-a mea, una din cele mai bune. Dar stai liniștită, are acum iubit, nu o mai interesează de mine.

Curios cum reușește fata aia să sucească mințile tuturor. Dacă Arthur era un mister, Amna era și mai și. Chiar și așa cu puterile ei vrăjitorești.

— Da, îl are pe fostul meu iubit, i-am zis eu dând din cap.

Mă privi stupefiat.

— Tipul ăla e fostul tău? Chiar așa gusturi nașpa ai? Săracu, habar nu are pe ce lume trăiește. Dar nu e vina lui, ci a ei. Că nu i-a spus cu ce se ocupă.

Curiozitatea mă împingea să descopăr cât mai multe iar limba nu se putea opri. Mi se părea fascinant și periculos în același timp. Ca și cum două identități se zbăteau în mine. Una care își dorește să învețe și să aibă și ea acele puteri iar cealaltă care nu crede, este sceptică și

i se pare că totul e o înfloritură grozavă. Iar când aceste două identități se bat în tine, pericolul te paște mai tare. Atunci eram în stadiul în care lăsasem afară din mine, partea doritoare de a cunoaște mai mult. Simțeam entuziasmul de a știi, de a putea să ajung și eu la cunoașterea aceea.

— Dar nu înțeleg, voi cu ce vă ocupați acolo?

— Vrei adevărul?

Îmi trase din ochi.

— Suntem vânători de fantome, ne luptăm cu demonii, ajutăm oamenii cu vrăji să se vindece și să scape de ele, mai blestemam pe câte unul care ne deranjează, într-un cuvânt suntem luptători în lumină.

Dacă era vreo muscă acolo în cameră putea liniștită să intre în gura mea, atât de deschisă era. Vânători și luptători în lumină? Până acum nu mai auzisem de asta și părea atât de ireal.

— Și ce trebuie să știi ca să poţi face asta?

— Foarte multe. Eu de mic sunt inițiat. Mi-am dezvoltat capacitățile parapsihice, pot să văd în trecut, prezent și viitor, primesc informații de la entități, și alea malefice și ale benefice, fac măsurători, vindec oamenii, fac exorcizări, scot demonii din oameni, mă joc cu spiritele malefice, în cea mai mare parte fac Voința lui Dumnezeu.

Cât de tare și de interesant. Oare există așa ceva? Era real? Trebuie să recunosc că ceea ce spunea el părea mult mai fantastic dar, în același timp mult mai atrăgător decât lecțiile Maestrului. În minte îmi stăruia întrebarea, cum vom reuși să ne mutăm, aș fi preferat să îl fi cunoscut pe el prima oară, și nu să dau de Aurel. Voiam să învăț, să fac și eu toate acele lucruri. Și așa să îi ajut pe oameni.

— Oare Maestrul știe că ai venit după mine?

— Nu știe dacă îi șterg acum amintirea asta. Sau îți fac protecție ca să nu poată pătrunde în tine. Cum crezi că poate să vadă tot? Trimite lumina în tine și îți copiază gândurile, emoțiile, imaginile. Sunt aptitudini ce le poate învăța toată lumea dar nu este ușor. Îți trebuie dedicare și concentrație.

Cu sufletul deschis și mintea alertă, îl ascultam. În sfârșit, puteam să spun că întâlnisem pe cineva care să mă învețe cu adevărat ce înseamnă

viața ocultă și spirituală. Puteam spera într-o lume mai bună, o lume ce se desfășura înainte ochilor mei și care exista pe bune. Arthur închise ochii și liniștea se făcu de mormânt. Voci slabe se mai auzeau de jos. Stătea relaxat în poziție de lotus îngăimând ceva subtil. Timp în care eu îl priveam, fascinată și încrezătoare. Nu știu cât trecuse, dar iubeam să-l privesc, iubeam să fie lângă mine și să-i ascult învățăturile. După un timp a deschis ochii, zâmbind.

— Gata, am setat să nu poată să pătrundă în tine. Sunt lucruri mentale. Dar acum cu permisiunea ta, am să fac o protecție pe tine, pot?

Am răspuns afirmativ dând din cap.

Şi-a împreunat mâinile în rugăciune şi apoi a început să traseze cu mâinile nişte semne în aer. Nu ştiam ce face dar am simţit o căldură ce venea de la el.

— Wow! Tu ai făcut asta?

— Da. Vei învăța și tu cu timpul. Probabil mai încolo. Sunt simboluri Reiki.

Prima oară când auzeam de Reiki și nu mă gândeam că o fi ceva lucru rău, satanist. Cand eram mai mică o vecină de-a noastră îi spusese mamei, cât de minunat e să fii inițiat. Evident, mama s-a speriat și nu a mai permis tipei să vină la noi. Mereu îmi spunea să mă feresc de oameni de genul ăsta, căci ei sunt cu ăla rău, cu Satana, nu cu Dumnezeu. Ieșind însă din gura lui Arthur nu mai aveam aceeași impresie. I-am mulțumit și apoi i-am atins încet buzele. Ardeau.

— Abia aștept să te învăț tot ceea ce știu eu, îmi zise pupându-mi mâna.

Clipele de genul acesta le așteptam ca pe aer. Fericirea ce mă cuprinse îmi dădu aripi de zbor. Puteam să învăț și eu să fiu diferită, să mă desprind de masa de oameni normali și să-mi fac misiunea.

— Totuși, am o curiozitate, care a fost faza până la urmă cu tipul acela Vasile care zicea că i-ai furat bijuteriile? Dacă tot ești un tip spiritual și care cunoaște multe, ce ai căutat prin închisoare?

Își dădu ochii peste cap.

— Draga mea, eu mi-am făcut o altă personalitate, una de tip de pe stradă care fură și cerșește. Nu a fost nimic adevărat. Ei așa credeau

fiindcă vedeau în mine pe tipul care furase cu adevărat. Vei învăța și tu mai târziu cum să-ți schimbi personalitățile, și mai ales să fii văzută așa cum îți dorești nu așa cum ești de fapt.

Cât de puține știam despre viață. Mă gândeam că sunt mulți care fac asta și se dau ceea ce nu sunt.

I-am zâmbit și apoi m-am întins pe pat, căzută de oboseală.

— Hai să dormim puțin, i-am zis eu.

— Bine, două ore și apoi o tulim de aici.

— Cum facem să nu se trezească femeile astea?

— Prin magie draga mea, prin magie.

Se întinse pe pat lejer, închise ochii și adormi într-o clipă. Îi simțeam respirația caldă. Era din nou cu mine, nu doar în sufletul meu ci și în realitatea mea fizică. Nu știu ce anume mă atrăgea la acest băiat dar totul părea atât de fantastic, exact ca în filmele acelea de dragoste, unde prințul își salvează prințesa și luptă cu zmei și dragoni pentru ea. Întâlnirea cu el, fascinația de primul moment, apoi judecarea lui și închisoarea în care am stat iar la final dragostea. Totul părea desprins dintr-un basm. M-am așezat lângă el și am ațipit și eu.

Când m-am trezit, ciripitul păsărilor se auzea ca un ecou. Apoi, o hărmălaie de sunete din cele mai ciudate răscolea bordelul umplut de sex și alcool. Arthur deschise ochii și mă privi.

— Ești aici, draga mea.

Mă pupă dulce pe frunte.

— Cred că e dimineață și tipele astea s-au trezit.

Se uită la ceasul de pe mână, ce avea o formă diferită. Părea a fi un omuleț care interpretează muzica în funcție de ora la care ești.

— De fapt e după masă.

Îşi dădu o palmă peste frunte şi începu să-şi mişte gâtul şi muchii.

— Cum scăpăm? am întrebat eu nesigură.

Îmi zâmbi şi apoi îmi dădu un sărut scurt pe buze.

— N-avea tu grijă, ți-am zis că prin magie.

L-am lăsat să se concentreze puțin și apoi ne-am ridicat amândoi. Eu nu eram convinsă că totul va fi așa cum spunea el. Dar am mers pe mâna lui. Am ieșit din cameră și coborând treptele îl țineam îmbrățișat.

Femeia care m-a întâmpinat era în living, sorbind o cafea.

— Drăguților, cum a fost? zâmbi ea.

— Foarte bine! Dar e timpul acum să plecăm, a zis Arthur.

— Sigur! O zi minunată să aveți!

Mi-a strâns mâna și mi-a dat drumul. L-am îmbrâncit. Cum naiba? Adică nu era logic. Tipa nu trebuia să mă lase până nu venea Maestrul după mine. Așa ceva era peste putință a crede. Și în plus nu mi-a cerut nici bani după clienții pe care i-am avut. Minune!

— Cum ai făcut? Zi-mi!

Râse continuu. Nu se putea opri. Apoi mă invită într-o mașină, o Dacia Duster.

— Poftiți, domniță!

Tot ce se întâmplase parcă se învălmășea mai rău în capul meu. Chiar așa om mare era Arthur? Avea și mașină. Ciudat!

— O să înțelegi când vei știi și tu. Ceea ce am făcut se numește mentalism. I-am transmis tipei că este în regulă dacă plecăm amândoi și să te lase și pe tine.

— Și funcționează așa simplu?

— Normal, dacă știi cum să o faci.

Îmi venea să-l iau în braţe şi să-l sărut de numai pot. Avea cu adevărat capacităţi paranormale. În ce lume trăiam? Erau aceste realităţi, exista aşa ceva? Şi oamenii de ce nu ştiu toţi să facă asta?

„Ar fi un dezastru dacă toți oamenii ar știi să manipuleze și să inducă mental celorlalți ceea ce ei doresc. Un haos ar domina planeta. De asta, aceste lucruri nu sunt permise tuturor, decât celor care vor cu adevărat să le folosească în scopuri nobile.”

Nu mă gândisem la această posibilitate, însă îngerașii îmi șoptiră ținuind.

A pornit mașina și am mers într-un cartier departe de zona în care eram. Mintea mai îmi zbura din când în când către Maestru. Bucuria îmi era fără margini, ce norocoasă eram că am scăpat de el. Aveam să încep o nouă viață. O viață pe care nu aș da-o pentru nimeni și nimic! Puteam să am parte și de iubire dar și de evoluție spirituală. O încântare!

— Vezi că Maestra este mai dura, aşa. Dar nu la fel de dură ca şi

măscăriciul ăsta ce l-ai avut. Ea îţi va spune dacă poţi să rămâi. Eu nu pot să o conving, însă ea va vedea prin tine, cine eşti şi de ce eşti capabilă.

— Credeam că pot să rămân, oricum, am zis eu tristă.

— Eu cred că poți. Ai capacități mari din câte am văzut. Și îți va fi ușor să înveți. Însă nu garantez având în vedere că te-am adus de la Maestrul ăsta.

Opri brusc mașina pe o străduță lăturalnică unde străjuiau vile de-o parte și de alta. În fața uneia de culoare violet, ne-am dat jos. În sfârșit viață! În sfârșit ceva UMAN! M-am bucurat să văd că nu voi mai locui într-o cocioabă dărâmată. Era o casă în adevăratul sens al cuvântului. În față se afla statuia unui Dragon. Iar în partea cealaltă, un leu înaripat.

Cum intri în casă dai peste un living imens ce are nenumărate ornamente, statui, tablouri, toate cu reprezentări spirituale. Am văzut un tablou cu îngeri, îngeri războinici, Arhangheli, zâne și tot felul de ființe. Am mai văzut o reprezentare a chakrelor de care ne povestea Maestrul, o alta cu Buddha și Isus și o statuie mare care reprezenta pe Tatăl pe Tronul lui. Am rămas cu gura căscată la toate frumusețile ce le găsisem în acest loc mirific. Mi se părea că aterizasem direct în Rai. *Un loc perfect unde aș putea să învăț, să mă cunosc pe mine și să-mi dezvolt capacitățile paranormale*. O doamnă frumoasă foc, ce nu avea mai mult de patruzeci de ani, se apropie de mine și mă studie din cap până în picioare.

— Arisha, ea este Maria, una din elevele Maestrului Aurel.

Maestra arăta precum un înger, avea părul împletit, ochii căprui spre verde, iar înălțimea medie. Purta o bentiță și aducea mult cu o ființă din India.

— Și ce să fac cu ea? răspunse pe un ton aspru.

— Aș vrea să vină împreună cu noi, să învețe. Avem nevoie de ea. Are capacități și ne va ajuta cu siguranță.

Mă simțeam atât de mică, cine știe dacă aveam într-adevăr capacități, poate Arthur doar spunea așa, să o convingă. Răspunsul ei se lăsă destul de mult așteptat.

— Știi că atunci o să-l avem pe Aurel pe cap, nu?

— Știu dar momentan va uita de ea, i-am făcut eu protecție mare.

— Arthur, tu știi bine că te-am trimis acolo să stai câteva luni nu să vii înapoi după 2-3 zile. De ce n-ai mai rămas?

Îngenunche în faţa ei cu umilinţă.

— Maestră, îmi cer iertare, dar n-am putut să mai stau. Era să mă omoare omul ăsta.

— De ce?

Se uită la el și apoi încuviință din cap.

— Văd ce ai făcut. Te-ai îndrăgostit de fata asta. Dar eu ți-am spus clar că tu acolo ai nevoie de lecții și nu de îndrăgosteli. Sunt dezamăgită.

— Maestră, te rog. Știi bine că mereu am ascultat de tine.

Oftă adânc și se întoarse către mine.

— Bine, să văd ce e cu fata asta. Și dacă va reuși să stea alături de noi.

Mă prinse de mână și închise ochii. Stătu așa câteva minute bune. Apoi scoase un instrument ce avea tot felul de însemnări, cifre și litere, părea un fel de raportor ca la școală, și o chestie metalică pe care o flutură deasupra.

— Aceasta este ansa și raportorul din Radiestezie, acum te măsoară, îmi zise încet Arthur.

— Să nu crezi fetițo că nu mă bucur când cineva vrea să învețe la mine. Dar nu știu câte ți-a spus Arthur despre ceea ce facem noi. Nu este ca la Maestrul tău. Acolo pot să spun că era mai ușor, mai simplu. Ceea ce vei trăi aici va fi de mii de ori mai greu și mai dificil. Și nu te trimit la prostituție. Însă vei învăța să faci magie, vei învăța hermetismul, Reiki, Radiestezie, vei învăța să te lupți în astral, să ieși din corp, să faci tot ce este necesar în luptele cu cei răi. Noi suntem lucrători în lumina iar pe cei întunecați îi trimitem la Dumnezeu. Nu le facem rău căci nu este permis. Dar îi îndepărtăm atunci când avem voie. Suntem în strânsă legătură cu Tatăl, Creatorul nostru. Eu nu am să te forțez să stai aici. Dacă nu o să-ți placă, poți să pleci când vrei. Văd că Maestrul vostru era prea hapsân și voia să facă din voi vindecători.

— Ea vede prin mine, eu îi transmit informațiile ce le-am avut de la el. Dacă se conecta direct la el atunci ieșea iar o luptă în Astral, îmi

zise Arthur răspunzându-mi la întrebarea, dacă Maestra vede la ce l-a mai trimis pe Arthur la noi.

Mă mai fixă o clipă cu privirea și îmi spuse:

— Măsurătorile sunt bune, poți deveni luptătoare, dar vei avea nevoie de studiu și de practică intensă. Din câte văd ești un înger întrupat așa că nu-mi fac griji legat de asta, vei asimila repede informațiile.

Eu, înger? Îmi venea să chicotesc. Niciodată nu mă considerasem un îngeraș mai ales că știam că nu sunt atât de bună precum pretindeam a fi. Aveam un mare orgoliu.

— Bine ai venit la noi! Dar să știi că rămâi de probă, totuși. Mai bine te supraveghez un timp și apoi vom vedea.

Se întoarse și plecă spre niște scări ornate cu lumânări. Am rămas pe loc, cu zâmbetul pe buze și mulțumind din suflet lui Arthur care din prea multă iubire decise să mă aducă alături de el. Ce mai? Eram binecuvântată!

CAPITOLUL 18

M-am întors spre Arthur, îmbrățișându-l strâns și pironindu-mi ochii spre buzele lui. Dragoste îmi frecventa fiecare fibră a ființei mele, o adulmeca și apoi o elibera prin corpul fizic. Recunoștința mea nu avea glas sonor, era mai mult o mulțumire sufletească, interioară și totuși, de câte ori îl atingeam parcă eram scurtcircuitați de un curent. Lacrimi de fericire picurau din ochii mei, iar el stătea ca și pironit, drept, privind în față. Precum simțeam eu trebuia să simtă și el, undeva o știam căci și el se manifesta ciudat. Nicio adiere, niciun surâs, niciun sunet nu penetra încăperea, doar mâinile noastre ce se atingeau și se foloseau de energia dintre ele. Cine eram eu pentru el, pentru sufletul lui, îmi doream atât de mult să înțeleg și să știu. I-am dat un scurt sărut pe buze și i-am arătat canapeaua pe care ar fi fost indicat să ne așezăm.

— Crezi că e momentul acum să avem o relație? l-am întrebat, privindu-l în ochi.

Suspină de două ori, răsuflând adânc.

— Maria, nu ne-am întâlnit întâmplător, asta este sigur. Dacă Dumnezeu nu ar vrea ca noi să fim împreună nici nu ne oferea oportunitatea de a ne întâlni, mă asigură el calm. Nu te mai teme. Ai să vezi, aici este diferit. Arisha este mai drastică dar este un suflet bun. Cere mult de la noi, e adevărat. Dar are și mai multe probleme.

Tăcerea se așternu din nou, de data asta mai violent. Ceva se schimbase în el, ceva ce eu nu aveam capacitatea să înțeleg. Cu ochii în lacrimi, stătea și privea într-un punct fix. Ah! Cât de mult îmi doream ca eu să fiu lacrima aceea, să-l absorb și să-i curg încet, încet, în suflet. Să fiu tot ceea ce este el. „*Tu trebuie să fii tu, nu uita asta!*” Îngerii nu mă lăsau deznădăjduită și mai mereu mi se puneau de-a curmezișul când mă gândeam la ceva. Era o senzație minunată, câteodată chinuitoare, dar plăcută. Îi luasem mâna în palma mea, privindu-i venișoarele. Îmi plăcea forma ei iar atingerea mă scurtcircuita. Apăsă degetele pe mâna mea.

— Maestra nu consimte ca noi să fim cerșetori și nici să stăm printre ruine. De asta aici este diferit. Vei vedea când vei începe să înveți. Arisha cred că e ocupată în perioada asta, am să îți dau lecții de astrologie, magie, hermetism și mentalism. Cu timpul vei decide unde să locuiești.

Am înclinat capul spre el, oferindu-i înțelegerea că îl prefer pe el, pe Arisha și pe oricine în afară de Maestrul acela. După un timp, am urcat într-o cameră care se nimerea să fie camera lui Arthur. Mi-am dat o palmă peste față, căci priveliștea din ochii mei nu se pupa cu imaginația mea cea stufoasă. Avea un pat mare, dublu decât cel de acasă, încăpeau cu siguranță trei persoane, ca să fiu indulgentă, chiar patru. Pereţii erau de culoare străvezie, un alb imaculat, luminos, ce îţi taie privirea. Lângă culcuş zăcea o noptieră dreptunghiulară din brad de culoare maronie şi care avea diferite obiecte, nu le ştiu denumirile însă, păreau să fie şi lumânări, beţişoare parfumate, cristale de toate formele. Iar deasupra se lăfăia o bibliotecă pe întregul perete. Cărţi din toate domeniile spirituale, ezoterice şi oculte, despre viaţa de dincolo, călătorii în astral, reîncarnare, magie şi vrăjitorie. Era un adevărat răsfăţ! Ce păcat că timpul nu mi-a permis să le citesc. Lângă pat se mai găsea şi un mic altar, cu lumânări, o oglindă mare şi un glob de cristal.

— Prințesă, aici este camera noastră!

Rămasă perplex fără să mai pot articula vreun cuvânt, m-am așezat pe pat, pironită cu capul de una din pernele pufoase. Mă jucam precum un copilaș ce abia văzuse în toată existența lui o asemenea minunăție.

— Nu știu cum să mulțumesc!

Zâmbi și se puse lângă mine acoperindu-mi trupul cu mâinile lui subțiri.

— Nu este necesar, draga mea. Sper să fi fericită!

Fericită? Puțin spus. Eram mega, extra bucuroasă și tot ce îmi venea să fac era să stau cu el, să ne jucăm, să îl simt, să îl adulmec și să mă învețe tot ce știe. Aveam o curiozitate dureroasă de a afla cum funcționează anumite lucruri. De exemplu, cum poți cu puterea minții să manipulezi oamenii? Știam că era interzis, cumva nu ne putem folosi de asta, există liberul arbitru. Dar, provocarea era și mai imensă când mă gândeam că poți influența omenirea în bine.

— Spune-mi despre funcționalitatea minții, îi ziceam eu în timp ce îi pupam obrăjorii îmbujorați.

Ezită pentru un moment, apoi se întoarse cu celalat obraz spre mine.

— Nu este timpul acum pentru asta Maria, vei învăța, ai răbdare. Abia ai ajuns aici. Acum e timpul pentru ceva mai pur și mai frumos!

Se apropie de mine și mă strânse în brațe tare în timp ce îmi șopti cuvinte ce mă gâdilau în tot corpul.

— Vreau să cunoști iubirea adevărată!

Privirea îmi cădea pe ochii lui și îmi era atât de drag încât puteam să-l și sufoc, fără vreo intenție. Vreodată a iubit cineva atât de mult încât toată viața să stea în slujba acelui om? Asta simțeam eu și nu știam dacă era din viața anterioară sau pornise în inima mea o iubire nouă, ce o lua de la capăt. Nu știam dacă era o continuare de atunci sau iubirea venise cu razele ei fierbinți și ne încolăcise pe amândoi.

Parcă vedea prin mine, ochii lui vorbeau și îmi spuneau atâtea măreții, îmi inunda sufletul și îmi sfârteca inima. Era copleșitor și de neînțeles. Mental nu puteam să mai judec, eram goală complet. Mă lăsam îmbătată de emoțiile ce mi le transmitea. Ochii lui verzi se plimbau prin tot corpul meu, începând de la păr și până la picioare. Apoi încet, cu degetele mă atingea pe fiecare părticică. La ochi, buze, gât, coborând spre sâni și picioare. Duios, îmi dădu jos toate țoalele de pe mine, ritmat, cu puterea unui vrăjitor ce era. Scânceam de extaz și îmi lăsam sentimentele la voia întâmplării, fără să le mai controlez. Tulburarea îmi creștea tot mai mult cu cât mâinile lui se jucau mai afectos pe corpul meu. Mă lasă pe spate, mângâindu-mi buzele și obrazul. Inima îmi stătea deja în gât. Fiori peste fiori, frisoane și tot arsenalul de tulburări afective. Mă examina din nou și doar mă mângâia în tăcere. Uram asta căci deja eram excitată. Îmi doream cu toată intensitatea inimii mele să îl simt în interiorul meu. Dar el se juca. Știa să mă facă să tremur sub rânjetul lui satisfăcut.

— O luăm încet, vreau să-ți arăt, iubirea. Ceea ce fac majoritatea este sex. Ceea ce vreau să-ți arăt este atingerea magică a iubirii, îmi spuse fără să ia aer în piept.

Mă lăsam brăzdată de aceste confesiuni și intenții ceea ce mă ducea mai mult în punctul culminant. Îmi doream să știu cum este iubirea. Îmi doream să iubesc cu adevărat așa cum nu o mai făcusem niciodată, dar cine îmi putea garanta că asta va dăinui veșnic? Mă durea gândul că el avea să plece peste un timp și să mă lase cu zvârcoliri în piept. Nu aș mai suporta un alt eșec. Pentru el aș fi în stare să cunosc Iadul!

Continuă să mă atingă pe obraz și pe buze. Atâta chin pentru un sărut! Mă apropiam de el cu capul dar el se îndepărta. Îmi tot făcea semne să am răbdare că va ajunge și acolo. Apoi cu degetele îmi dezveli corpul de toate intensitățile sale. Îmi mângâia sânii, abdomenul, gâtul, organul genital. Era atât de finuț încât părea o persoană feminină. De câte ori simțeam atingerea lui, de atâtea ori mă zvârcoleam în așternut.

După câteva chinuieli îmi atinse buzele cu buzele lui. Apoi cu limba îmi făcu un contur. Eram mai sus de al nouălea cer. Răbdarea nu mai era punctul meu forte. Mă forțam și mă întindeam asupra lui acaparându-i gura cu un sărut franțuzesc la care nu se așteptase. Îl simțea întărit.

— Mai încet că mă omori!

Zâmbi și îi puteam vedea dinții albi și strălucitori. Nu mai suportasem, era deja prea mult. M-am așezat eu peste el și precum o sălbatică am început să mă înfrupt din carnea lui fină. Îl sărutăm cu o pasiune arzătoare de zici că eram singuri pe Pământ și numai dragostea ne mai salva. Mergeam peste tot cu buzele, pe obraji, pe ochi, pe buzele ce le mușcam cu mare înfocare. Îi simțeam bătăile inimii tot mai rapide. Sânii mei erau peste pieptului lui slab. Începu să geamă cuprins de pasiunea ce zăcea în adâncul sufletului lui. Îl sărutam la nebunie nelăsând nicio părticică negustată. Nu mă mai puteam controla, mintea mi-o luase razna și voiam tot mai mult să fiu cu el. Organul lui genital aștepta cuminte să își facă simțită prezența. Când a intrat, nu mai auzeam nimic în afară de sunetele noastre pline de iubire și durere. Se mișca în mine și eu nu știam în care Univers sunt. Transpirația curgea pe fruntea mea dar nu-mi păsa. Era atât de intens totul încât trebuia să ne oprim să mai pot respira.

— Eu nu fac ejaculare, iubita, îmi zise după câteva secunde de tras aer în piept.

Mă uitam la el stupefiată. Era pentru prima oară când auzisem asta din gura unui bărbat.

— Cum așa?

Părul îmi stătea răsfirat pe spate, ciufulit și îl prinsesem într-o coadă de cal.

— În Tantra iubirea înseamnă continență. Iar atunci când ești continent, eşti mai puternic, energetic vorbind. De aceea voiam să-ţi arăt ce înseamnă iubirea. Faci dragoste dar fără să te termini.

Gura aproape îmi cădea de uimire.

— Nu înțeleg care-i faza cu asta.

Mă luă în brațe în timp ce abia mai respiram.

— Foarte simplu, în magie și în Reiki, ai nevoie de energie. Ești puternic dacă nu faci sex, nu când faci. Faptul că te termini și dai afară din energia ta înseamnă să îți dai energia partenerei sau partenerului. De asta cei mai mulți bărbați sunt secați și manipulați de femei. Ele știu asta și profită. De fiecare dată când faci o armonizare, tu preiei de la partener și partenerul de la tine, faceți un schimb de energii și informații.

Era foarte interesant ceea ce îmi povestea! Acum înțelegeam de ce Maestrul zicea că el nu are relații și nu face dragoste/sex.

— Înseamnă că de asta Maestrul era așa contra iubirii, am replicat eu, distrată.

— Exact! Dar nu putea să-ți spună asta în față. El oricum are niște secrete care le ține pentru el. Stai liniștită, cunoașterea lui e mult mai mare decât o afișează.

După ce m-am calmat puțin, l-am sărutat pe frunte și mi-am împreunat mâinile cu el.

— Tu ești genul care face des dragoste?

— Trebuie să te dezamăgesc dar nu. Tocmai pentru că am nevoie de energia aceea. Înainte făceam o dată la o lună, două. Acum nu știu cum va fi. Mă ametești rău. Dar trebuie să fiu conștient că viața mea înseamnă ceea ce fac și să nu abuzez de asta.

De undeva, îngerii comentau, parcă interzicându-mi să fac ceea ce este cel mai minunat lucru pe Pământ. Ei nu au cum să știe asta nefiind în trup.

— Nu știu dacă o să rezist să nu o facem de câteva ori pe săptămână, am zis eu uitându-mă în ochii lui.

— Wow, așa de nesătula ești? râse el.

Voiam să-i dau o pernă în cap. Când eram cu Ovi o făceam și de câteva ori pe zi. Dar asta a fost fiindcă eram foarte atașați unul de celălalt și când nu ne iubeam, simțeam că murim pe dinăuntru.

— Eu nu sunt genul ăla, pentru mine cel mai important este să lucrez pentru Pământul ăsta. Și abia apoi relațiile și dragostea, mi-o tăie el scurt.

Mi-am ascuns fața în pernă, obligându-mă să îmi revin din prostiile ce îmi aterizau prin cap. Dintr-odată aveam impresia că voi suferi și că iubirea nu avea să fie așa cum mă așteptam eu. Arthur observă și mă descoperi.

— Fără fața aia, te rog. Nu am zis că nu o să mai fim împreună. Acum că te-am găsit nu îți mai dau drumul niciodată! Așa să știi.

Mă mângâie lin pe păr. Cuvinte prea frumoase să fie adevărate. Nu mai acceptam scorneli, voiam fapte. Să-mi arate că e așa, nu doar să le scoată pe gură. M-am întors spre el, iar.

— Zi-mi te rog, ce-i cu Amna? E foarte ciudată. Și de ce o iubiți toți? E adevărat că e frumoasă dar totuși. Mai sunt și altele, nu e singura de pe Pământ. Sau?

Oftă scurt.

— Of, povestea cu Amna e una foarte lungă și n-am de gând să o dezbat aici și acum. Așa pe scurt pot să-ți spun că este cea mai bună elevă a Maestrei, împreună cu mine. Noi doi suntem baza ei cea mare. Mai aveam un coleg dar Maestrul tău l-a luat de la noi.

Inima mi se opri. Despre cine era vorba?

— Cine? Îl cunosc?

— Mă tem că da.

Nu voiam să pronunț cuvântul. Nu. Nu se putea să fie cel la care mă gândeam.

— Iony.

Am căzut cu fața în pernă. Iony era elev al Arishei? Dar părea aşa de liniştit şi un elev începător.

— Nu înțeleg. Cum de nu te-a recunoscut?

— Fiindcă dragul tău Maestru i-a șters memoria. Nu mai știe nimic decât momentul când a plecat de acasă, atât. Iar el când a plecat a venit la Arisha. Mă știa pe mine și eu i-am propus să vină să învețe, fiindcă era pasionat de paranormal, științe ezoterice. A stat un an de zile la noi. Apoi Maestrul ca să se răzbune pe noi l-a luat pe Iony, cu puțin înainte să apari tu în peisaj. I-a șters toate momentele cu noi și de asta nu ne mai recunoaște. De fapt, a vrut să mă ia pe mine dar nu a reușit.

— Dar el este puternic?

— Foarte, Maria. Cât timp a fost la noi, a învățat tot. Știa să facă tot ce știu eu. Din păcate acum nu mai știe nimic. Deși puterile lui au rămas.

O doză de regret se revărsase din inima mea. Mă cuprinse mila și părerea de rău. Înțelegeam de ce era mai mereu tăcut și trist, de ce prefera singurătatea. E inuman să nu te mai poți bucura de amintirile tale.

— Și nu vreți să-l aduceți înapoi?

— Sigur că da. Iony este al nostru. Iar el ne iubea foarte mult. Era un om foarte vesel și săritor. Acum e trist și fără viață.

În minte mi se plimbau tot fel de strategii prin care am putea să-l ajutăm şi să-l aducem de acolo. Dar, nu eram capabilă de asta. Nu aveam nicio capacitate dezvoltată şi nici nu ştiam cum să fac lucrurile să funcţioneze.

— Amna l-a văzut când am fost la mama lui Ovi. De ce nu a zis nimic?

— Ce putea să spună? Nimeni nu știe cu ce se ocupă ea. Este vrăjitoare. Ar blestema-o toți. Plus că are o dependență de bărbaţi, de asta îi face pe toţi să fie la picioarele ei. Şi cu mine a încercat şi a reuşit până nu am devenit conştient de vrăjile ei.

Asta mă răscolise rău şi mă făcu să înghit în sec. Deci colega mea nu minţise când mi-a spus că e vrăjitoare. Şi părea aşa de finuţă şi drăguţă.

Un sunet alarmant se auzi dintr-odată în cameră. Am tresărit privind la Arthur, pentru o explicație.

— Este sunetul care anunța că trebuie să ne prezentăm de urgență jos la întâlnire. Hai să ne îmbrăcăm.

Mi-am luat repede hainele pe mine și am pornit spre living. Aici ne aștepta Arisha împreună cu Amna. Când a dat ochii cu mine, i-a făcut mari precum o broască.

— Ce caută ea aici?

Arthur fericit îmi întinse mâna ca și cum ar fi trebuit să fac cunoștință cu ea.

— Ea este Maria, faceți cunoștință. Noua noastră elevă.

Cu un nod în gât, gânguri.

— Amna. Dar ne știm.

O priveam și undeva parcă îmi era dragă. Speram totuși ca invidia și ciuda să îi dispară odată ce ajunge să mă cunoască mai bine.

— Stai liniștită, ești în siguranță. Nu spun nimic lui Ovi.

Ochii ei aveau o nuanță întunecată. M-am retras de lângă ea. Nu avea încredere în mine, iar judecata pe care mi-o atribuia, îmi zburlea părul pe mine. Deosebit de serioasă, privi către maestră și Arthur.

— Vreau să vă spun ceva deosebit de grav. Suntem pe cale să fim descoperiți. Din păcate nu mai suntem atât de puternici precum eram înainte când și Aurel și Iony erau aici cu noi. De aceea, pregătiți-vă arsenalul de magie. Cineva ne-a pus gând rău. Și acum trebuie să fim protejați și invizibili chiar mai mult.

Arisha își puse mâna la inimă. Îngrijorarea i se putea citi cu ușurință în mimica feței.

— Bine, Arthur știi ce ai de făcut. Nu mai avem timp de stat. Învață-o ce are nevoie să știe! Am încredere că vei reuși!

CAPITOLUL 19

Mi-am dus mâna la gură așteptând cu înfrigurare explicațiile ce aveam să le primesc.Nu eram în siguranță nici în acest loc minunat. Oare Maestrul aflase unde sunt? Cine erau dusmanii Arishei? Si de ce trebuia să învăţ totul contra cronometru?

— Nu te speria, mi-a zis Arthur încet. Am să te învăț să folosești magia și să faci lucrurile să se întâmple.

În gândul meu nenumărate întrebări îşi făceau apariţia, lăsându-mă fără energie. Aveam o nouă şansă de a învăţa, de a descoperi lumea spirituală şi ocultă, nu pentru a face parte dintr-un război între două tabere spirituale. Ceva grav se întâmpla. Presimţeam că aveam să plec de acolo, sau mai grav că vom dispărea toţi. Inima mea voia să iasă din piept, pe măsură ce Amna şi Arisha discutau.

— Vom vedea ce e de făcut, acum să ne păstrăm calmul, propuse Maestra.

Îngrijorarea ei era la fel de mare ca a noastră, poate chiar mai puternică. Se observa destul de ușor pe fața ei. Amna se apropie de ea.

— Nu cred că este oportun să o băgați și pe ea, interveni ea. Nu îmi miroase deloc bine prezența ei aici. Nici măcar nu are vreo putere supranaturală!

Arthur o fixă cu o privire tăioasă, în timp ce eu mai aveam puțin și îmi venea să dau cu ea de toți pereții.

— De unde știi? o întrebă el. Îi cunoști capacitățile? Faptul că nu știe de ce anume este în stare nu înseamnă că nu e capabilă de o luptă.

— Serios? Ia hai să văd! Hai cu mine în Astral, domnișoară!

O priveam cu o sprânceană ridicată. Ce vorbea acolo? Ce astral și ce luptă?

— Încă nu știe noțiunile acestea! O voi învăța și apoi vă puteți duela, i-a întors-o el.

Debordam de o curiozitate malițioasă, și tot ce-mi doream era să o învinge pe vrăjitoarea aia! I-am aruncat o privire fierbinte, demnă de

un oscar. Arthur mă luă de mână și mă târâ după el în cameră. Cum am intrat mă prefăceam cu greu că pot să suport toate opresiunile la care fusesem supusă.

— Draga mea, nu credeam că vom ajunge aici atât de repede. Din păcate situația o cere. Drept urmare, am să îți explic și am să te pun să faci o călătorie prin Astral.

Mă pusesem pe pat, respirând ușor, și calmându-mă. Închisesem ochii, ascultându-l așa dar el mă ghionti să fiu atentă.

— Astralul este lumea de dincolo. Aceea lume pe care o accesezi prin imaginație sau când ieși din corpul fizic. Se poate și asta. Oamenii care mor ajung în Astral prima oară.

Îmi adusesem aminte de călătoria pe care o făcusem când am fost în moarte clinică. Aceea senzație de pace, acele momente în care pluteam și vedeam totul de sus. Corpul meu, casa mea, pe mama, pământul. O frumusețe de nedescris. Ăsta să fie Astralul?

— Când am fost în moarte clinică am experimentat așa ceva.

— Ai să vezi că nu e greu. Închide ochii, respiră adânc și relaxează-ți corpul. Poți să numeri de la 0 la 10 sau cât dorești tu. Dar întâi trebuie să-ți golești toate gândurile. Să nu mai ai nimic în căpățână. Apoi vei simți cum corpul începe să-ți amorțească. Este momentul în care poți ieși. Cu puterea minții, comanzi să ieși și îi spui ceea ce vrei să vezi. Hai să încercăm.

Am închis ochii, m-am relaxat, am numărat până la cincisprezece, după care am simțit amorțeala de care ziceai băiatul. Pluteam parcă într-un vis. Îmi era destul de dificil să fac diferența între vis și astral, dar tot ce știam era că nu dormeam. Poate ațipisem. Mi se părea atât de bizar ceea ce simțurile mele îmi ofereau. Primul gând a fost să îmi văd corpul fizic. Stupoare! Îl vedeam. Eram așezată pe pat și Arthur era la fel. Amândoi păream morți. Am continuat să inspectez camera, apoi casa. Am ajuns prin puterea minții la Arisha care discuta cu Amna și păreau că discută în contradictoriu.

„— Nu mă interesează! Nu o vreau în echipa noastră! răsări *glasul fetei.*

— Dă-i o șansă. Eu am încredere în Arthur. Este de-a noastră.”

Despre mine era vorba. Nu erau conștiente că eu le pot vedea și auzi. Am coborât atât de mult înspre Arisha încât ea tresări.

— Cred că spiritul ei călătorește pe aici.

Se uită entuziasmată spre mine și eu o atingeam cu blândețe.

— Mă lași? Nu cred că a reușit tuta aia așa de repede să iasă în Astral. Nu ai văzut că nu știe nimic?

Maestra i-o tăie.

— Este ea. Și l-am simțit și pe Arthur.

O senzație de vânt am simțit aplecat peste mine. Era el. Călătorea împreună cu mine. Îi auzeam gândurile mental.

„Vezi? Nu e așa greu! Hai să mergem mai departe."

„Unde?"

Emoțiile era greu de descris. Se părea că puteam să fac asta şi stătea în natura mea să ies în astral.Probabil îmi activasem aceste capacități odată cu ieșirea din moarte clinică. Oare aveam și altele? În următoarea secundă m-am trezit cu o ființă ce semăna cu un drăcușor, lângă mine. M-am speriat dar l-am ignorat atât cât am putut. Arthur dispăruse. Tot mai multe ființe reci și cețoase se arătau în fața mea. Ca un ecou, gândurile lor se auzeau tot mai tare.

„Cine te crezi să apari aici? Ai autorizație?" râsete şi dureri tăioase.

„Nu am treabă cu voi, le-am replicat eu cu tărie."

„Asta o crezi tu! Ce cauți la dușmanii mei? Unde ți-e locul, nerecunoscatoareo?"

M-am oprit un moment și am realizat cine era. Maestrul Aurel. Spaima îmi cuprinse sufletul. Eram sigură că de data asta nu mai aveam scăpare și urma să vină după mine. Știa unde eram. Păcat că Arthur nu reușise să îi golească memoria de tot.

Râsul lui se auzi până în creierul meu lăsat pe pat. Nervoasă, mi-am imaginat că am o sabie. În acel moment, câteva ființe luminoase și pline de iubire, mă înconjurară. Nu știam cine erau dar prezența lor îmi făcea bine.

„Poți să-ți încarci sabia, Maria! Ești înger. Cere-i Tatălui!"

Vocea aceea minunată continua să mă încurajeze să-mi încarc sabia. Dar, cum era să fac asta? Mi-am luat inima în dinți și am început să mă

rog. Am zis de câteva ori *Tatăl Nostru* și apoi încet, cu grijă, propriile gânduri au început să iasă la iveală. Mă rugam lui Dumnezeu să îmi încarce sabia de lumină atât cât considera el că este necesar. Moment în care sabia se făcu mai luminoasă decât era.

„*Ce să fac Tată? Să îl atac? Pot?*”

„*Trimite-l la mine!*” am auzit vocea Lui puternică.

M-am îndreptat către monstrul de Maestru și cu sabia îndreptată spre el l-am trimis în lumină și la Tatăl. Arthur veni lângă mine din nou și îi puteam simți iubirea și îmbrățișarea. Eram fericită. Entitățile erau acolo de jur împrejurul nostru. O mulțime de ființe luminoase se apropiau de mine și îmi ofereau din iubirea lor. Ca o sărbătoare ce ia naștere din prea multă iubire. Lumina puternică mă orbi și curând am căzut înapoi în corp, obosită. Adormisem, cred că mai mult de zece ore.

Visul pe care l-am avut era atât de straniu, înspăimântător. Se făcea că eram împreună cu Maestrul și cu Iony. Pe o foaie apărea scris următoarele fraze:

„Cutezam să luăm decizii bazate pe propriul raționament. Și cu sufletul cum rămâne? El este invizibil? De câte ori am încercat să aleg bazându-mă pe logică și nu pe simțire, am căzut de pe norișori și mi-am primit pedepsele. Iar acum ce să aleg? Voința mea este departe de a fi Voința Vieții. Căci în sufletul meu iubirea există.”

Iony mă privea duios cu ochii sclipindu-i de fericire.

— Am ales bine? Dar dacă nu aveam nimic de ales?

— Maria, fericirea ta nu înseamnă și fericirea lui. Privește-l în ochi. Ți se pare că este fericit?

— Din câte văd eu, da... am bâiguit eu, ținându-mi respirația la răspunsul Maestrului.

— Nu vezi bine. Îți propun o pereche de ochelari. Sunt mai ieftini la magazinul din colț. Ceea ce vezi tu este proiecția ta asupra lui. Nu îi vezi adevărata fericire. Știi ce își dorește el?

— Nu, nu cred că știu... am răspuns eu sinceră.

— Cel mai mult își dorește să evolueze spiritual. Să se înalțe. Tu nu îți dorești asta. Tu vrei ca el să te iubească. Ei, ghici ce? Nu se poate! Iubirea adevărată înseamnă să îl lași să fie ceea ce este el.

Suspinam, căutând cu privirea ochii lui care nu spuneau nimic. După toate cele întâmplate, el nu voia să fie cu mine. Era o altfel de ființă. Una pe care nu am înțeles-o niciodată și nici nu o voi înțelege. Undeva în inima mea, îl simțeam și știam că şi el simte la fel. Nu aveam nicio urmă de îndoială.

M-am trezit transpirată în tot corpul. Firicele subțiri îmi acopereau corpul slăbit. Lângă mine în pat se afla Arthur. L-am trezit dar parcă nu voia să se clintească din loc. Îl strigam și nu se ridica. Nu îmi auzeam nici măcar vocea. Ce se întâmplase?

— Lasă-mă în pace! L-ai ales pe Iony! Pe el îl iubești! Eu nu mai exist din acest moment... Maria!

Eram dărâmată. Tot sufletul căuta o urmă de explicație. Cum poate să spună asta când eu eram lângă el? Când l-am ales eu pe Iony? Acela era doar un vis! Incertitudinea asta mă omora încet dar sigur.

— Nu, pe tine te iubesc, Arthur!

— Mincinoasă! Te-am văzut cu el de mână! Erați împreună, fericiți. V-ați sărutat de față cu mine. Cum poți să spui că mă iubești? Ești o javră!

Vorbele lui dureau mai mult ca niciodată. Durea și neîncrederea. M-am ridicat din pat și am coborât să o chem pe Arisha, căci mi se părea o aiureală totală și vorbe fără noimă. Jos însă, stupoare! Era Iony și Maestrul.

— Voi ce căutați aici? am strigat eu.

Căutam cu privirea pe Maestră, căci nu o vedeam nicăieri.

— Calmează-te, fetițo! Cine ești tu?

— Unde este Arisha?

Parcă vorbeam cu pereții. Ei nu știau despre cine întreb. M-am pus pe una din trepte și am început să mă tângui. După mine a coborât rapid Arthur. Avea o grimasă uriașă.

— În sfârșit, este Momentul Adevărului, Maria! Ți-am întins o capcană. Nu există nicio Arisha. Iar noi suntem cei care îți vom fura sufletul. Nu mai ai scăpare. Urmează să faci pactul cu Diavolul.

Îl priveam şi nu-mi dădeam seama despre ce vorbeşte. Toţi trei erau în faţa mea. Arthur, Iony şi Maestrul. Atunci un gând mi-a trecut prin minte.

„Nu se poate! Nu e real! Este o fantezie! Așa ceva nu există!”

Am început să tușesc și să respir foarte greu. Parcă cineva voise să mă scoată din corp. Aveam o senzație atât de ciudată, una pe care nu o mai trăisem. Respirația îmi era neregulată. Stomacul mă durea și eram căzută pe jos. Mi-am ridicat capul și nu am văzut pe nimeni lângă mine. Am coborât jos unde Arisha stătea de vorbă cu Arthur, îngrijorați.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă el. Nu te-am putut trezi deloc. Unde ai fost?

— Nu știu. Dar am avut un vis ciudat. Adică un vis în vis. Și era și maestrul acolo și...

Capul îmi vâjâia, credeam că o să leșin. M-am pus pe canapeaua din living, ținându-mă cu mâna de cap. Arthur venise lângă mine.

— Așa ceva nu se poate! Te-a atacat. Știe unde ești.

Arisha mă privi compătimitor. Din cauza mea, Maestrul va știi că sunt în tabăra cealaltă. Iar asta nu mirosea deloc bine.

— Maria, stai liniștită. Ești slăbită acum. Nu ești obișnuită să ieși în Astral. Să te lupți. Mi-a plăcut ce ai făcut acolo. Felicitări! Acum însă ai nevoie să te odihnești. De restul ne vom ocupa noi.

Veni lângă mine și mă mângâie pe obraz. Iubirea ei putea fi comparată cu iubirea unei mame. Atât de dulce și încântătoare. Arthur stătea tot lângă mine cu o mână pe spatele meu.

— Știu ce a fost asta. Amna a făcut-o.

— Nu cred. Eu l-am văzut și când am fost în Astral, i-am zis eu timid.

— Aceia erau demonii. Și nu aveau treabă cu Maestrul. Sau cel puțin nu în așa manieră. Ea aseară a plecat la el, cu siguranță.

Îmi era frică. Mai mult să nu îi pierd pe ei. Aici mă simţeam precum în familie. Ştiam într-un fel că aparţin de ei, că am o apartenenţă a unui grup, a unei familii. Ura Amnei mă lăsa fără vlagă, cu întrebări fără răspuns. Ce îi făcusem atât de rău încât se comporte aşa? Treabă cu Ovi nu mai aveam, deci putea să îl folosească liniștită.

— Ce va fi cu noi? Am să vă pierd...

— Nu, vei rămâne aici. Până la ultima suflare.

Arisha era în rugăciune. O vedeam la altar, îngenuncheată. Stătea de vorbă cu Tatăl. Nu trecea de Voința Lui. Îmi plăcea acest aspect.

— Noi nu suntem lucrători în întuneric însă câteodată trebuie să te lupți cu ei, să îi trimiți acolo unde le este cel mai frică. La mântuire.

S-a întors spre noi cu ochii înlăcrimați. Puteam să-mi dau seama că răspunsurile pe care le așteptam nu erau cele mai bune.

— Tatăl este de părere că va trebui să luptăm. Mă refer la luptă pe bune, Arthur. Inclusiv să omorâm. Nu am mai făcut asta demult. De când mi-am dat seama că nu era pentru mine. Dar acum El vrea să învățăm să și pedepsim. De asta suntem Arhangheli și Serafimi.

Îl privi pe Arthur fix în ochi. Urechile mele nu puteau percepe prea multe informaţii legat de asta. Stăteam lângă fiinţe atât de deosebite. Îmi venea să mă înclin în faţa lor.

— Să nu crezi că tu ești mai prejos, Maria. Ești un înger întrupat. Ai de luptat și tu, din păcate. Eu am spus că ești slăbită și nu poți dar Tatăl este de altă părere. Am făcut tot ce am putut.

Veni lângă mine și mă lua în brațe. Nu îmi păsa de asta. Dacă trebuia să lupt cot la cot cu ei, nu aveam să mă sustrag de la datorie. Știam foarte bine că au nevoie să fim puternici toți. Așa că aveam să las la o parte toată tânguiala și oboseala. Era doar o iluzie ce se pierdea prin alte iluzii.

— Voi face tot ce pot, Arisha! Voi lupta. De asta sunt eu aici. Nu contează cât de slăbită sunt. Vreau să lupt. Vreau să fiu una cu sabia aceea și să le zdrobesc capetele.

Maestra începu un râset zgomotos.

— Tipic îngerilor întrupați. Toți vreți să luptați dar ceea ce nu știți este că Voința Domnului e mai importantă. Noi nu suntem aici pentru a lua capetele altora. Suntem aici pentru a vindeca și a ajuta oamenii să se trezească și să ducă o viață mai bună. La început eram așa de răzvrătită ca și tine. Până nu am înțeles că nu este ceea ce trebuie să fac. Crede-mă, când am început eu, aveam cam douăzeci de ani. Le zburam capetele de nu se vedeau. Bineînțeles că nu mureau dar mergeau spre lumină și dacă nu suportau, Tatăl îi elibera din nou în Anticer. Mă bucur că îți dorești să lupți alături de noi. Uniți vom reuși!

Mă strânse tare de tot în brațe și îi simțeam lacrimile pe umărul meu.

Momentul nostru de drăgălășenie fusese brusc întrerupt de către Amna care intră în casă, cu tunete și fulgere în urma sa.

— Ia uite ce avem noi aici. Zici că este puternică nu? Și atunci ce s-a întâmplat cu ea, Maestră? Cum a reușit să adune legiuni de demoni peste mine? Îmi explici?

Nu înțelegeam la ce se referea.

— Nu e nimic. Ți-am adus Maestrul să-ți explice. Aici este fata rătăcitoare!

Arătă spre mine cu un deget, moment în care fața Maestrului se ivi dincolo de uşă.

CAPITOLUL 20

Fața lui butucănoasă își aținti privirea spre mine. Simțeam, fără nicio îndoială, cum forța lui mă apropia tot mai mult de ceea ce nu eram dispusă să fac. Voiam să îi arăt cât de puternică sunt și că nu mă poate manipula după bunul plac. Voiam să îi arunc în față cum el este cel care distruge tot ce poate să fie mai bun într-un om. Și că este o mizerie. Dar tot ce afișam în exterior erau lacrimi și răzvrătire. Ochii lui mă urmăreau în tăcere. Nu scotea nimic pe gură, dar undeva în interiorul meu, gândurile plecării cu el se măreau tot mai mult. Arthur mă strângea în brațe și eu crispată urlam în mine.

— Am venit după Maria. Fără scandal, certuri și vorbe inutile.

Arisha îl privea miloasă. Părea că orice teamă îi dispăruse odată cu apariția acestui monstru.

— Nu, Maria nu este proprietatea ta. Și tu îl ai pe Iony. A fost cel mai bun elev al meu și l-ai luat. Fără cuvinte.

Începu un hohot de râs ce mă făcea şi mai mică decât eram. Bătălia cea mai puternică se dădea între elevii cei mai buni. Deşi eu habar nu aveam ce capacități și puteri zăceau latente în mine.

— Iony a venit de bună voie. El mi-a cerut să se mute. Nu te mai suporta, Arisha. L-am acceptat.

— De asta i-ai șters memoria?

Arthur interveni încordându-și corpul. Mă lăsă din brațe și porni către el. Îl urmări cu privirea preț de câteva secunde.

— Ah deci tu ești cel care te-ai amestecat în grupa mea! Tu ești hotul!

Vocea Maestrului era tot mai ridicată. Când pusese piciorul în casă declarase cu totul altceva. Ipocrizia era la ea acasă cu acest om „*spiritual*.”

— Nu, mi-am recuperat iubita. Nu am făcut-o din rea intenție. Ci pentru că o iubesc și trebuie să fim împreună în viața asta!

Alte hohote de râs, mai tari de data asta. Arisha era înțepenită, Amna stătea cu mâinile încrucișate și privea tot acest circ iar eu îmi ștersesem lacrimile, hotărâtă să nu mă las pradă lor.

— Maestre, nu am să plec de aici. Este familia pe care mi-am dorit-o întotdeauna. Știu că tu ai spus că nu este permisă iubirea, dar ceea ce mișcă motorul vieții este inima care iubește. Doar cei ce nu iubesc pot spune că sunt lipsiți de viață. Asta am învățat pe propria piele. Poate e greșit dar de lângă Arthur nu mă iei! Sau dacă o faci, omoară-mă! Prefer asta decât să mă despart de el!

Judecata mi-o luase razna și puteam cu ușurință să observ firea mea recalcitrantă.Toți mă priveau uluiți iar cuvintele îmi fugeau mai ceva ca acceleratul. Amna interveni atunci, iritată.

— Nu fi naivă! Arthur nu te iubește și nu o va face niciodată. În timp ce este cu tine, este și cu mine. Și poate și cu alte câteva fete. Pentru el nu s-a inventat dragostea perfectă. Ți-a spus că s-a schimbat, așa-i? Că tu ești singura pentru care a simțit vreodată asta? Ești prostuță! Mi-a spus și mie exact același lucru. Și mai știu câteva fete pe care le-a amețit tot așa. Ne lua cu povești că ne-am cunoscut în alte vieți și trebuie să continuăm iubirile de atunci. Nu-l cunoști. Dar, cu siguranță nu este pentru tine!

Începusem să ameţesc, capul îmi vâjâia puternic şi urechile îmi ţiuiau. Ceva din mine murise atunci pe loc. Sufletul părea desprins parcă din corp și târât în mocirlă. M-am prins de cap să nu cad. Arthur veni înapoi înspre mine îmi ridică bărbia și îmi șopti:

— Maria, este vrăjitoare, să nu o crezi!

Două lacrimi îi picurară pe obraz iar eu atunci din instinct i-am tras o palmă. M-am retras din preajma lui și am pășit spre Maestru.

— Poți să mă iei, acum.

Arisha fugi înspre mine dar nu-mi mai păsa de nimeni și nimic. Confesiunea Amnei îmi era suficientă. Oricâte puteri ar avea, orice vrăji ar face și oricât de bună vrăjitoare ar fi, nu avea cum să știe cu lux de amănunte ceea ce fusese între mine și el. Nu mințea și de asta eram sigură.Mă încrezusem iar în iubire, ca o puștoaică naivă. M-am lăsat pradă lui, mi-am oferit sufletul pe tavă. De câte ori să fii prost și să o pățești?

Era un impostor. Primele impresii pe care le-am avut când a venit în grup erau adevărate. Trebuia să-mi ascult intuiția. Mă aștepta vechiul

grup și voi continua să învăț alături de ei. Îmi va fi mai bine. Voi fi mai bine. Arisha mă luă în brațe.

— Maria, ești sigură că vrei să pleci cu el?

— Da, tu ești o ființă bună și îți mulțumesc pentru momentele frumoase și ceea ce am învățat aici dar nu mai pot să stau. Nu are sens. Locul meu este în grupul celălalt.

Mi-am luat rămas bun de la ea, îmbrățișând-o strâns. Singura ființă care merita asta. Am pășit spre ușă fără să-l mai privesc pe Arthur. Maestru veni după mine, nu înainte de a le spune:

— Asta înseamnă să fii pașnic și cu intenții bune. Hai, v-am pupat!

Era sarcastic dar poate și ei meritau asta. Nu știu de ce am fost atât de naivă și m-am lăsat sedusă de niște cuvinte pe care toți le spun. Până și Ovi mi le spusese. Dar nici atunci nu m-am învățat minte.

Arisha păşi în fața Maestrului, tăindu-i calea. Se apropie de el și cu o voce lină îi spune:

— Aurel, nu cred că ai uitat de ce suntem noi aici. Nu cred că poți...

El își lungi gâtul și suspină de câteva ori.

— Ba pot. Și știu totul. Despărțirea noastră nu a fost întâmplătoare. Suntem blestemați tocmai de Bunica. Tocmai de mama ta.

Inima îmi stătu în loc. Am continuat să ascult cu urechile ciulite.

— Îmi pare rău, dar intenția ei a fost bună. Dacă încă mai eram împreună cine știe ce se întâmpla. Și așa unii sunt pe urmele noastre. Nu observi cum ne privește lumea? Zici că am fi extratereștri. Dacă nu exista acel blestem, toți ar fi treziți. Toți. Nu am mai avea ce să facem aici.

Blestem?!

— Și tocmai acel Blestem al Tăcerii ne unește și mai mult, Arisha. Îmi pare rău că nu vezi asta. Școala mea este diferită. Tu ai ales să îi ajuți pe elevii tăi printr-o altă metodă. Atâta tot. Eu nu cu tine lupt. Nu am nimic cu tine. Nici cu elevii tăi. În schimb, ceea ce nu pot să accept este când furi pe cineva. Maria trebuie să fie eleva mea. Mi-a spus-o El.

Ochii Arishei erau înlăcrimați. Amna ca o statuie, privea peisajul deconectată. Iar eu nu mai aveam nimic, nu mai aparținea nimic de mine. Frigul pusese stăpânire pe corpul meu iar mâinile îmi tremurau. Maestrul porni spre mașină.

Arthur apăru în fața mea, implorând.

— Te rog, mai gândește-te! Fără tine, locul acesta va fi pustiu. Avem nevoie de tine și de puterea ta.

Putere? Loc pustiu? Ce suntem noi? Doar niște marionete sub conducerea maeștrilor noștri. Poate totul e o iluzie, toate aceste capacități, puteri, energii. Cine știe! Atâta timp cât Maestrul a căzut pradă unui Blestem.

— Nu vreau să te mai văd! Înțelegi? Nu-mi pasă de nicio putere!

L-am împins din fața mea cu forță. Îmi venea să fac mai multe lucruri dar am zis că este suficient și atât. După ce m-a scos din sărite și mi-a creat atât de mult rău. Doamne! De ce ai permis asta?

„*Karma, Maria.*”

Cei de Sus nu aveau milă de mine. Trebuia să îmi repete mereu de aceea blestemată de karmă. Nu puteam să accept că sunt dusă de vânt, mânată aşa fără niciun sens. Am urcat în maşina Maestrului și am plecat spre cocioaba ce îmi fusese destinată. În sufletul meu plângeam după tot ce trăisem dincolo, după Arisha, luptele în astral, dar nu erau pentru mine.

— Vezi? Ce ți-am spus eu? Să nu crezi în oameni, Maria. Ei nu sunt buni. Lucrează cu forțele Întunericului.

Încercam să mă conving că ceea ce spunea Maestrul nu era adevărat dar nu reuşeam.

— Dacă mai stăteai acolo cu siguranță te învățau deja să te lupți cu cei de Sus. Iar asta eu nu am de gând să învăț pe nimeni. Știi de ce? Pentru că nu se merită! Dumnezeu te vede și apoi viața următoare o încasezi rău de tot. Eu nu ies din Voința Lui. N-am vrut să îți fac rău dar gândește-te puțin, cum înveți dacă nu treci prin experiențe? Tu visezi să iubești, dar ce este dragostea? O iluzie! Uită-te la situația asta. Te-am trimis la prostituate și ai învățat ceva de acolo, nu? Eu nu mai fac sex deja de doi ani. Și mă vezi mort? Sunt foarte bine și plin de energie.

Trebuia să îmi dau seama că Metatron se va supăra pe mine. Voiam dragoste. Voiam un suflet să mă iubească. Arthur era perfect pentru asta. Un băiat frumușel cu ochii verzi și părul șaten. Un tip evoluat și care știe ce vrea. Un băiat pe care nu l-ai da pe nimeni. Dar care îți frânge

inima. Îți spune că te iubește și te vrea și simte pentru tine ce nu a simțit niciodată ca să descoperi apoi că asta a spus și altora. A fost ucigător de trist. Un moment pe care nu-l mai vreau. *Nu mă voi mai îndrăgosti niciodată! Niciodată!*

— Știu ce gândești. Tocmai pentru asta Maria. Vezi-ți de evoluția ta spirituală. Eu ți-am explicat că te vei pierde și nu vei mai evolua. Nu ai vrut să mă crezi. Dar tot la vorbele mele ai ajuns. Lasă că acum e mai bine. Te așteaptă Iony, Marian, Alexa și Ina. Legat de partea ce au spus-o ei, să știi că n-am mințit. Iony a fost la ei dar a ales singur să vină la noi. După ce au văzut ceea ce făceau ei acolo. Dar, să nu îi pomenești despre ei, nu vrea să vorbească.

Înainte să ieşim din maşină, l-am oprit şi l-am întrebat.

— Îmi poți spune despre Blestem?

Oftă de câteva ori și apoi îmi zise.

— Noi am fost 9 maeștri, Maria. Toți crescuți de o ființă înaltă, căreia îi spunem Bunica. La fel cum tu ești în această școală, și eu am învățat la o școală ezoterică, foarte ascunsă. Nimeni nu știa de ea. Decât noi, cei 9 elevi și ființă aceea, Bunica. Ea este mama Arishei. O femeie puternică, frumoasă, înțeleaptă, iluminată. Problema a fost când și-a dat seama cât de diferiți suntem. Unul era mai zănatic, altul mai ascultător, alții mai rebeli. După ce am crescut și după ce ne-a oferit din puterile și înțelepciunea ei, ne-a spus să mergem prin lume. Eu și Arisha am ales să stăm aici, în România. Ceilalți 7 sunt plecați, care pe unde, prin India, Tibet, Mexic. Nici eu nu știu. Atât eu cât și Arisha suntem firi diferite. Eu cred mult în Karmă, ea crede mai mult în lupte. Îmi doresc ca voi să fiți cu adevărat eroi spirituali, nu luptând ci vindecând. După ce ne-am despărțit, eu și Arisha, a pornit un război între noi. Nu știam de ce. Dar, am aflat într-o noapte, în timp ce dormeam, că Bunica, ființă aceea luminoasă, a pus un Blestem pe noi. Un blestem numit Blestemul Tăcerii.

Stupefiată, îi cercetăm privirea, sigur nu mințea?

— Ce spune acel Blestem?

— Acel blestem spune că atâta timp cât noi vom trăi să nu mai putem fi împreună, niciodată. Energia noastră este imensă când suntem

noi toți împreună. Imaginează-ți că am putea să trezim o lume întreagă. Și bineînțeles, bunica nu dorește asta. Ea dorește ca noi să fim tăcuți, fiecare cu părticica noastră. Nu se dorește trezirea din iluzie a oamenilor, Maria. Asta mă doare, dar nu am ce să fac. Nu mă pot pune de-a curmezișul. Sunt mic și eu, atât cât mă vezi de mare.

Deschise ușa de la mașină și am coborât fără să mai spun niciun cuvânt.

Curând am ajuns din nou de unde am plecat. Inima îmi era frântă, nu aveam chef să mai vorbesc cu nimeni. Nici măcar să respir nu mai aveam voință. Ce căutăm eu printre oamenii ăștia așa scrântiți la cap? Atâtea secrete, minciuni, vorbe false. Nu mai credeam nici în Maestru. Ceva se bătea cap în cap. *Poate cândva voi avea capacitatea de înțelegere dar nu în aceste momente, prea triste.*

În clădire, colegii mei erau în bucătărie, preparau ceva de mâncare. Foame nu îmi era, aşa că m-am aşezat pe un scaun urmărindu-i.

— Ai revenit printre noi? întrebă bucuros Iony.

M-am dus către el și l-am îmbrățișat. Mi se părea că era fericit. De ce? Nu meritam.

— Mda... precum oița rătăcită, comentă Alexa. Vrei cumva să tăiem și un miel pentru tine?

Nu aveam chef de replici acide. Destul îmi era de sfâșiat sufletul ca să mai ascult.

— Da, sunt aici.

— Cum a fost la prostituate?

Ochii ei păreau făcuți pentru a mă urmări mereu. Atitudinea ei mă scotea din sărite. Ce îi făcusem?

— Nu înțeleg Alexa. Mă poți lămuri și pe mine de ce te comporți așa?

— Nu. Și ca să știi, așa mă comport cu toți.

— În afară de ea! i-am trântit-o eu arătând spre Ina.

— Este mută! Normal că este prietena mea!

Cum putea să fie atât de jegoasă?

— Scuze, nu e vorba de asta dar ea e un suflet care nu comentează. Și știi că ți-am spus că eu nu vreau să fiu aici. Nu am chef de nicio evoluție spirituală!

Am încheiat conversația plecând în cameră unde m-am întins din nou pe cărămizi și praf. Îmi era atât de dor de locul minunat de dincolo. Părea ca și cum aș fi scăpat din Rai și am ajuns în Iad. Totuși, eu am ales acest loc. De ce am venit înapoi? Fiindcă sufletul meu nu putea să accepte adevărul? Arthur nu e altceva decât un bun actor. Și pentru asta renunțasem eu la evoluția mea spirituală? Poate totuși am făcut un bine. Mi se părea că încurc planurile. Mi se făcuse frică de atâtea secrete, mai ales cel cu Blestemul. Cine era aceea ființă care îi blestemase? Și de ce? Păcat că nu mă mai puteam întoarce înapoi să îmi spună și Arisha varianta ei.

Iony intră după mine şi se puse jos, întinzându-se.

— Avem lecția de azi, Maria.

— Nu mă interesează!

Îmi puse mâna pe păr şi aveam impresia că avea altfel de gândire. Ce se întâmplase? Nu mai voiam să aud de dragoste, sex şi alte derivate!

— Ce faci?

— Mă joc cu părul tău. Miroase frumos. Unde l-ai spălat?

*Undeva unde nu mai pot să merg și de unde am venit precum o la*șă! Dar nu puteam să-i spun asta. Fusese și casa lui odată. El s-a adaptat foarte ușor cerințelor de aici. Norocos! Chiar și așa tot ce voiam era să mă închid cu o cheie și să nu mai ies din mine niciodată.

— Maria, atât de rău te-a durut să fii printre oamenii ăia?

Pe moment mi se păruse că știa unde am fost. Dar am făcut pe proasta.

— Care oameni?

— Cei de la bordel.

— Ah, nu... a fost o simplă experiență și atât.

Mi-am înăbușit lacrimile și am început să respir adânc. Ce slabă de îngeri eram! Îmi venea să plâng pentru el? Pentru un nenorocit ce se jucase cu mine? Arthur nu merita asta! Nu merita nicio lacrimă de-a mea.

— Dar, cum te-ai simțit?

Tirul de întrebări continua. De când era Iony atât de curios?

— Ce-ți pasă ție? Vrei să mergi și tu acolo?

Mă privi cu un zâmbet fals. Nu mai înțelegeam nimic. Ce era cu el?

— Nu. Dar vreau să fii tu care mă înveți asta...

Am rămas pironită cu ochii spre el. Halucinam? Aveam vedenii? Auzeam cuvinte din spațiu? De când îl interesa pe Iony sexul?

— Stai puțin!

Eram deja răstită.

— Ce te-a apucat? Până acum nu mi-ai spus așa ceva. Parcă era importantă evoluția spirituală.

Începu să râdă ca un apucat. Hohotele lui se auzeau până în camera de alături.

— Vreau să cunosc și asta. Îmi dai voie? mă întrebă în timp ce mâinile lui erau sub bluza mea.

M-am dat la o parte, dând ochii peste cap.

— Nu!

— Te rog.

Reveni înapoi cu mâinile căutând sânii și pipăindu-i. Mă uitam la el, era Iony sau altcineva?! Ce naiba? Părea atât de vrăjit. Îl auzeam cum geme de plăcere când îi atingea. Nu aveam de gând să accept înjosirea asta.

— Iony am spus că NU!

Nici măcar nu mă auzi că se puse peste mine și cu buzele întredeschise mă săruta înfocat. Eram atât de surprinsă încât nu știam cum să reacționez. Până acum acest băiat se comporta rece, sec și cu emoții prietenești față de mine. Dintr-odată, își schimbase sentimentele la nouăzeci de grade. Poate că era timid și nu știam eu? Dar tot nu voiam să îl las fiindcă ceea ce simțeam pentru Arthur era încă prezent. Eu nu concep să iubesc două persoane în același timp. Și oricât m-aș fi străduit să îl uit pe nemernicul ăla, nu reușeam așa de ușor. Prea repede era să trec de la unul la altul. Băiatul ăsta de şaptesprezece ani părea că ştie ce face. Mă iubea precum un avansat nu unul începător.

— Atâta dragoste există în mine, Maria. Nu știam cui să o dăruiesc.

Buzele lui continuau să mă surprindă și mă atingeau de zici că eram o comoară nu demult găsită. L-am lăsat să facă ce vrea cu mine. În definitiv, aveam nevoie de relaxare, de pasiune, de tot ce era nevoie. Se

grăbea să mă dezbrace și să îmi îndese organul virgin. L-am simțit viu, pasional și plin de mistere. Îmi plăcea ceea ce făcea cu mine. Speram să rămână secretul nostru. Speram să fie adevărat că simte ceva pentru mine. Of! Iar mă amăgeam singură. Poate o făcea doar din curiozitate.

Încă era deasupra mea sărutându-mi sânii şi buzele. Zâmbea strengărește către mine. Am schițat și eu un zâmbet mic. Apoi l-am dat jos.

— Serios, ce a fost asta?

— Voiam să văd cum este să faci sex.

L-am privit perplexă. Sunt un obiect de folosință? Noi femeile de asta suntem aici? Nu, frate! Suntem aici fiindcă iubim. Suntem aici fiindcă fiecare emoție pe care o oferim este sinceră și adevărată. Suntem aici să umplem viața de lumină și bucurie. Nu pentru folosință sexuală. L-am dat la o parte și m-am ridicat în picioare.

— Trebuia să spui asta de la început, Iony. Bine că nu m-am implicat sentimental.

Se ridică și el după mine.

— Ce faci? O să mă spui maestrului? Te rog! Nu face asta.

— Nu, nu am să spun nimic.

Nu fac asta și așa am milioane de secrete de păstrat. Nici nu le mai țin minte pe toate.

— Vrei adevărul?

Capul lui Iony se băgă în pământ.

— Ia zi.

— Sunt îndrăgostit...

Mă așteptam la asta dar totuși ce i-a luat atât de mult?

— De Ina.

CAPITOLUL 21

Zilele treceau pe nesimțite și continuam să muncim și să învățăm despre noi, despre spiritualitate, despre viață în general. Iubirea am lăsat-o pe locul doi convinsă fiind că nu ea este cea care te face să trăiești. Ceea ce îți produce fiori și te ajută să te stabilești aici pe Pământ este voința, capacitatea de a munci și cunoașterea de sine. Dacă nu te cunoști până în străfundul sufletului tău nu poți să răzbați în această lume.

Uneori mintea mai îmi zbura spre acel secret, spre Blestemul Tăcerii. Un blestem despre care știam foarte puține și pe care îl ascundeam, căci Maestrul nu vorbea despre el. Îmi imaginam ce dificil trebuia să fie pentru el să nu poată vorbi, să fie tăcut și să nu trezească oamenii din plăcerile morții.

Cunoașterea pe care o ai stând cu tine, meditând și aflând tot ce nu vrei să afli, te înalța și te duce în zbor spre trezirea deplină a sufletului tău. Maestrul ne-a învățat o meditație în care poți descoperi toate plăcerile interzise. Tot el ne spune mereu să tăiem din ele. Aceste plăceri ne fac rău și nu pot exista în evoluția omului.

— Plăcerile sunt ale Diavolului. El vine și va ațâță câte un pic, vă pune gânduri către sex, mâncare, lucruri materiale. De ce credeți că locuiți aici? Nu aș putea să vă las la dispoziție un palat? Ba da! Dar atunci ați evolua peste zece vieți. Vreau să vă aduc pe linia de plutire! Vreau să fiți cu picioarele pe Pământ dar cu inima în Cer! Tatăl mi-a cerut asta. Nu am cum să fac diferit. Știu că vă doare să vă trimit la cerșit, la prostituție, dar nu învățați altfel. Degeaba vă spun asta este BINE, asta este RĂU. Voi faceți doar cum știți voi. Primul pas este să vă cunoașteți pe voi înșivă. Să vă cunoașteți toate defectele și calitățile.

Ne-a pus să ne notăm toate calitățile și defectele pe care le avem. Apoi, ne-a făcut să ne dăm seama de tot ce suntem. Pe mine m-a pălmuit iar eu am reacționat. Acel defect îl uitasem. Nu suport să fiu lovită, să mi se spună ce să fac. Iony a continuat să mă surprindă împrietenindu-se

tot mai mult cu Ina. I-am lăsat în pace și mi-am văzut de mine. Eram aici pentru a învăța și nu pentru distracții.

Într-o zi, Maestrul ne-a spus:

— Astăzi este o zi mare! Vreau să vă dau o muncă specială. Dar numai la doi dintre voi. Iony și Maria. Alexa, Ina și Marian vor primi altceva. Să vedem cum vă comportați și ce faceți. Deci am aici un bol cu 3 misiuni speciale. Prima este să mergeți la o școală și să vă dați profesori care îi învață pe copii. Vă pun la dispoziție totul pentru a fi cât mai credibili. A doua misiune este să mergeți într-un magazin și să furați două cărți. Iar a treia misiune este să mergeți în parc și să faceți dragoste acolo. Indiferent dacă cineva vă vede sau nu.

Am încercat să protestez din toți rărunchii. Ce misiune e aia în care joci tot timpul un rol și nu ești tu însuți? Ce mai voia de la noi? Ne-am dat sufletul, inima, trupul pentru școala asta și tot nu e de ajuns? Era clar că nicio variantă nu-mi era pe plac. Nu puteam să mă prefac atât de bine încât să calc peste ființa mea şi să-mi spulber caracterul. Speram totuşi ca Maestrul să se răzgândească și să nu-l lase inima să ne facă una ca asta. Așa nu îți vezi caracterul ci prostia. În opinia mea.

Toți stăteam drepți în fața lui așteptând verdictul.

— Așa, să amestec bine misiunile astea.

Amestecă cu grijă în bolul ce avea curprinse aceste misiuni. Mă rugam în gând la Tatăl să fie cea mai mică din lucruri. Era exclus misiunea doi și trei. Nu aș putea să le fac. Indiferent cu cine.

— Bun, să vedem ce a ieșit. Ha! Iony și Maria. Misiunea numărul...

Îl prinsesem de mână strâns iar el îmi dădu drumul imediat.Se uită în ochii Inei şi o ţinuse pe ea.

— Misiunea numărul 2. Veți merge fain frumos într-o librărie și veți fura două cărți. Nu mă interesează ce fel de cărți sunt, ficțiune, non-ficțiune, orice. Vreau să văd prin asta cum vă descurcați, cum vă asumați ceea ce faceți și în cazul în care sunteți prinși cum reacționați.

— Există riscul să fim prinși?

Am întrebat eu clipind des. Era evident, însă în concepția mea, putea să se întâmple o magie, o minune, orice. Doar nu-mi imaginam că undeva Maestrul va aștepta într-un colț să ne salveze precum Batman.

— Normal. Știu că ai fobie de închisoare și poliție, de fapt de orice autoritate. Însă ține minte, lucrul pe care-l negi cel mai mult, acela te urmărește și te înhață. Întotdeauna, ceea ce respingi te atrage. Asta să nu uiți cât trăiești tu! Bun și pentru ceilalți, vă rog să alegeți între misiunea 1 și 3.

Stăteam ca pe ace. Ce ar putea alege? Numărul unu mi se părea cel mai ușor, excepție făcând Ina care nu putea vorbi.

— Noi am vrea misiunea numărul 1, spuse cu voce tremurândă Marian.

— Da sigur. Ce este cel mai ușor. Dar te gândești că Ina nu poate vorbi? Așa că... aleg eu pentru voi. Alexa se va preface profesoară pentru o zi iar Marian și Ina vor merge în parc și vor face dragoste. Fără niciun comentariu.

Iony era tulburat. Își încleștă pumnii. Până acum nu îl mai văzusem așa nervos.

— Nu sunt de acord cu asta! protestă Iony.

Maestrul se întoarse către el, prinzându-l de umăr.

— Hopa! Ia auzi. Cu ce nu ești de acord? Crezi că n-am văzut? Iony! Nu aveți voie să vă îndrăgostiți aici! Am mai spus asta și repet!

Toate capetele se întoarseră către mine și el. Probabil se așteptau ca eu să fiu din nou protagonista acestei iubiri.

— Dar... ce să fac dacă asta simt?

— Să o scoți din minte! Nu simți! Este o iluzie! Acum v-am învățat să vă cunoașteți mai bine. Nu ai observat că e o iluzie? Nu ai observat că iubirea de fapt nu există? Da, dacă iubești un om ca pe alt om, atunci există. Așa cum și eu vă iubesc pe voi, la fel! Dar în alt mod nu! Iubirea aceea este nulă, nu există. Știi ce supărat este Tatăl când vede că vă irosiți viața cu povești siropoase? Cu îndrăgostiri și suferințe? La El nu vă gândiți atunci nu? Normal că nu! Cine e prost să stea să se gândească la Creator. Mai bine ne gândim la sex și la plăcerile carnale! Aveam încredere în tine, Iony. Dacă mă dezamăgești, schimbăm placa.

Maestrul ieși și noi rămăsesem cu răsuflarea tăiată. Toți protestam împotriva misiunilor acelea idioate care nu ne ajuta de niciun fel. Alexa se gândea că nu avea nicio calitate de profesor, eu și Iony nu știam

să furăm iar Ina și Marian nu voiau să ajungă de rușinea lumii în care trăim.

— Cum o să facem? Eu sincer, nu sunt în stare să merg într-un parc și să mi-o trag cu Ina.

Iony se repezi urgent la el.

— Ai grijă cum vorbești despre ea!

Mă uitam la fată şi părea prea crispată pentru a mai schiţa ceva. Se puse jos şi notă pe o foaie.

„Dacă trebuie să facem, o vom face! Iony, îmi pare rău! Vei rămâne mereu în sufletul meu, simt și eu dragoste pentru tine dar aici nu avem cum să ne manifestăm. Poate în altă viață!”

Văzusem și eu atât de clar totul. Și ea era îndrăgostită de el. Îmi pierdusem orice speranță. Dar dacă stăteam bine să mă gândesc, oricum nu mă potriveam cu el, era prea mic și în plus era un copil. Nici nu reușisem încă să uit de dragostea pentru Ovidiu. Nu-mi mai trebuia pe altcineva.

Iony o strânse în brațe și o sărută pe buze. Ei îi plăcu și îi zâmbi frumos. Luna trecută era cu mine făcând dragoste, mă rog, sex cum zicea el și acum o sărută pe ea. Bărbații sunt și mereu vor fi niște haimanale.

— Te iubesc mult, Ina!

Simțeam o invidie de nedescris. În momentul următor nu știu ce mă apucase dar zăpăcita de mine m-am pus între ei.

— Nu aveți voie! Nu ați auzit? Fără IUBIRI!

Ieșise demnonul invidiei și al urii din mine. Mă purtam precum o bestie. Greu mă pot recunoaște în asemenea postură.

— Tu vorbești? Domnișoara IUBITA TUTUROR!

Ce spunea băiatul ăsta? Era bătut în cap?

Trebuie să-şi ia medicamente că văd că e grav lovit. Cum adică iubita tuturor? Am avut şi eu o mare iubire în viaţă, pe Ovidiu şi apoi am venit aici unde l-am cunoscut pe el. Care „tuturor?”

— Ce tot spui acolo?

— Nu cred că vrei să-ți amintesc de Arthur! Nu cred! Așa că stai liniștită acolo. Și lasă-mă să-mi trăiesc povestea. Ți-e ciudă că pe tine nu te iubesc? Normal! Cine ar iubi un demon ca tine?

Ori memoria îmi juca feste ori băiatul vorbea din basme. Cine era Arthur? L-am lăsat să-și verse nervii și am plecat de acolo cu o falcă-n cer și una în pământ. Eu, demon? Păi el e mai prejos? Nici măcar nu știe cine este cu adevărat. Degeaba tot caută el semne și caracteristici, nu va afla niciodată ce se ascunde dincolo de corpul fizic.

M-am pus iar pe grămada de cărămizi și am închis ochii. Mi-am revăzut copilăria, tinerețea, relația cu Ovi, cu mama și momentele în care am fost fericită. Au fost multe. Dar cel mai mult a durut revederea din momentul morții mele clinice. Aura lui Metatron și cuvintele lui mi-au tot răsunat în cap.

Misiune Personală

Evoluție Spirituală

Iubire = NU ai voie!

Mi-am deschis ochii și am încercat să-i închid înapoi, să nu fiu nevoită să văd aceea privire plină de ură. În fața mea era Maestrul.

— Ce faci Maria? Ai și venit de la Librărie?

Până atunci nu îi mai văzusem acea parte. Mă făcea să fug de acolo cât mă țin picioarele. Mă făcea să mă îndoiesc de tot ce îmi spunea.

— Nu, nu am fost încă.

— Și ce așteptați? Sunteți la cronometru!

Ceasul pornise și noi încă nici pe drum nu eram. M-am ridicat și am pornit către Iony. El era deja ieșit din clădire. Trebuia să-l caut și pe el. Așa îmi trebuie dacă mă amestec unde nu-mi fierbe oala. De ce m-a interesat pe mine pe cine iubește el? Din partea mea să iubească pe măsa!

Am rătăcit pe străzi și străduțe căutând acul în carul cu fân. Bucureștiul avea ascunzișuri numeroase. După nici zece minute eram stoarsă de puteri. Îmi venea să abandonez misiunea, și să mă întorc înapoi. Ce mă putea aștepta până la urmă? Iar nenorocita aia de moarte?! De ce Iony era un copil atât de răzvrătit contra mea și nu se gândise să mă aștepte? Misiunea nu o aveam doar eu, sau doar el. Era pentru amândoi. Într-un final, am dat de el într-o stație de tramvai.

— Crezi că fugi așa de mine? l-am întrebat eu, deja nervoasă.

— Nu, nici nu aveam de gând. Știam că mă vei găsi. Ți-am transmis unde sunt.

Se juca de-a telepatia cu mine. Patetic.

— Nu știu de unde ai scos-o. Dar nu cred că avem telepatie.

— Avem. Maestrul ne-a dat-o înainte să pornim, ca să ne găsim în caz că ne rătăcim.

Părea că vorbește din filme. Îmi simțeam picioarele atât de grele, nu mai puteam să fac niciun pas. Energia îmi era epuizată.

— Crezi că vom reusi?

— Sunt convins. Intrăm, ne uităm la ceva interesant și apoi o ascunzi în geantă și plecăm, dar fugim cât ne țin picioarele, da?

Nu știam ce tot vorbește acolo. Amețeala îmi cuprinse capul.

— Nu am geantă, deșteptule!

Îmi coborâsem privirea spre el, şi avea o altă aură, una nespus de atrăgătoare. Îmi venea să-l sărut...

— Nu-i nimic, cumpărăm. Uite aici, bani pentru asta. Ne descurcăm, stai liniștită.

Vorbea de parcă eram niște experți în hoție și asta era floare la ureche. Gândurile tot îmi fugeau în toate părțile și nu voiau să iasă afară. Măcar să le materializez. Voiam să le dau pe gură dar nu ieșeau. Așa ceva nu mai pățisem încă.

— Nu pot... nu știu ce-i cu mine, Iony, i-am zis ținându-mă de el.

Nu s-a tras de data asta.

— Văd că ești palidă. Scăpăm repede de treaba asta și plecăm înapoi. Dar fugi, da?

Voiam să-i promit că da, voi fugi și că picioarele o vor lua înaintea corpului însă la ce slăbită eram nu aveam cum.

— Și dacă...

Atât de greu era să vorbesc. Ce puteam avea? Doamne!

— Știi că o iubesc pe Ina. Îmi cer scuze față de tine, poate tu ții la mine dar eu nu. Adică țin ca la o prietenă dar nu mai mult. Pentru Ina simt ceva deosebit.

Şi apoi liniştea îşi desfăcu aripile ocrotitoare. Sunetele încetară să se mai audă. Nimic. Eram surdă. Surzisem?!

Gura lui Iony se mișca dar nu ieșea nimic afară. Nu mai percepeam sunetele. Nici măcar cele stradale. Panica se instală în toată ființa.

Tremuram din tot corpul. Ce era cu mine?! Încercam să-i explic prin semne dar neauzindu-mă nu știam nici ce spuneam. Îi vedeam doar buzele mișcându-se. La un moment dat mi se părea că râdea. Explozie totală de panică.

Am ajuns în librărie cam într-o oră de la acel incident. Locul era ticsit cu oameni, o mulțime de oameni, care mai de care mai preocupați de rafturile ocupate de cărți. Părea a fi ocazia perfectă. Unde sunt oameni mulți, nu ieși atât de mult în evidență. Am pus mâna pe șolduri și am simțit ceva. Aveam o geantă la mine. De unde era, habar nu aveam. Iony continua să își răcească gura fără să observe că eu nu-l aud. Incredibil de prost!

M-am uitat peste cărți, răsfoiam câteva dintre ele. Unele aveau titluri ciudate. Mi-a atras atenția o carte ce avea scris pe coperta: „*Evoluție spirituală sau iubire.*" Am luat-o în mână și am citit ce scria pe spate. „*Odată ce alegi să evoluezi, nu mai poți să rămâi cu iubirea.*" Pe alta era scris: „*Dorințele iubirii înseamnă moarte evoluției spirituale.*" Vedeam doar asemenea cărți. Vedeam doar cuvintele IUBIRE, DORINȚE, EVOLUȚIE SPIRITUALĂ. Am ales două din ele, care mi se păreau mai interesante. Iony era încă în mijlocul încăperii citind din unele. Am vrut să-i fac semn să plecăm, când o persoană apăru în faţa mea.

— Ești aici! Cât te-am căutat, dragoste!

Ciudat. Îl auzeam! Dar cine era?

— Nu mă mai știi?

I-am făcut semn din cap că nu. De unde era să-l știu?! Avea ochi verzi și era mai înalt decât mine.

— Sunt Arthur.

A doua oară când dau de acest nume. Dar cine e acest Arthur? Si ce vrea de la mine?

— Nu te cunosc, i-am răspuns eu spre surprinderea mea.

— Hai să ieșim din acest vis, îmi spuse luându-mă de mână.

Mi-am retras-o privindu-l suspicios. Nu înțelegeam nimic din ceea ce glăsuia. Cum să am încredere?

— Ești într-un vis, Maria!

Când mi-a pronunțat numele, inima începu să o ia la galop.

— Această misiune pe care o ai de îndeplinit este pentru Maestrul tău. Astfel îți va fura sufletul. Cum a făcut și lui Iony. Tu ești puternică Maria. El te va fura acum și tu vei rămâne tot mai săracă. Tatăl nu are cum să te salveze. Depinde de tine ce alegi.

Îmi vorbea atât de urât de Maestru iar eu doar în el aveam încredere. M-am uitat după Iony dar parcă dispăruse. Nu mai era în aria mea vizuală. Ce se întâmplase?

— Nu știu cine ești și nici de ce îmi spui minciunile astea.

— Dacă tu alegi să faci misiunea și să furi, Maestrul tău va avea sufletul tău. Și nu îl vei putea recupera înapoi, niciodată! Niciodată, Maria!

Sufletul? Ce legătură avea...?

Ochii lui îmi inspirau compasiune. Dar eu trebuia să fac ceea ce îmi spunea Maestrul. Era ciudată toată această comunicare. Iony reveni și îmi făcu din mână să ies din librărie. L-am mai privit o dată pe străin şi cu părere de rău i-am spus:

— Îmi pare rău, dar e Maestrul meu. Trebuie să fac asta!

Am ieșit din librărie cu ambele cărți în geantă. Fugeam cât mă țineau picioarele până am ajuns într-un loc unde am căzut. Iony m-a ridicat și am continuat să fug. Nu mă oprisem decât în momentul în care un leșin m-a apucat și mi-a oprit cursul existenței.

CAPITOLUL 22

Inspiram, expiram în timp ce ochii mi se deschideau încet. Forme nedesluşite mi se aruncau în față, înfricoșându-mă. Pipăiam corpul obosit, totul era la locul lui. Ochii îmi cutreierau spre spațiul închis. Un spital. Părea o cameră închisă, neaerisită. Stăteam întinsă pe un pat. Nasul începu să mă deranjeze. Am dat cu mâna să alung aceea senzație, însă aveam pe față ceva. Un tub lung și gros. Ochii mi s-au deschis și mai mult, căutând cu privirea o urmă de existența umană. Nimeni. Nimeni și nimic nu mai exista în acel cadru sumbru. Îmi împărțeam singurătatea cu un tub care mă ajuta să respir. Memoria ? Mă lăsase baltă. Nu mai exista. Nu-mi aminteam nimic. Dar absolut nimic. Parcă ceva ceață se așternuse peste ea și nu-mi permitea să o scot de acolo.

O doamnă drăguță, îmbrăcată în alb, veni spre mine.

— Cum te simti? Mare noroc ai avut! Puteai să mori.

Am înghițit în sec și mi-am fixat privirea spre o fereastră cu stolurile trase. Afară soarele strălucea și niciun nor nu se arătase la orizont. Ce mă tot privea femeia aia? Eu nici măcar nu știam cine sunt! Nu puteam întreba nimic.

— Un domn a venit să te vadă. Am să-l sun, să-i spun că te-ai trezit.

Memorie afurisită! Nu îmi venea în minte niciun domn. Nu cunoșteam pe nimeni. Eram practic a nimănui. *Poate locuiesc pe stradă*. Mă chinuiam, mă forţam mai bine spus, să îmi amintesc ceva, orice, ceva ce ar putea să-mi amintească de mine. Vocea doamnei asistente răsună în mintea mea.

„S-a trezit. Puteți veni să o vedeți.”

Nu știam cine sunt. Nu știam ce fac în acel loc. Nu știu cum mă numesc. *Poate dacă o să-l văd... o să știu.*

După jumătate de oră, în salon se arătă un bărbat, îmbrăcat într-un costum gri. Arăta bine. Grizonat. Părul aranjat și spicuit. Ochii albaștri.

— Maria, ce bine că ți-ai revenit! Ai trecut testul!

Îmi zâmbi şi îşi intersectă privirea cu a mea. *Numele meu e Maria*.

Da, îl știu. Mi-am adus aminte cine sunt. Știu cine este acest bărbat. Maestrul meu.

— Și asta ce înseamnă?

Eu îl priveam contrariată căci nu știam ce mă așteapta după acest așa numit *test*.

— Înseamnă că vei merge mai departe. Dacă nu treceai testul, știi ce urma nu?

Probabil, cea cu coasă. Moartea ce mă mai căutase de câteva ori. Dar ce dădea cu virgulă era starea mea și locul meu în spital.

— Și dacă l-am trecut, ce caut aici?

Se forță să zâmbească. Deschise gura, însă ciudat. Îi ieșeau numai bălăcării. Parcă nu avea vocabularul la el. Vedeam în el, minciuna.

— Ai leșinat. Și te-ai oprit în mijlocul bulevardului unde o mașină a dat peste tine.

Durerile îmi aminteau că partea asta era reală. Nu-mi puteam mișca gâtul, capul, mâinile și piciorele. Dar el putea să facă ceva.

— Mă poți vindeca?

Râse și își dezveli dinții albi.

— Nu sunt Tatăl. Lui trebuie să-i ceri și asta dacă ai voie, dar mie mi s-a transmis să nu fac asta. Îmi pare rău.

Din nou. Sunt o *alta* pe care nu o ajută datorită orgoliului nemăsurat. Nu cred că vorbise cu Tatăl, în atât de puțin timp. Totuși, ce nu înțelegeam era, de ce venise? Să mă vadă cum mă chinui? Chiar îi cauza o plăcere atât de mare să vadă o viață cum se termină și își începe călătoria spre o destinație necunoscută? Pentru ce mai există? Un profesor la ce e bun? Doar să învețe un elev și atât? Cât de eronat putea să gândească.

— Bine. Colegii mei unde sunt?

— Unii acasă, alții nu mai sunt.

Inima îmi zvâcni în piept. Furia mă împinse să scrâșnesc din dinți. Cum? Dacă nu mai sunt, unde sunt? De ce?

— Cine nu mai este?

— Marian și Ina.

Tremuram, tot corpul era electrizat. *Nu, nu era posibil! Fata aceea sinceră și cuminte! A căzut testul fiindcă iubea. Nici nu pot să mi-l imaginez pe Iony la cât de mult suferă*. Era o canalie!

— Unde e Iony?

— A venit cu mine, îl las să vorbiți. Da nu mult, da? Tu oricum mai ai de stat aici ceva timp.

Dacă aș fi putut l-aș fi aruncat la lupi și lei. El ne vorbea de Dumnezeu dar eu nu cred că Doamne Doamne poate să fie atât de rău și egoist precum acesta. Nu concep acest lucru. Tatăl Ceresc este blând și bun și just.

Iony se apropie de mine. Avea ochii roșii. Mi-a întins mâna dar nu am putut să i-o dau înapoi.

— Cum ești? mă întrebă.

Se auzea pe vocea lui cât de trist și fără viață era.

— Nu foarte bine, după cum vezi. Tu?

— Nu sunt bine, Maria. Maestrul a omorât-o...

Începu să plângă şi să jelească precum un copil mic.

— Și numai din cauza mea. Ea nu și-a îndeplinit misiunea fiindcă mă iubea. Și eu mă simt responsabil. Înțelegi?

De câte ori nu ne simtim rău din cauza oamenilor din viata noastră. Credem că este vina noastră și răspunderea noastră când se întâmplă ceva cu ei. Eu am pățit de multe ori asta. La fel a fost și cu Ovidiu, cu mama, cu toți din viața mea. Dar fiecare avem un destin scris undeva. Refuz să cred că iubirea nu are voie să existe în lumea asta spirituală.

— Sper să-ți revii. Dar ce e cu mine aici? E adevărat că m-a lovit mașina?

Îl priveam pătrunzător în ochi ca să-mi dau seama dacă minte. Câteva secunde nu a zis nimic doar se uita la mine.

— Da...

O altă minciună. Trebuia să spună asta probabil. Nu puteam să înghit povestea cu lovirea mașinii, cu atât mai mult cu cât nu îmi aduceam aminte ca asta să fie ultima imgine înainte de patul de spital. Și atunci un gând veni... mă înfioră...

Un băiat care mă avertiză de ceva... dar nu puteam să-mi amintesc cine era acel băiat. Nici măcar cum arată sau numele lui.

— Când am fost în librărie, ai văzut un băiat lângă mine?

— Nu... nu am văzut pe nimeni. Erai singură cu cărțile.

Nu mă ajuta cu nimic declarația asta. Eram convinsă că cineva mă avertizase să nu fac misiunea. Dar cum puteam să dau de aceea persoană? Nici nume, nici adresă, nici chip. Nimic. Doar gândul că el există pe undeva.

— Oare cât voi sta aici?

— Cred că încă o săptămână. Te-ai lovit rău, Maria.

Simțeam din toate puterile loviturile pe care le-am îndurat. Doar că nu mă puteam mișca. Puteam să văd doar tavanul și lucrurile înconjurătoare. Stagnam, eram la același nivel de unde plecasem. Și nu mă simțeam nici eu însumi. Nu mai eram eu.

— Dacă tot ești aici, interveni Maestrul uitându-se în ochii mei, voi spune ceva. Să te ajut să te vindeci. Imaginează-ți cum toate chakrele tale lucrează împreună, învârte-le, rotește-le și simte cum întregul tău organism se vindecă. Mai poți să chemi și pe Arhangheli. Rafael este cel care vindecă. Asta ca să nu mai stai aici mult timp.

— De ce nu o faci tu?

— Și atunci cum vei învăța? Trebuie să știți să vă vindecați singuri.

— Nu sunt încă la capitolul acela. Mă refer nu știu dacă am trecut la partea a doua, cea a abundenței, îi răspunsesem eu amintindu-mi de toate etapele pe care ni le spusese la început.

Îmi zâmbi pe sub mustăţi.

— Nu, nu încă. Mai ai de făcut un jurământ.

Jurământ?! Ce mai era și ăla? Nu simțeam nevoia să cunosc mai mult. Nu mă mai interesa și nici nu mă rodea curiozitatea. Până nu mă întregeam. Să fiu iar cea care am fost, să vin înapoi, bucățică cu bucățică. Jurămintele sunt de căcat. Îmi aminteam de căsătorii și de oameni ce sunt legați prin Biserică de alți oameni cărora li se spune soț și soție. Cel mai odios lucru. Mintea mă ducea înapoi când eu și Ovidiu discutam despre asta. Eram entuziasmată la început și îmi doream să fiu cu el și să mă căsătoresc dar el mi-a spus că nici nu se gândește să se complice. Este un lanț ce nu poate fi rupt ușor. Așa că asta mi-a rămas adânc în subconștient.

— Ce fel de jurământ?

— Un jurământ ce te va face mai responsabilă decât ești acum.

Nu am nimic cu voi, cu niciunul și nici cu Alexa. Dar până nu terminați toate etapele nu aveți voie să vă îndrăgostiți și să puneți iubirea pe primul plan.

Uram să îl aud că vorbește astfel. Niciodată n-am să înțeleg obsesia asta a lui contra iubirii. Ce era rău în a avea un partener sau a fi îndrăgostit?

— Te oprește din evoluție.

— Și după ce termin etapele, nu mă mai oprește?

— Ba da, se poate dar apoi ești pe cont propriu. Nu mai ești cu mine.

Mă lasese mai în ceață decât eram. Mereu avea câştig de cauză şi asta nu puteam să suport. Am închis ochii făcându-l să creadă că aș vrea să mă odihnesc. Au plecat apoi amândoi. Voiam liniște. Voiam pace. Voiam o altă viață. Voiam să fiu eu. Doar eu.

Nu mă simțeam în apele mele deloc. Atât de obosită mereu, de parcă nu stăteam întinsă pe un pat, cu oasele făcute terci și fără să mă mișc. Senzația de somn mereu mă copleșea. Spre seară, se auziră mai multe voci puternice. Le-am ignorat, continuând să fiu în lumea viselor.

Pași mari se auziră precum într-un coșmar. Ușa se deschise și intră cineva. Aveam iar ochii deschiși privind cu groază la persoana care intrase. Era un băiat. Nu cred că avea mai mult de douăzeci de ani. Veni la mine la pat, luându-mi fața în mâini. Nu puteam să mă opun.

— Draga mea, ce cauți aici? Ți-am spus că ăsta îți va fura sufletul. Ți-am spus! De ce nu m-ai ascultat? De ce?

Plângea. Eu eram atentă la tot ce spunea fără să știu ce să răspund înapoi. Unu la mâna fiindcă nu îl cunoșteam și doi la mâna fiindcă mă luase prin surprindere.

— Sunt Arthur. Sunt eu. Noi doi ne iubim, dragoste.

Rămăsesem stupefiată. Cum să ne iubim? Ce glumă mai e și asta? Mi-am întors față de la el.

— Din păcate, sufletul tău este la Maestru. Îmi pare așa de rău. Trebuia să lupt pentru tine. Mă ierți? Nu te mai las singură niciodată!

Mă strânse în brațe.

— Poți... cumva să mă vindeci?

Nu știam dacă poate sau nu, dar știam că iubirea vindeca tot.

— Da. Te rog să stai relaxată.

Îl văzusem apoi cum îşi împreunează mâinile şi le pune peste mine. Simţeam o căldură dogoritoare în tot corpul. Deja ameţisem dar era plăcut. Sperietura îmi trecuse ca prin minune. Eram calmă și liniștită. El se concentra şi spunea unele incantanții ce le găseam uluitoare. Nu aveam habar ce anume face dar începusem să mă simt mai bine. Începusem să îmi simt mâinile, picioarele, corpul. Era o MINUNE! M-am ridicat apoi în fund.

— Wow! Cum ai făcut asta?

— Iubirea m-a ajutat, îmi răspunse cu un sărut.

Îl priveam şi mai înfiorată. Mă salvase. Nu ştiam cum să-i mulţumesc. Inima îmi spunea că era un om bun. Poate nu mințea și mă iubea cu adevărat.

— Știu că nu-ți amintești de mine, fiindcă amintirile noastre ți-au fost șterse. Dar dacă te uiți în inima ta, mă vei găsi acolo. Sunt convins.

Exact asta făcusem. Inima îmi spunea că pot avea încredere în el.

Mi-a zâmbit și apoi m-a luat în brațe. Îi simțeam mușchii tari și transpirația din palme. Se uită pe coridorul lung al spitalului, dacă era cineva în apropiere. Spre surprinderea mea niciun corp nu bântuia. Se grăbea să mă ducă, nu știu unde, de ce și cum, dar m-am lăsat pradă iubirii lui. Am ieșit din spital în brațele lui, fugind cu mine câteva minute bune. Când observă că nu mai e niciun pericol se mai liniști și mă lăsă jos. Puteam să merg. Îmi simțeam întregul corp. *Cum aș putea să-i mulțumesc?*

— Ce pot să fac pentru tine? M-ai readus la viață!

— Nimic. Deja o faci. Mă iubești și este suficient atât Maria.

Și dacă se înșela? Dacă nu-l iubeam cu adevărat? Nu știam cum se simte când iubești, nicio emoție nu mă invada. Sufletul îmi era pustiit sau cel puțin așa credeam eu atunci. Adevărul?! Rămăsesem fără suflet!

— Nu simt nimic, Arthur. Mă refer, sufletește. Nu știu dacă te iubesc.

Mă îmbrățișă și îmi șopti la ureche.

— Știu că nu simți iubirea dar undeva în interior încă mai există. Ai incredrere!

Îmi venea să plâng. Dar nicio emoţie nu mă vizita. Nu mai aveam

fluturaşi în stomac, palpitaţii, toate emoţiile care existau încă în mine erau cele de frică. Atât.

— Maestrul ți-a furat sufletul. Dar nu-i nimic, îl vom recupera!

Simțeam iar teama. Singura emoție. Cum poți să trăiești fără emoții? Și mai ales cum poți să exiști fără să simți? Fără să iubești.

— Ești sigur că se poate?

— Absolut! Am mai ajutat pe cineva care avea această problemă. E adevărat că nu același om i-a cauzat furtul. Dar să sperăm că și la tine va fi ușor și vom face asta repede.

Îmi amintisem de atâtea momente în care eram fericită, bucuroasă, entuziasmată. Şi acum nu mai aveam cum să le simt.

— Unde mergem?

— Vei sta la mine un timp. Am apartament cu trei camere, aici în București, în centrul orașului. Te voi ajuta să scapi de el o perioadă. Să îți revii. Și apoi vom face o călătorie spre Sufletul tău.

Mă luă de mână și parcă zbura cu mine. Nu știu dacă am să pot să fiu vreodată recunoscătoare acestui om minunat. M-a ajutat în acel moment critic pentru mine. Ce poate fi mai frumos decât să ajuți persoana iubită? Păcat că nu puteam să spun același lucru și eu.

Când am ajuns la el acasă, în apartament, m-am făcut comodă. Mi-am dat jos pijamalele și m-am schimbat în ceva haine ce le avea el pe acasă. Stăteam și ne uitam unul la altul. Eu, o frigidă și o femeie rece și fără suflet. El, o persoană minunată, un înger ce mi-a readus viața înapoi. Dacă mai îmi dăruia și sufletul, aveam să fiu a lui pentru totdeauna.

— Știi, când a fost azi Maestrul, mi-a zis ceva de un jurământ.

— Da, cu aia te va lega. Dacă ai face jurământul ăla, nu ai mai fi tu niciodată și nu ai mai putea iubi decât atunci când el te-ar dezlega.

Stăteam să mă gândesc, ce fel de oameni sunt ăștia care fac asemenea lucruri? Cum pot să-i rabde Pământul? Cum pot să apară în fata Creatorului?

— Dar ei nu sunt pedepsiți? Mă refer, cei care fac asta.

— Și da și nu. Sunt dacă nu au de făcut asta în viață. Și nu sunt, dacă au de făcut asta.

— Dar e permis așa ceva?

Fața mi se înfioră. Cum să se permită asta de către Creator? Nu ar trebui ca viața să fie diferită și să nu fim răi?

— Este. Dar depinde și asta. Dumnezeu vrea ca noi să învățăm. De asta ne dă anumite experiențe și de asta permite să fim furați de Suflet, de Sine, să fim accidentați, să fim bolnavi. Prin asta noi putem să ne revenim si să ne întoarcem la El. Asta e tot ce avem de făcut.

— Dar înseamnă că Dumnezeu e nemilos! am ripostat ridicându-mă de pe pat. *Un Dumnezeu ca acela nu e pentru mine.*

— Nu știi multe, Maria.

O bătaie în ușă mă făcu să mă arunc înapoi în pat. Nu știam că Arthur aștepta musafiri. Mai mult îmi era teamă să nu fie Maestrul. Știam că el vede orice și pe oricine. Poate mă vedea iar și ar ieși un scandal monstru.

— Nu știu cine este. Nu deschid, îmi spuse Arthur.

Dar bătăile nu mai conteneau. M-am ridicat din pat și am mers în dulapul lui unde m-a închis.

A deschis ușa. Prin crăpătură se putea vedea ceva, cât de mic. Erau două persoane, un băiat și o fată.

— Nu vă așteptam, haideți înăuntru.

— Am venit cu vești noi, răspunse fata.

Nu reușeam să-i văd chipul. Dar vocea nu îmi zicea nimic.

— Și eu am pe cineva aici cu mine, dar știu că pot avea încredere în voi.

Băiatul își duse mâna la frunte iar fata continuă:

— Maestrul crede că ne-a omorât și lupta din Astral va fi curând câștigată de el. În momentul în care sufletele noastre vor fi în posesia lui, noi vom muri. Ajută-ne Arthur.

Lacrimile fetei căzură pe podea. Fata s-a întors și am putut să o văd mai bine. Era Ina! Ina și Marian. Doamne! Ina vorbea, nu era mută. Câte secrete și minciuni!

CAPITOLUL 23

Inima-mi zvâcni cu putere aruncându-mă la kilometri distanță de locul în care eram. Acolo unde nu aveam voie să ajung. De unde am fost alungată atâta timp. Stăteam în dulap și mă gândeam la viața mea. Tot ce făcusem până atunci, prin câte stări trecusem și ce sens aveau pentru mine. Mi-am amintit acele momente când copil fiind credeam în îngeraș,în ființe supranaturale dar părinții mi-au zdruncinat credințele. Aveam trei anișori când am văzut o ființă că vine la mine și mă îmbrățișează. Am văzut-o cu ochii mei. Era albă, pură, îmbrăcată în straie strălucitoare de îți orbeau ochii. Eu am întins mânuța după ea. Mama observându-mă, bineînțeles credea că am vedenii și văd lucruri ce nu sunt adevărate. Mi-a dat peste mâna și m-a certat rău. Eram cu lacrimile în ochii. Îmi spunea: „*Ceea ce vezi tu este de la Satana! Nu există alte ființe!*” De atunci am încetat să mai cred. Știam că de fiecare dată mama avea să mă certe. Îmi făcea scandaluri monstruase. Anii au trecut iar acele ființe minunate nu mi-au mai apărut în cale. Dar erau ascunse în interiorul meu. Străjuiau acolo, mă păzeau, îmi dăruiau lumina și iubirea lor. Toată viața mea de până atunci am trăit în ignoranță. Lacrimile îmi curgeau și se auzeau doar suspinele mele. Nu-mi mai păsa deloc ce se întâmplă în afara acelui dulap. Dar conștientizam că niciodată nu am aflat ce există dincolo de mine, în interiorul meu.

Vocile celor trei se auzeau foarte tare dar mă prefăceam că nu mai ajung până la mine. Se auziră pași ce se îndreptau spre dulap. Ina se apropie.

— Cine e la tine?

Arthur se scarpină în cap, surâzând.

— Dar nu mă dați de gol, da?

Nu aveam starea necesară pentru a putea să pătrund în viețile lor. Simțeam să stau de vorbă cu mine. În rest, să nu văd și să nu aud pe nimeni. Parcă eram blocată într-un cerc și nu știam cum să ies de acolo.

— Maria.

Deschise dulapul iar eu cu lacrimile uscate am țâșnit afară. Ina se uita la mine, duios. Era prima dintre femei care mă îndrăgise. Ea și Arisha.

— Draga mea, mă bucur mult să știu că ești bine! Eu am revenit din Lumea de Dincolo.

Părul mi se zbârlise pe mână și fiori mă trecură. Omul ăla chiar era un criminal!

— Mă bucur și eu că ești aici!

Am strâns-o în brațe tare. Părul ei mirosea frumos a esență de portocale și arăta ca scoasă din cutie. Oare cine era?

— Am făcut o vizită celor de dincolo dar sunt bine acum. Maestrul credea că m-a omorât. Însă Dumnezeu nu i-a permis asta. Mai trebuie să stau pe aici. Îmi pare rău că nu ți-am spus Adevărul. Nu sunt mută. M-am prefăcut doar ca să pot să fiu cu voi. Firea mea este atât de vorbă-reață încât cu siguranță m-aș fi scăpat să spun ce fac și cine sunt.

— Ești o elevă de-a Arishei?

— Nu. Sunt o elevă a lui Arthur.

Ochii și buzele mi s-au blocat. *Arthur are elevi? El este capabil să învețe pe alții?*

— Acum un an de zile, m-au găsit într-o groapă de gunoi la margi-nea orașului. Părinții mei muriseră și cei din familie m-au dat la un orfelinat. Eu nu am suportat și am plecat de acolo, am locuit un timp cu cerșetorii adevărați. Într-o seară eram aproape moartă de foame când Iony trecu pe acolo. L-am văzut și i-am făcut semn să se apropie. L-am rugat să îmi dea o mână de ajutor, măcar o felie de pâine. M-a privit în ochi și mi-a zis că poate să mă ajute dacă doresc, să merg cu el acolo unde locuiește. Am acceptat deși nu știam ce caut acolo. Am început să învăț, Iony mă ajuta de fiecare dată. Noi doi am învățat împreună de la Arthur. Am devenit foarte buni prieteni. Ne-am și îndrăgostit. De asta era el așa...

Compasiunea mă îmbrățișa în acele momente însă memoria nu-mi putea juca feste. Iony a fost în stare să fie cu mine sexual deși o iubea pe ea. Amintirile cu ei doi i-au revenit încetul cu încetul, sau cine știe?!

— Și tu îl iubești?

— Da. De asta am acceptat să fiu de ajutor Arishei cu toate informațiile. Din păcate aceste misiuni pe care Maestrul le-a dat erau penibile. Dar numai așa putea să ne ia sufletul. Bineînțeles că eu și Marian nu am fost de acord cu asta. Așa că ne-a ucis.

— Și cum a reușit să o facă? Mă refer, cum a făcut-o?

Marian se băgă în seamă.

— Ne-a dus în camera aceea unde l-a dus și pe Arthur și ne-a dat în cap cu mai multe obiecte, vaze, cuțit, apoi a tras un glonț la fiecare în picioare și mâini.

M-am cutremurat. Cum să facă așa ceva? Cum? Doamne! Mi-am pus mâinile în cap.

— Nu pot să concep așa ceva!

— Apoi, continuă el, ne-a târât până în afara clădirii, într-un loc unde erau mai multe corpuri ascunse. Noi am văzut asta din Astral, îți dai seama că Spiritul nostru a plecat din corp. Dar având cunoaștere, am putut să vedem. Toți cei din jurul nostru, protectorii noștri, s-au enervat și au vrut să-l atace. Dar noi nu suntem așa. Am cerut să ne vindece și să coborâm înapoi în corp. Astfel am reușit. Ne-am ridicat și am venit de urgență aici.

Nu vedeam niciun semn pe corpul lor. Niciun glonț și nicio rană.

— Nu avem răni, Maria. Ne-am vindecat cu ajutorul Arhanghelilor. Însă Iony este în pericol acolo. I s-a furat sufletul la fel ca și ție. Nu mai poate să iubească. Și nici să simtă iubirea. Practic, asta a fost intenția Maestrului. Să vă facă să nu mai alegeți iubirea ci calea spirituală. Să vă facă arme cu care el să poată distruge oamenii din jur. Fiindcă doar așa va reușit să instaureze frica aici pe Pământ. Este un tiran. Nu l-am crezut așa.

Marian se puse pe un scaun ce Arthur i-l adusese. Nu-l văzusem niciodată atât de trist.

— Și care este următorul pas?

— Arthur știe cel mai bine. De asta am venit la el.

Așteptam cu toții cuvintele lui Arthur. Toată situația asta ne zdruncinaseră rău de tot. Abia puteam să mai respir doar la gândul că viața noastră este în pericol. Dacă Maestrul are toate informațiile despre noi, va știi unde suntem. Și, mai ales că sufletul meu a fost furat. Doamne!

— Dați-mi voie vă rog să îl contactez pe Tata și pe Arisha.

Se puse în poziție de meditație și cu mâinile împreunate dispăru pentru un moment din lumea noastră. Corpul îi era tot acolo dar el era într-o altă lume. Ajunsese în Astral pentru a vedea ce are de făcut mai departe. Când reveni înapoi toți așteptăm nerăbdători.

— În primul rând, trebuie să ne luptăm cu el. Îmi pare rău, noi nu facem asta, de obicei. Dar a întrecut măsura. Tot Cerul este nervos și supărat pe el. De asta mi s-a spus că trebuie să mergem să vă recuperăm sufletele, ție și lui Iony. Apoi să-l distrugem.

Eu să fac rău cuiva? Eu care nu puteam să omor nici măcar o muscă? Mă întrebam ce puteri ar trebui să am ca să pot să omor sau să atac pe cineva. Mi se părea nejust. Maestrul o fi un om rău și hapsân, dar de aici și până a-i lua viața mi se părea oribil. Și în plus, ce Tată este acela care cere distrugerea copiilor Lui? Chiar și celor răi? Era inadmisbil, din perspectiva mea.

— Nu îl vom omorî, stai liniștită.

Şi el îmi citea gândurile. Uitasem!

— Ci îi vom lua puterile și îl vom lăsa să se târască aici pe Pământ. Este pedeapsa lui. Și mai are o șansă pentru a se întoarce la Dumnezeu. Momentan este sub conducerea lui Lucifer.

Mă tot întrebam, cum ajunsesem eu tocmai la cineva care este răul întrunchipat pe Pământ? De ce nu am dat direct de Arisha? Poate era totul diferit.

— Nu avem timp atât de mult, de aceea, vă propun să începem și să pornim la treabă. Tot ce facem noi este în Astral. Nu ne luptăm pe plan fizic, asta spun pentru Maria. Trebuie să fii conștientă că și tu ești puternică.

Şi cum puteam să ştiu asta?

— În seara asta te iau cu mine în Astral. Ai mai fost dar ai uitat cum e.

Ina și Marian se ridicară să plece.

— Noi vom merge la Arisha. Ne vedem acolo mâine și începem planul, da?

Am îmbrățișat-o și am pupat-o. Mă bucuram să știu că ea nu este

contra mea și nu are nimic cu mine. Alexa era foarte rea și parșivă. Total diferită de îngerașul acesta frumos.

Arthur a rămas alături de mine și ne-am întins pe pat. Mi-a luat mâna în mâna lui. Începeam o călătorie care nu știam unde urma să ducă. Nu știam nimic despre ea. Nu îmi mai aminteam.

Mi-a explicat ce aveam de făcut, să respir de câteva ori adânc, să închid ochii și să-mi las corpul să se relaxeze. Apoi când simt amorțeală să spun în gând unde vreau să ajung. El va fi cu mine în tot acest proces.

Am făcut tot ce mi-a spus și m-am văzut apoi deasupra cerului. Stelele străluceau și băteau puternic. Puteam să le ating. Lângă mine era Arthur. Dar nu-l vedeam cu corpul fizic. Știam doar că e el.

— Hai să te duc într-un loc frumos! mi-a zis el telepatic. Nu puteam să vorbim căci în Astral nu există vorbe dar îl auzeam în gânduri.

M-am luat după el și am urcat în înaltul Cerului. Am tot urcat până am dat de o bibliotecă. Era enormă. Nu avea început și nici sfârșit. Miliarde de miliarde de cărți, hârtii, caiete. Așa le percepeam eu. Îmi plăcea ceea ce văd.

— Unde suntem aici? am întrebat eu în gând.

Răspunsul mi-a venit instant.

„Biblioteca Akasha. Aici sunt toate viețile noastre din toate timpurile. Aici sunt toate cărțile, toate informațiile și toată cunoașterea care există în acest Univers. Poți să ceri ce informație dorești de aici.”

Eram atât de uimită și de entuziasmată. Parcurgeam fiecare loc, mă uitam la toate cărțile și toate informațiile prezente aici. O ființă luminoasă își făcu prezența în fața noastră. Cred că era un înger.

„Bine ați venit la Biblioteca Akasha. Eu sunt Îngerul Păzitor al locului. Dacă aveți nevoie de orice informație puteți să o cereți de aici.”

Am mers în dreptul lui și am observat cât de frumos era. Părea gigantic. Avea două aripi mari și corpul îi era umanoid. Îmi venea să-l strâng în brațe. Nu știam de ce atâta drăgălășenie din partea mea dar asta simțeam.

Arthur a propus să ne uităm la ce s-a întâmplat cu mine și care sunt intențiile Maestrului. Mă interesa asta pentru a știi care-i treaba cu el. Îngerul ne-a adus o serie de informații și le-am parcurs într-o singură

clipă. Era minunat acolo! Puteam să cunoaștem atât de multe lucruri într-un timp foarte scurt.

„Nu există timp aici." m-a atenționat Arthur.

Curiozitatea forma o echipă imbatabilă cu teama. Pe de o parte, îmi stătea inima în loc la fiecare gând ce îmi venea din Bibliotecă. Informațiile erau dintre cele mai bizare. Maestrul voia să ne transforme pe toți în Luptători pentru Întuneric, el crezând că este un Luptător în Lumină. De aceea se lăsa ghidat de entitățile care îi spuneau să omoare, crezând că achita o datorie din alte vieți. Dar lucrurile pot fi plătite și în alt fel. Cu mine, treaba nu era roz deloc. Dorea să mă facă cea mai puternică și să atac pe Arisha și întregul grup pentru a le fura Puterile și Sufletele. El asta a făcut cu mine. Mi-a luat sufletul și l-a ascuns în anticer. La fel și sufletul lui Iony. Se hrănea cu sufletele noastre și era mult mai puternic. Pentru a-l învinge acum aveam nevoie de armate întregi de îngeri ai luminii, de Arhanghelul Mihail și toți Arhanghelii din Cer, de Voința Tatălui și a Mamei și de alte entități. Nu era deloc ușor. Ca să îl învingem ne trebuia și putere multă dar și cunoaștere. Nu eram noi suficienți și nici ceilalți. De aceea, tot ce încercam era propria responsabilitate. Dar dacă nu reușeam, aveam multe de pierdut.

Ne-am luat rămas bun de la Înger și am coborât înapoi. Tristețea mea cobora până în corpul meu fizic. Îmi amintisem tot. Tot ce îmi făcuse, tot ce trăisem, toate acele angoase prin care trecusem și care nu îmi erau de folos. Arthur m-a dus apoi să-mi cunosc Îngerul Păzitor și cei care mă ajută. Le-am cerut ajutorul și puterea. Voiam să știu că pot să fac mai multe și că pot duce această luptă. Mi-am dorit enorm să fiu acolo trup și suflet lângă Arisha și Arthur. Emoțiile iubirii tot nu le simteam.

Curând, am revenit în corpul nostru fizic. Arthur mă privea cu mare drag și îmi părea atât de rău că nu puteam să simt iubirea pentru el. Nu aveam capacitatea aceasta deloc. Din cauza faptului că sufletul meu era furat. Știam că e un băiat minunat. Un maestru adevărat.

— Vom reuși să o scoatem la capăt cu asta, Maria!

Aș fi vrut eu să am un astfel de optimism dar din păcate eram tot mai pesimistă.

— Ai văzut că și în Biblioteca am primit informația că nu va fi ușor deloc.

— Da, dar aceea este doar o probabilitate. Viitorul nu este bătut în cuie. De aceea mă distrează pe mine oamenii ăștia care își caută mereu viitorul pe la ghicit în cărți, în oracole, în astrologie. Mă amuză întrebările lor despre sufletul pereche, căsătorie, copii, sănătate, moarte. Toți vor să stie ce va fi dar nimeni nu vrea să cunoască Prezentul. Desi este cel mai important. Am văzut ce s-a transmis dar Biblioteca nu a spus dacă vom reuși sau nu. Doar că e greu. Asta ține și de noi, de puterile noastre și de ceea ce facem și vom face. De aceea, nu-ți mai bate capul. Vom vedea atunci ce va fi!

Încercă el să mă liniştească însă tot ce îmi doream era să fiu alături de el şi să reuşim în tot ceea ce ne propusesem. Şi cel mai mult, să îmi primesc înapoi Sufletul pentru a-i oferi lui Arthur ceea ce merită cel mai mult, iubirea.

— Eu oricum te iubesc, draga mea. Știu că și tu o faci. Și asta mă încântă cel mai tare.

Mă strânse în brațe și își puse capul pe pieptul meu. Ce mă fascina la el era răbdarea de care dădea dovadă. Nu încercase să mă sărute atâta timp cât nu simțeam asta. Pentru mine era cel mai frumos gest de iubire.

L-am lăsat să adoarmă și am încercat și eu să-mi închid ochii gândindu-mă la ziua următoare care se anunța foarte agitată.

CAPITOLUL 24

Dimineața venise mult prea repede, nu bine închisesem ochii că eram forțată să-i deschid din nou. În ușă se auzeau bătăi repetate, mai să o scoată din balamale. Arthur s-a trezit buimac și a deschis cu precauție ușa. Erau Ina și Marian, tremurând din toate încheieturile.

— Treziți-vă, urgent!

Arthur se rezemă pe scaunul din hol, punându-și mâinile la cap, din cauza amețelilor ce îl cuprinseră. Adormisem destul de târziu după călătoria minunată prin Astral.

— Ce s-a întâmplat?

Ochii Inei erau mari și sperați. Respiră sacadat printre lacrimi și suspine.

— Cineva a răpit-o pe Arisha!

Cuvintele acestea îmi sunau continuu în cap, până am înțeles gravitatea situației. Nu era posibil! Cine ar fi putut să facă asta? Mă uitam la Arthur cu spaimă și groază și i-am făcut semn să pornim de urgență spre casa ei.

Ne-am îmbrăcat rapid și cu viteza vântului am călătorit până la Arisha. Aici nu era nimeni. Telefonul nu suna. Niciun sunet nu-și manifesta prezența. Arthur făcu o meditație pentru a afla unde este. Ina, Marian și cu mine eram cu sufletul la gură.

— Sper să fie bine, am zis eu.

— Și noi! a răspuns Ina, atingându-mă pe spate.

Mă gândeam la toate posibilitățile ce puteau exista. O fi fost Maestrul fiindcă a aflat de noi, or fi fost alții? Stăteam ca pe ace, până a coborât din nou în trup, Arthur. Ne-am adunat toți în jurul lui ca la grădiniță. Și-a tras sufletul.

— Problema e mult mai serioasă decât credeam. Nu am putut să aflu informații despre Arisha. Pur și simplu, nu mi s-a arătat. Ca și cum, cei care au răpit-o, au șters toate infomatiile despre ea. Am întrebat îngerii, Arhanghelii și nu mi s-a dat niciun răspuns. Asta nu am pățit până acum. Ceea ce înseamnă că e o problemă gravă.

Stăteam toți și ne gândeam cum să facem mai departe. Ce soluții aveam? Măcar dacă am ști cine i-a făcut asta. Dacă am avea vreun indiciu.

— În lumea spirituală nimic nu este ușor. De aceea mulți care vin pe calea asta renunță între timp. Dar ce nu își dau ei seama este că tot aici vor ajunge. Chiar dacă renunță în această viață, în următoarele tot asta vor avea de făcut. Căci ăsta este scopul vieții. Să ajungi la Dumnezeu. Să fii spiritual și conectat cu El. Totuși, sunt momente când nici măcar noi nu primim toate informațiile de care avem nevoie.

M-am întristat dar pe undeva știam că această lume este complet diferită de ceea ce trăim noi, oamenii în general. Majoritatea ne gândim la bunăstare, la lucruri materiale, la dorințe fizice, la tot ce este palpabil. În schimb, ceea ce nu se vede, este respins de majoritatea. Stăteam să mă întreb de multe ori, de când am venit aici să învăț, oare de ce respingem ceea ce există și acceptăm ceea ce este o iluzie?

Arthur s-a întors spre mine privindu-mă tulburat. Nu știam ce este cu el, stăteam așa în conștientizarea mea. M-a prins de braț, agitat.

— Ai reușit!

Nu știam la ce se referă.

— Ești aproape de Iluminare, draga mea!

Niciodată nu mă gândisem la asta. Pentru mine, țelul în viață era să fiu fericită, să am un iubit, poate și copii. Dar în niciun caz să evoluez și să ajung la Iluminare. Am trecut prin puține lucruri și puține experiențe astfel încât să mă gândesc la asta.

— Nu știu ce să zic. Nu simt asta.

Ochii lui străluceau de bucurie.

— Îți văd șarpele Kundalini. Este în capul tău, la chakra șapte. Este un lucru minunat! Vor urma multe daruri și plus de asta te vei transforma în luptător pentru lumină.

Ce era în mintea mea și ce conta foarte mult, era Arisha și salvarea ei. Pentru mine era timp. Sau cel puțin așa credeam eu.

— Dar hai să vedem de Arisha. Habar nu am ce vorbești acolo și ce șarpe vezi.

Mă gândeam că vede ceva demon agățat de spiritul meu. Nu auzisem

până atunci de niciun șarpe kundalini. Decât de cel din Biblie care o ispitise pe Eva și din cauza căruia noi, femeile, suntem desfințate ca ființe. Arthur începu să râdă zgomotos.

— Șarpele Kundalini este sinele nostru. El este adormit la baza coloanei în chakra a doua. Când începe să se trezească trece prin toate chakrele și ajunge până în chakra șapte, acolo unde este comunicarea cu Tatăl. Al tău s-a trezit. Este în șapte. Vei trece prin anumite transformări fizice, psihice și emoționale. Da, Arisha este foarte importantă dar până nu primim informații despre ea și situația ei nu putem să facem nimic.

Ina se trânti pe un scaunul regesc, provocând un scrâșnet metalic. Aveam impresia că afirmațiile lui Arthur îi zdruncinau încrederea în mine.Poate prezența mea îi cauza un puternic disconfort. Marian se așeză pe un alt scaun, lângă ea. Fețelor lor exprimau deznădejde, tristețe, oboseală.

Am înaintat înspre ea, voind să mă asigur că nu sunt eu buba nervilor ei.

— Lasă-mă te rog, câteva minute singură!

Rugăminea e poruncă pentru mine. Oarecum îmi dădusem seama că era cel mai bine așa. Cearta ar fi fost ultimul lucru de dorit între noi. Vedeam lucrurile cu o claritate exagerată. Majoritatea discipolilor își formaseră păreri greșite despre mine, fiind geloși pe mine și puterile mele, pe care să fiu sinceră, nici eu nu le cunoșteam cu adevărat.Cu toate astea, nu aveam cum să neg că bucuria căpătase noi dimensiuni, chiar dacă nu o simțeam pe deplin. Nu nega nimeni că ar fi ușor acest drum, dar este al meu și aveam de gând să-l duc până la capăt. Sunt oameni care nu-și continuă călătoria, luând-o pe arătură și apoi se trezesc cu numeroase probleme, cu boli, cu despărțiri, cu accidente. Asta fiindcă nu sunt pe calea lor. Nu fac ce au venit să facă în această viață. Și sunt oameni care merg pe drumul care le este destinat și ajung lideri, îi ajută și îi ghidează și pe ceilalți. Astfel de oameni sunt Arisha și Arthur. M-am dus lângă el și l-am îmbrățișat. Atât cât am putut.

— Nu are nimic cu tine. E doar supărată. Ea o iubește pe Arisha foarte mult.

Şi eu simțeam amărăciunea tot mai puternic în mine, iar situația nu-mi convenea deloc. Și cum el venise să-mi aducă aminte de nu știu ce șarpe, asta mă zdruncina și mai tare. Arisha era de departe cea mai importantă persoană și trebuia să facem tot ce ne stă în puteri ca să o salvăm.

— Trebuie să așteptăm. Și până atunci, am să merg până la Amna. Te rog să nu vii cu mine, e periculos, mi-a zis el prinzându-mă de mână.

Ochii lui exprimau sinceritatea cea mai pură și totuși ceva în mine se sufoca. Amintirea aceea cu Amna și el pentru care alesesem să merg înapoi la Maestru îmi apăruse iar în ecranul mental. Parcă ar fi avut loc în acest moment. Privirea îi era de piatră, și însufleția pe undeva dorința de răzbunare. Intuiam că nu are o altfel de treabă cu ea. Insă, nu puteam să nu remarc tulburarea ce îmi cauza deranjul de a-l știi cu ea.

— De ce simt că mă deranjează?

— Pentru că te-a tulburat aceea amintire. Stai liniștită! Nu se va întâmpla nimic. Voi veni înapoi teafăr și nevătămat.

Mergea singur și asta era o altă neplăcere a mea pe care nu o puteam struni.Putea să-l ia pe Marian cu el, sau chiar și pe mine. Încăpățanarea lui mă dobora psihic. Și până la urmă ce puteam să fac? Să mă pun contra lui? Ar fi fost ca și cum m-aș pune contra râului.

L-am prins de mână strângându-l tare.

— Dar te rog, să vii înapoi!

I-am repetat de câteva ori, iar el mă asigură că așa va fi, zâmbindu-mi. Toată ființa mea voia să îl creadă. Voiam să fie bine și să mă ajute să-mi recuperez sufletul. Aveam nevoie infinită de el și de dragostea lui cerească. Îmi era atât de ciudă de emoțiile lipsă care îmi zdruncina ființa. De ce doar negativitatea se abătea asupra mea? Tulburarea era sentimentul cel mai pronunțat.

Plecase lăsând în urma lui nenumărate întrebări fără răspuns. M-am așezat lângă Ina, deși îmi ceruse clar și răspicat să o las singură. Știam însă că avea nevoie de un prieten, de cineva care să o asculte. Vocea care îmi vorbește mereu, atât de simpatică și uneori atât de isterică, îmi repeta în cap.

„Răspunsurile toate le vei găsi în interiorul tău. Nu există nimeni care să te ajute în această privință.”

După câteva ture de plâns, Ina își șterse lacrimile și începu să vorbească cu mine.

— Îmi cer scuze, eu am momente când am nevoie de singurătate, să stau eu cu mine și să încep să îmi răspund la întrebări.

Dacă ea poate, eu de ce nu aș putea?

— Cum faci asta?

Începu să-mi zâmbească.

— Închid ochii și stau așa până simt că sunt suficient de relaxată. Apoi intru într-o meditație unde îmi pun întrebări. Eu le pun și eu găsesc și răspunsul la ele.

Părea simplu, dar pentru mine era teribil de complicat. Când ai experiență și după îndelungi dezbateri, e ușor să spui că reușești din prima.

— Și ți se răspunde la orice întrebare?

— Absolut. De exemplu, acum am întrebat, cum am putea să o ajutăm pe Arisha. Mi s-a răspuns că ajutorul nostru constă în răbdare și atenție. Și mi s-a mai transmis și faptul că urmează ceva la care nu ne-am fi așteptat. Ceva diabolic. Nu știu ce este. De asta am plâns.

Ina dădea dovadă de un elev model. Sau discipol. Pentru mine, un adevărat exemplu. *Știe să materializeze și să dea viață, are puteri active și primește informații de la cei de Sus. Eu nu sunt nicăeri. De aceea nu cred în vorbele lui Arthur. Iluminarea mai are cale lungă până să ajungă la mine.*

Marian s-a ridicat dând din mână a lehamite. A urcat apoi spre camerele de sus.

— Ce e cu el? am întrebat eu. Pare foarte misterios.

Ina respiră adânc înainte de a-mi răspunde la întrebare.

— Marian este încă la început. Nu știe pe ce lume se află. Mama lui l-a trimis la spitalul de nebuni fiindcă începuse să vadă alte ființe. Acolo l-am găsit eu. Îl cunoșteam de când eram mică. Și, într-o zi, acum vreo două luni, l-am sunat să văd ce mai face. Mi-a răspuns mama lui, spunându-mi că este nebun și e internat. Știam că nu avea cum să fie

așa. Orice boală psihică are o cauză. Am venit la el și când l-am văzut, mi-a sărit în brațe. Am povestit și i-am propus să vină cu mine. A fugit de acolo și de atunci este în acest grup. El acum învăța să își folosească puterile. Faptul că nu vorbește și este mai tăcut se datorează ființelor pe care le vede. Este încă destul de speriat de arătările astea.

Povești de viață demne de un roman, dar atât de reale. Ina într-un fel, Marian în altul. Povestea mea e singura banală și simplă. O tânără ce se sinucide și e pedepsită să-și transforme viața, învățând ceea ce întotdeauna îi se spusese că e interzis și satanic. O tânără pentru care dragostea a fost mereu mai presus decât orice altceva. Și unde ajunsesem? Să îmi fie interzis sentimentul. Cât de ireal!

La un moment dat, am simțit că îmi vine să vomit. Nu știam cum să îi spun Inei care contiua să-mi povestească ce i se întâmplase de când ajunsese aici. M-am făcut palidă la față. Simțeam ca și cum cineva m-ar fi strâns de gât. Nu mai aveam aer.

— Maria, ești bine?

Ina îngrijorată, veni lângă mine și mă ajută să mă pun pe canapeaua din living.

— Nu pot să vorb...

Cuvintele nu mai ieșeau din gură, în schimb ieșea mâncarea sub formă de lichid. Panica mi se instalase în corp. Ce se întâmpla cu mine?

Ina mă ţinuse de mână şi apoi intră într-o transă. Îmi zise îngrijorată când reveni:

— Maria, vino repede în Astral!

Încercam să mă relaxez, să închid ochii şi să ies din corp dar îmi era dificil. Nu mă puteam concentra și totul se învârtea cu mine. Mi-am rugat îngerul păzitor să mă călăuzească și să mă ajute să ies cât mai repede.

Într-un târziu am reușit să ies, mai mult moartă decât vie. Corpul fizic părea leșinat mai degrabă decât într-o stare de relaxare.

M-am concentrat să ajung acolo unde era Ina. Tot ce simțeam era o căldură toropitoare. Tone întregi de flăcări fierbinți zburau spre mine. De jur împrejurul meu, doar cazane, foc, oceane întregi de foc, și lângă era Amna și Arthur. Îi vedeam în realitatea fizică. Se certau.

— Crezi că ea îți va mulțumi apoi? Nu știi ce naiv ești! Oricum sufletul ei nu îl mai poți recupera.

Deosebit de nervos, cu sprâncenele arcuite, pumnii încleștați, stătea Arthur. Mai avea puțin și îi scăpa un pumn vrăjitoarei.

— Ba da, am să-l recuperez! Tu ce faci? Acum ești mâna dreaptă a Maestrului Aurel?

Amna învârtea în ceva cazan, plante verzi, uscate, violete și maronii. Un miros cumplit veni până în dreptul meu.

— Treaba mea! Arisha chiar nu știu unde este. Și crede-mă și dacă aș știi nu ți-aș spune. Locul ei nu este lângă voi!

Reacția mea de moment a fost să o atac. Am văzut însă că altcineva o luase înaintea mea. Mi-am dat seama că era Ina. Îi dădu o lovitură din Astral, în stomac. Amna începu să se țină de burtă.

— Ce dracu îmi faci? Vrei să ne batem în Astral? Asta vrei?

Deși el nu îi făcuse nimic, ea continuă.

— Lasă că vezi tu! Imediat mă pregătesc și îți arăt tot ce știu.

— Termină! Nu te mai purta ca un copil. Eu am venit doar să văd dacă știi ceva despre Arisha. Nu să ne batem.

— Da, da, dar văd că mă ataci.

Intervenția mea cred că fusese mai dureroasă. I-am dat una în partea superioară a feței. Nici nu știam că pot să nimeresc atât de bine, din prima încercare.

— Acum mi-ai dat una în frunte.

— Nu am fost eu. Poate Maestrul tău drag!

Nu le mai auzeam vorbele, căci de nervi m-am concentrat cum să o lovesc mai tare și în diferite părți. Am văzut-o atunci cum și-a dat șortul de bucătărie jos și a intrat în transă. Arthur plecase între timp. Nu-mi păsa că nu ştiu ce fac. Aveam lângă mine pe Ina, sabia de lumină şi îngerul păzitor. Mai chemasem și câțiva Arhangheli.

— Cine sunteți? Ahh...

Vocile îmi șuierau în cap ca niște gânduri. Nu m-am oprit și am continuat să o atac cu lumină, până un înger m-a oprit și mi-a amintit de sabie. Instinctiv, știam că ea mi-a furat sufletul.

— Vrei să ne luptăm deci?

Loviturile Amnei începură să se simtă. Îi dădeam și eu înapoi, îi înfingeam sabia peste tot, cu intenția de a o răni doar. Ea însă, revoltată, îmi săgetă câteva săbii mult mai tari. Simţeam cum jos în corp durerile se înțeteau. Coloana, rinichii, ficatul, inima. Era o luptă cot la cot. Continuam să ne luptăm, până a adus ea câteva entități malefice. Dintr-o singură lovitură ne tăiară capul la amândouă. Am coborât de urgență înapoi în corp. Aveam impresia că ne-a omorât fizic. Dar nu, puteam să deschid ochii.

Mă apucase o durere groaznică de cap. Abia mai puteam respira. De data asta, câștigase.

— Mai bine o lăsăm în pace, am zis eu.

— Nu, nu pot să o las. O urăsc pe Amna. Ea e cauza tuturor problemelor noastre!

Ina începu să tușească și să se țină cu mâinile de stomac. Oricât ne-am străduit amândouă, tot vrăjitoarea avea sorți de izbândă. Lucra cu puteri mult mai mari. Poate chiar cu demoni.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vei afla la momentul potrivit.

Durerile reîncepură. Voma își reluă datoria și mă obligă să fac cunoștință cu toaleta. Mâncarea, lichidul din mine se scurgeau fără niciun regret, lăsându-mă întinsă pe gresia din baie. Nu-mi adusesem aminte să fi fost vreodată atât de rău. Îmi ieșeau mațele afară de atâta vomitat. Ina mă ținea cu o mână de frunte și cu cealaltă își freca stomacul. Era clar, un nou atac ne sleise de puteri.

Am închis ochii dar când să îi deschid ceva mă forța să îi țin închiși. Inima îmi bătea la maxim. Am auzit doar strigătul disperat al Inei. După care, liniște din nou. Un vid infinit mă cuprindea. Și eu dormeam, dormeam, pe vecie.

CAPITOLUL 25

Când m-am trezit și am deschis ochii am constatat că locul îmi era complet necunoscut. Mâinile și picioarele îmi erau legate de o bară de metal. Ina nu era nicăieri. Singurătatea care mă însoțea îmi dădea scurte firicele de fiori reci. În încăpere mirosul de mucegai și igrasie creștea în intensitate. Pe jos, degetele de la picioare îmi înghețau de la apa curată ce curgea fără oprire. Rece ca și gheața. Am încercat să mă mișc dar nicio șansă. Eram captivă. Mă gândeam că poate sunt în același loc cu Maestra Arisha. Uitându-mă mai bine am observat cum locul era foarte murdar. Pe scurt, mă aflam undeva unde nu aș sta nici moartă.

Oare unde erau Arthur, Ina, Marian? Ce se întâmplase? Milioane de întrebări îmi veniseră în mine și se tot roteau și învârteau până mă lua cu amețeala. Au trecut ceva ore de când mă trezisem și nicio urmă de om. Așa vag parcă se mai auzeau voci. Așteptam să vină și la mine, măcar să-mi spună ceva. Dacă tot vor să mă omoare, să o facă. Asta este. Dar măcar să știu.

Într-un final, am auzit ceva troncănituri şi paşi de bocanci. Inima mi se făcu precum un purice. Mă aşteptam la tot ce era mai rău. De asta stăteam legată de mâini şi de picioare. Uşa s-a deschis şi a intrat cineva, un bărbat înalt, cu părul prins în coadă. Îi dădeam mai mult de patruzeci de ani.

— Spuneți-mi ce caut aici, vă rog. Cine sunteți?

Vocea mea suna precum a unui aurolac ce stă în canal. Parcă nu aș fi vorbit de ani de zile. Deja uitasem pronunția anumitor cuvinte.

— Bună Maria. Ne bucurăm că te-ai trezit.

Mă uitam pe lângă el dar nu vedeam niciun alt personaj. Deci? Ce e atâta bucurie printre *ei?*

— Eu nu!

— Știu că ești intrigată de perspectiva în care te-ai trezit. Ne pare rău. Până nu știi despre ce este vorba, nu te vom dezlega.

Mă făcea să îmi fac și mai multe griji decât aveam. Nu asta era maniera cea mai potrivită de-ai spune unui om că vrei să-l omori.

I-am făcut semn să continue.

— Noi suntem o Organizație Secretă. Nu numele nostru este important. Ci faptul că ești aici și ne poți ajuta. De ani de zile îl căutăm pe Aurel zis și Troiță. Cineva ne-a anunțat că tu ne poți ajuta să îl prindem fiindcă ești eleva lui.

Îmi mușcasem buza de jos.O durere mică mi se răspândi în întregul corp. De când începusem această cale am avut parte mereu de surprize neplăcute. Tot timpul descopăr lucruri noi, ceea ce este bine. Dar când vin peste tine tot felul de secrete, de fapte și întâmplări pe care nu ar trebui să le știi sau să le faci, atunci stau și mă întreb, la ce folos? De când îl întâlnisem pe Maestru, am văzut și am trăit nenumărate experiențe. Atât groaznice cât și minunate. Dar la ce bun atâtea secrete?

— Și cum vă pot fi eu de folos?

Deși stăteam într-o stare gânditoare, meditativă, nu puteam să nu remarc seriozitatea tipului. De parcă de mine depindea Salvarea Universului.

— Ne vei ajuta să îl prindem.

— Cum să fac asta?

Tipul stătu pe gânduri. Nu mă gândeam la el ci la mine. Iar să trec prin acele chinuri? Oricum sufletul îmi era plecat în locurile cele mai de jos. Ce sens avea acum să mă dau drept eleva iubitoare și drăguță?

— Vom găsi noi o soluție.

Iar vorbea la plural. Măcar dacă aș fi știut câți sunt. Şi cu ce se ocupă. Nu-mi inspira încredere deloc acest om. Dacă voia doar să îi ajut, nu mă lega de bara aia afurisită!

— Câți sunteți?

— Nu putem să îți dăm atâtea informații. Cu timpul vei afla.

Timpul?! Nici măcar nu există. Sau, cel puțin nu așa cum îl percepem noi.

— Ce aveți cu Maestrul? De ce îl căutați?

Se opri și se uită la mine ca și hipnotizat. Părea mult mai drăguț.

— Maestrul tău este unul din cei mai diabolici oameni. Nu are ce căuta pe acest Pământ. Voiam demult să-l prindem și să-i dăm o lecție dar nu am reușit, fiindcă mereu se ascundea. Nu am dat de el niciodată până acum.

— De Arisha știți ceva?

Dădu din cap în semn că nu. Apoi, moaca lui întrebătoare îmi insultă inteligența. Părea să nu știe despre ea. Dar dacă îl căutau pe Aurel, eu în logica mea, socoteam că poate au răpit-o şi pe ea.

— Nu știu cine este Arisha. Deci, pot conta pe tine?

Prea multe întrebări, prea puțin *timp*. Nu întrebasem nici jumătate din ce mă interesa. Iar răspunsurile lui le voi afla poate când va zbura porcul. Nu-mi mai ardea de nimic. Oftam adânc.

— Bine. Fie. Oricum, nu am nimic de pierdut.

Ușa se deschise și atunci l-am văzut pe el. Ce căuta aici? Ce joc era ăsta?

— Arthur, ce cauți aici?

Se puse în genunchi și îmi scoase funia cu care eram legată.

— Iubire, ești în siguranță. Îi vom ajuta pe ei să-l găsească pe Maestru.

Ce naiba?! În primul rând, nu-mi venea să cred că Arthur apelase la o Organizație Secretă, și să mai fie și de acord cu ei. Ridicasem o sprânceană în speranța că mă va lămuri. Însă, nu îmi spuse nimic. Reuși să mă dezlege și ieșirăm din acel beci oribil.

Am înaintat și am pornit spre un hol care ducea mai departe în alte saloane. Părea un spital. Mirosea a hoit în toată clădirea, parcă era la morgă. Îmi acoperisem nasul, căci duhoarea se întipărise pe mine și pe hainele mele.

— Unde suntem aici?

Tipul ce a venit să vorbească cu mine, îmi arătă drumul. Într-un salon se opri și îmi făcu semn să intru înăuntru. Eram într-adevar într-un spital.

— Aici este locul nostru, este totul Ultra Secret. Nimeni nu știe că suntem aici și nici nu știe ce facem aici. A fost cândva un spital, acum îl folosim pentru întâlniri secrete.

Nu era deloc convingător. Cum puteai să ai întâlniri secrete într-un loc ce puțea a moarte? Pe geam observasem un lan de grâu ce strălucea sub bătaia soarelui. Nicidecum blocuri, străzi, mașini. Nu mai eram în București ci undeva în afara lui. Voiam să-mi iau zborul și să aterizez la Arisha, să fim cu toții într-un loc, să învățăm. Sau nu, nu, mai bine

acasă cu mama mea, să-mi termin facultatea. Nici eu nu mai știam ce îmi doream de fapt.

Inima îmi bubuia în minte. O atingeam dar creștea intensitatea loviturilor. Arthur mă atinse pe umăr.

— Stai liniștită, totul e în ordine.

Tipul se pregătea să plece iar mie îmi venea să-i dau doi pumni și să ne cărăm cât mai repede. Arthur părea un străin, nicidecum băiatul iubitor ce și-ar fi dat viața pentru mine.

— Eu vă las. Te rog, Arthur să o instruiești și să îi dai instrucțiunile pentru ziua de mâine. Vreau să demarăm cât mai repede treaba.

— Am înțeles Petruș. Îi explic eu. O seară faina să ai!

Bărbatul ieși la fel cum intrase. Prost de bubuia. Mă lăsase cu un număr infinit de întrebări în căpățână și nu mă puteam liniști. Cum era posibil așa ceva? Arthur se fâțâia de colo colo și îmi dădea și mai mulți fiori. Totul mi se părea o meschinărie urâtă, o capcană în care intrasem fără niciun acord.

— Arthur, hai să evadăm.

— Ești nebună? Au sisteme de alarmă peste tot.

— În spitalul ăsta hodorogit?

Îl luasem de mână şi încercam să închid ochii şi să adorm. Dar el și-o trase rapid.

— Nu putem dormi acum. Toată noaptea ne vom pregăti de atac.

Voiam să uit de tot sau să merg să mă mai sinucid o dată.

— Nu am chef de nimic.

— Maria ori facem asta ori ne omoară! Nu avem de ales.

— De ce? Arisha unde este?

Îşi băgă capul în pământ. Cât de pervers și nerușinat putea să fie! Cu siguranță știa unde este ascunsă Arisha. Probabil tot acolo unde va fi ascuns și Maestrul.

— Nu știu, draga mea.

Schimbarea lui îmi provoca silă. Juca iar teatru și întrecea măsura cu mine. Ce naiba îi făcusem de se comporta așa? Mereu îmi schimbam sentimentele pentru el. O iubire așa bipolară nu mai văzusem!

— Hai să începem practica.

— Ce practica? Iar în Astral?

Se uită la mine perplex. Închisesem ochii așteptând să spună să mă relaxez și să intrăm în transă.

— Ce faci? Ai înnebunit? Ce Astral?

Atunci mi-a căzut fisa. Arthur nu mai era Arthur. Proștii ăștia din Organizație îl spălară pe creier. Ce oameni fără suflet! Închisesem ochii din nou, așteptând somnul sau moartea să mă ia. Mă săturasem de luptă. Nu mai rezistam nici psihic, nici fizic la atâtea experiențe.

— Deschide ochii! Unde ești? Hai să-ți arăt ce practică vom face. Fizic, vorbind.

Lacrimile îmi curgeau pe pernă, dar speram ca el să nu le vadă. Dragul meu Arthur care era un războinic al Luminii atât de puternic și care se luptase de atâtea ori în alte lumi și în alte dimensiuni și care era profesorul meu, acum nu mai știa nimic. Rămăsese fără nicio putere. Îmi doream ca el să simtă că ceea ce face acum nu e bine. Ăștia poate sunt aia care vor să îi atace pe spirituali. Ce căutam eu în toată treaba asta?

— Nu vreau practică fizică, vreau spirituală! Vreau să mergem în Astral, să luptăm acolo cu Sabia de Lumină!!!

Urlam la el crezând că așa își va aminti și nu va face prostia care urma să o facem. Poate așa va știi că el nu este cel de acum. Că menirea lui este aceea de erou spiritual.

Veni lângă mine, nervos și mă prinse de față. Am simțit apoi o durere în obrazul stâng de la plama ce mi-o trase. *Arthur! Tu nu ești ăsta!*

— Dacă mai dai o dată, am să plec!

— Ai înnebunit? Ce ai Maria? Tu nu judeci?

Da sigur, eu nu judec?! Problema era că îmi aduceam aminte foarte bine tot ce am învățat de la el, pe unde m-a dus, ce am făcut, cum ne-am luptat cu cei de dincolo și toate lucrurile astea ce sunt menirea mea. Și ce facem în aceste momente? Ne batem joc de viața asta a noastră. Vreau să-l fac să-și revină!

— Arthur, tu nu ești ăsta. Revino-ți te rog!

— Ba da, tocmai că sunt!

Ochii lui spuneau totul. Am mers la geam și el veni lângă mine, smucindu-mă.

— Tot ce ai învățat de la Arisha și Aurel sunt MINCIUNI! Banalități! Sunt lucruri ce nu există!

El era o minciună. Și una care durea mai tare decât palma ce mi-o dăduse. L-am lăsat să-și facă de cap și să spună tot ce avea de spus. Cuvinte grele, urâte și pe care nu le mai auzisem din gura lui. Maestrul și Maestra erau vrăjitori, farsori și lumea spirituală nu există. Da, așa crezusem și eu la început când am aterizat la Aurel în grup dar mi-am schimbat perspectiva în momentul în care am văzut Adevărul.

Noaptea a trecut atât de tristă încât îmi doream să nici nu existe. Am încercat să adorm. El dormea ca un prunc, neîntors. Niciun stres nu-i cauza coșmarul ce avea să vină. Dimineața trebuia să ne pregătim încă de la răsăritul soarelui. Poate ațipisem puțin.

Când m-am trezit, Arthur era deja îmbrăcat și făcea câteva lecții de karate. Puteai să juri că era un sportiv ce se antrenează pentru o competiţie. Încercam să mă amuz dar nu-mi ieşea. Toată această minciună pe care el o credea în subconștientul lui îmi lăsase un gust amar. Probabil ăştia erau foarte puternici de au reușit să-l transforme în felul ăsta. Maestrul nu reușise atunci când l-a luat pe Iony. Dar Organizația asta secretă l-a convertit rapid.

Până să apuc să mă îmbrac și să mă dezmeticesc, tipul de ieri, ajunsese deja. I-am băgat o căutătură urâtă.

— Bună dimineața! Haideți, că nu avem timp de pierdut.

— Care e planul?

Arthur dădu mâna cu el.

— Mergem acolo unde stă el. Ne veți conduce acolo. După care îl prindem și îl ducem în alt loc.

— Și dacă nu reușim?

— Avem toate armele. Îl împușcăm.

Am tresărit. Să fie ăștia atât de lipsiți de inimă? Cum să-l împuște? Înțelegeam că nu sunt de acord cu ceea ce face el. Dar nu mai eram pe vremea Cruciadelor când Vrăjitoarele mureau arse pe rug.

Mă așteptam ca Arthur să-mi comenteze gândul. Dar de data asta, nu o mai făcu.

— Fata văd că este îngrozită. Să ai grijă de ea!

Am pornit în urma tipului. Avea la brâu o mitralieră și era îmbrăcat precum un soldat. Ciudat! Ce să caute astfel deghizat?

Am urcat într-o mașină de teren unde erau mai mulți tineri. Arthur părea nespus de obosit. Tot ținea ochii închiși. La fel mi se făcu și mie dar eu mă țineam tare și nu îi lăsăm să se închidă.

— Dacă nu ne reuseste?

Auzeam ca prin vis ce vorbeau oamenii din mașină.

— Nu există așa ceva. Îl împușcăm și apoi îl ducem acolo lângă *ea*.

Îmi înăbuşisem lacrimile. Arisha era tot la ei. Tipul se tot uita în spate să vadă ce facem. Eu ţineam ochii închişi ca să pară că dorm. Voiam să aud care este planul lor malefic.

— Foarte bine! Sper să nu mai găsim pe alții prin oraș.

— Mai sunt, cu siguranță. Dar de asta suntem noi aici, să le facem felul. Pământul trebuie să fie curat și lipsit de ființe de astea diabolice.

— Așa este. Noi avem nevoie de Dumnezeu și nu de Diavol.

Ce grosolani! Ei ne considerau diabolici când de fapt singurii diabolici erau ei. Hoțul strigă hoții! Poate că avea dreptate în cazul lui Aurel dar Arisha nu era așa. Biata de ea! Mă tot întrebam unde erau Ina, Marian. Oare ce va mai urma? Cum îl vor prinde?

Mașina se îndrepta cu viteză spre locul unde eu îmi făcusem ucenicia. Clădirea era la fel de săracă și lipsită de suflet. Oare cum reușisem să rezist acolo?

Am coborât din mașină alături de Arthur care intră nervos. Tipul, după el cu spatele drept și privirea serioasă. Erau doar ei doi. Eu mergeam spășită în spatele lor. Înăuntru erau toți. Alexa, Iony, Ina și Marian. Ultimii doi plânseseră și se rugau de Maestru să le spună unde este Arisha. Gravă mișcare!

Maestrul se ridică în picioare și veni spre noi.

— Sunt locotenentul Petruș. În sfârșit am dat de tine, Maestre. Ziceai că nu o să te găsesc? Mulțumită lui Arthur și Mariei!

Ochii lui exprimau o blândețe de nedescris. Nu îl mai văzusem așa. Parcă nu era el.

— Știam că mă vei găsi. Dar ce-i drept, nu știam exact când și unde.

Dacă tu ești fericit așa, ce să zic. Legat de elevii mei, să știi că nu mă miră nimic. Ei au ales greșit. Le-am spus de la început că dragostea le va da peste cap evoluția spirituală. Asta a și făcut!

Tot ce spunea nu avea niciun sens. Dar probabil că asta era metoda lui de a se scoate. Tipul ăsta, Petruș, nu părea deloc încântat de discursul Maestrului.

— Lasă vrăjelile. Ce evoluție spirituală? De asta ne arde nouă? Nu avem bani de mâncare, sunt oameni care stau în frig, nu au bani nici să respire un aer curat, alții sunt bolnavi și abia stau pe picioare și tu îmi spui de spiritualitate?

Începu să râdă ca un bezmetic. Voiam să intervin dar îngeraşii de Sus mă opriră la timp. Poate făceam vreo prostie şi mă împuşca.

— Oricum, nu vei avea acces în veci vecilor Amin la toate informațiile astea, domnule Petruș. Cine crezi că ești când lumea ia sfârșit și te întorci spășit la viața ta mundană? O iluzie ce a explodat în momentul în care ai întors spatele la ei. Exteriorul este fermecător, îți ucide ființa, căci tot ceea ce vezi este ceea ce nu ai. Observi omul de lângă tine, ce mult ai vrea să fii și tu la fel, să ai ce are el, poate frumusețe, bogăție, noroc. Și totuși, pândești să iasă din ascunzișul sufletului și să i te bagi acolo, pe sub piele. Mult ne mai înșelăm, căutând ceea ce nu ne aparține. Dacă ar exista norocul, toți am sta la rând să primim câte o bucățică din el. Ne-am înghesui unul în altul, ne-am împinge, am întinde primii mâna să primim ceva invizibil. Iar, dacă vecinul a fost mai rapid, l-am împroșca cu înjurături care de care mai fantastice. Și ăștia suntem noi, în loc să privim în interior, în noi înșine, în viața noastră, așteptăm să moară capra vecinului ca apoi să spunem: săracu om, a dat năpasta peste el! Ce ipocriți! De fapt asta și vrem, ca cineva să o pățească și noi să fim bine. Consider că norocul depinde de fiecare în parte și de cât de mult muncim, ne străduim și ne dorim să-l avem.

În acel moment se auzi sunetul unui glonţ ce nimeri piciorul Maestrului. Acesta căzu jos, leşinat de durere. Tipul şi încă câţiva militari, împreună cu Arthur, îl târâră până la maşină. Nu voiam să îi facă rău. Aşa cum a fost este un om cu cunoaştere înaltă. Cum aş fi putut oare să îi împiedic? *Doamne! Luminează-mă!* Priveam spre cer și așteptam un răspuns. Nu

știam dacă îngerii sau chiar Tatăl îmi răspunse, dar pământul începu să se miște foarte tare, astfel încât întreaga clădire căzu pe mașinile celor din jur. Zguduitura nu dură mai mult de un minut, dar era atât de puternic încât toate cărămizile se prăbușiră pe ei. Eu am început să alerg lăsând în urma mea tot ce am cunoscut, tot ce am trăit. Poate așa voi începe o viață nouă. Poate voi găsi un nou Maestru care să mă ducă cu adevărat spre calea mea Adevărată.

Mă uitam în urma mea și nu-l mai zăream pe Arthur.În schimb îmi apăru în cale o pisicuță care se uita la mine cu ochii duioși. Săraca! Va muri răpusă de cutremur.

Mintea îmi fugi spre el, cel care ar fi făcut orice ca să fim împreună. Iubirea noastră oricum nu va muri niciodată. Te voi găsi într-o zi, dragoste! Fie în cer, fie pe Pământ!

EPILOG

Începutul vieții nu-l cunoaște nimeni, nu există martori care să precizeze cu lux de amănunte ce s-a întâmplat atunci, și totuși cineva, undeva, stă de strajă și ne veghează pe noi, muritorii de rând. La fel cum eroii din acest joc mor rând pe rând, și noi răpuși de timp și erodați de viață ne vom găsi sfârșitul la un moment dat.

Gândurile pline de subînțeles ale lui Rony se împrăștiau de-a valma în mintea lui. Era atent, conștient, jucându-se pe calculator în timp ce valuri întregi de emoții și frisoane îl cuprindeau. Ecranul calculatorului arăta un câmp invadat de monștri ce alergau și se omorau unii pe alții. Băiatul trase aer adânc în piept.

Murim când nu mai suntem conștienți de viață….

Maneta îi căzu din mână și cu coada ochiului privi spre ușa de la cameră. În prag, o femeie în vârstă stătea și își admira nepotul. Veni mai aproape de el.

— Rony, a venit timpul!

Inghițind în sec, băiatul își reveni în simțire.

— Nu mă simt pregătit încă.

O privi și i se părea că vede în ea toată frumusețea Universului. Forma apei, a focului îmbinat cu neutralitatea aerului și materializarea pământului sculpta în corpul construit măiestos de un artist avansat, trupul învigorat al femeii. Bunica nu arăta obișnuit. Avea o frumusețe aparte, o strălucire în priviri și o gingășie rar întâlnită.

— Tu ești singurul care poate schimba ceva, și știi asta foarte bine.

Băiatul se îndepărtă de calculator și respiră adânc pe nas și gură. Închise ochii. În jurul lui simți cum toată ființa lui se unește cu energia vieții. Pe ecranul mental observă mici particule ce dau viață conștiinței. Zâmbi și își ridică mâinile spre cer. Rămase așa câteva minute. Un val ca și o ceață densă se revărsă asupra camerei.

Bunica îl aștepta în living. Când ajunse, îi puse o mână pe frunte și bolborosi câteva incantații. Cât de frumos i se părea că arată nepotul ei.

Trecuse atât de mult timp de când îl văzu prima dată și iată, acum este un flăcău radiind o frumusețe aparte. Părul șaten spre blond scăldat de razele vindecătoare ale soarelui, înălțimea medie și ochii lui căprui zămisliți din culoarea pământului uscat, îi confereau o aură specială.

Îl pupă pe ambii obraji și apoi îi dădu drumul spre nicăieri.

— Du-te! El te așteaptă deja ca să rupeți blestemul!

Sfârșitul volumul 1
Descoperă continuarea poveștii în volumul,
Blestemul Tăcerii - *Anihilarea*

MULȚUMIRI

Doresc să mulțumesc în primul rând Creatorului și tuturor celor care m-au inspirat în crearea acestei minunate povești. Totul a început în 2017, în decembrie când luată de val am început să scriu această carte. În primă fază se numea ”Atingerea magică a iubirii”, dar am schimbat titlul ulterior.

Mulțumesc iubitului meu, Norbert Marton care m-a ajutat să contu-rez povestea și care a fost primul și cel mai înfocat fan al cărții. Sper să rămână așa până la final!

Mulțumesc prietenelor mele : Eva Anca, Antonia Alexandra, Raluca Iorga, Iulia Dudaș, Andrada Rezmüveș, Florentina Pandelea, pentru toate sfaturile, părerile și mai ales pentru că sunt alături de mine în fiecare moment.

Mulțumesc cititorilor și tuturor celor care citesc ceea ce scriu, care simt pulsul ce vibrează în scrierile mele si care sunt acolo la fiecare carte. Vă mulțumesc pentru suport, prietenie și vă promit că voi face tot posi-bilul ca fiecare carte să fie mai bună ca și precedenta.

Mulțumiri speciale se îndreaptă spre toți cei care și-au exprimat dorința de a citi acest prim volum în mod gratuit și a-i oferi o părere sinceră. Pentru mine contează să mă îmbunătățesc și să evoluez de la carte la carte și de asta sunt fericită că ați acceptat această provocare !

Legat de această serie, vă rog să fiți alături de mine fiindcă vor urma multe alte volume. Următorul se va numi Blestemul Tăcerii - *Anihilarea* și abia aștept să vă duc într-o altă aventură !

Vă iubesc și vă mulțumesc din suflet !